

ANTIC TEATRE

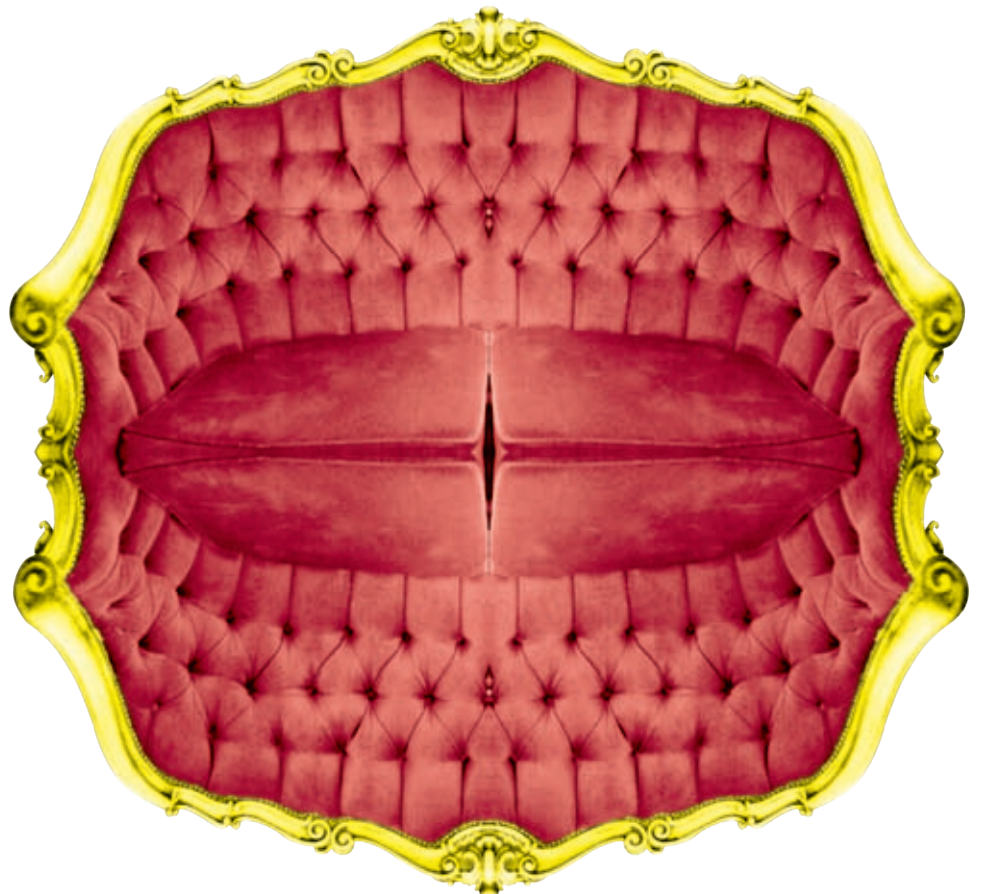

ADRIANTIC /// ESPAI DE CREACIO
TEL. +34 93 315 2354 /// 6 YERDAGUER I CALLIS 12. 08003 BGN /// WWW.ANTICTEATRE.COM

- 02** Índex
- 03** programació regular
- 04** ANTIC TEATRE
- 05** ADRIANTIC
- 06** la reforma de l'ANTIC
- 08** Andrés Corchero - Rosa Muñoz /cia RARAVIS
CAMINO-MICHI
NOUS LLENGUATGES DEL COS
- 10** Elena Murcia
TEDDY SE NIEGA A BAILAR
NOUS LLENGUATGES DEL COS
- 12** Diana Gadish
GENESIS JOPLIN
TEATRE D'HUMOR
- 14** The Pandora Project
CONCERT #2
NOUS LLENGUATGES DEL COS
- 16** Claudia Faci
EL TITULO LO PONES TU
NOVES DRAMATÚRGIES
- 18** The Scalextris Experience
WRONK
TEATRE D'HUMOR
- 20** Angela Lamprianidou/cia LAVS
SITz
NOUS LLENGUATGES DEL COS
- 22** Raquel Gualtero
PERSONA
NOUS LLENGUATGES DEL COS
- 24** Esther Freixa
MEDEA (a la carta)
NOVES DRAMATÚRGIES
- 26** Acerina Ramos Amador
A PROPÓSITO DO VERMELHO
PLACERES EXTRAÑOS REPITO PLACERES EXTRAÑOS
NOUS LLENGUATGES DEL COS
- 28** Àfrika Martínez
ES INMORTAL
NOUS LLENGUATGES DEL COS
- 30** Isabel Ollé
SOLO PARA DOS
NOUS LLENGUATGES DEL COS
- 32** calendari temporada JULIOL - DESEMBRE 2010
- 34** APATCHES
Des-(conexión)
NOVES TECNOLOGIES
- 36** Guillem Mont de Palol
UUUHHH, Yo fui un hombre lobo adolescente
inventando horrores
NOUS LLENGUATGES DEL COS
- 38** Javier Vaquero Ollero i Aimar Pérez Galí
DECLARANDO AMOR
NOUS LLENGUATGES DEL COS
- 40** El conde de torrefiel
LA HISTORIA DEL REY VENCIDO
POR EL ABURRIMIENTO
NOVES DRAMATÚRGIES
- 42** Mireia Tejero/cia Las Reinas
METUS
MÚSICA - PERFORMANCE
- 44** Jordi Vilches/cia La family art productions
ÚLTIM DIA A LA TERRA
NOVES DRAMATÚRGIES
- 46** Carme Torrent
MOVERSE SOBRE NADA
NOUS LLENGUATGES DEL COS
- 48** Martina Nova
EL VIAJE DE UNA CRIOLINA
RESIDÈNCIES DE INVESTIGACIÓ - CIRC
- 50** Christina Schmutz
LA CIUTAT. EL FOC. LA FESTA
RESIDÈNCIES DE INVESTIGACIÓ - NOVES DRAMATÚRGIES
- 52** Neil Harbisson i Moon Ribas
EL SO DEL TARONGER
RESIDÈNCIES DE INVESTIGACIÓ - NOVES TECNOLOGIES
- 54** ANTIC GOES ELECTRIC
& THE ANTIC HORROR PICTURE SHOW
MÚSICA - CURTS
- 55** O'POESIA
SIS MESOS DE FISIOTERÀPIA VERSICULAR
PROPOSTES POÈTIQUES
- 56** TEA-TRON
www.tea-tron.com
- 57** Carles Sora
INTER-ACCIÓ! Tecnologies Digitals i Arts Escèniques
NOVES TECNOLOGIES
- 58** FESTIVAL ESCENA POBLENOU
- 60** Marc Périllhou
SAMURAI A TEMPS COMPLET
- 62** Àlex Navarro
EL CLOWN AVUI
TEATRE D'HUMOR

ANTIC TEATRE PROGRAMACIÓ

HORARI DE LA PROGRAMACIÓ

de **DILLUNS** a **DISSABTE** a les **21h**
i els **DIUMENGES** a les **20h**

L'entrada per a espectacles és 10 €, per a socis d'Antic 8 €, altres descomptes de la ciutat 8 €.

Per a projeccions audiovisuals, propostes poètiques, música, performance, exposicions, el preu és variable (gratuït - fins a 10 €)
La programació es divideix en:

DILLUNS a les 21 h **projeccions audiovisuals**

HABITUAL VIDEO TEAM
presenta **FLUX CLUB**
www.fluxfestival.org - info@fluxfestival.org

DIMARTS a les 21 h **propostes poètiques**

O'POESIA
www.propost.org
www.myspace.com/ustedesuncolectivo

un **DIMECRES** de cada mes a les **21 h** **música i projeccions** **UNIVERSIDUB**

DIJOUS A DIUMENGE **espectacles: noves dramaturgies** **nous llenguatges del cos** **noves tecnologies, teatre d'humor** **teatre d'objectes, teatre social.**

El **BAR** és obert de **16h a 23h**

L'**Associació Cultural**, que compta amb més de **32.000** socis acumulats al llarg de 7 anys, per una quota de 3 euros l'any, obre les portes als seus associats d'un espai que és punt de trobada i exhibició d'artistes, ofereix descomptes pels espectacles de la pròpia sala i informa sobre avantatges i oportunitats en arts escèniques a nivell local, nacional i internacional. L'Associació també dedica els seus esforços a la recuperació de la història cultural i social de l'edifici que l'acull.

ENTRENAMENTS a l'Antic: **DIMARTS I DIVENDRES**

DIMARTS de 10h a 12h **COS & RITME** amb **Carme Torrent**

Un entrenament podríem dir que s'apropa a una pre-tècnica, és a dir, anterior a una tècnica ja realitzada on es poden tocar les bases d'un cos creatiu, d'un cos decidit abans que arribi a tancar-se en un mètode o tècnica concrets.

Per això es proposa replantejar els hàbits del cos i les estructures mentals que l'acompanyen, de manera que puguem incidir sobre possibles àrees de canvi a la percepció i l'estat actual del nostre cop i, així, també l'entorn.

Com a pràctica està oberta a qualsevol persona interessada en explotar el cos a través del moviment.

Carme Torrent -Implicada en processos d'aprenentatge, investigació i creació al voltant del cos en relació amb l'entorn. Part important de la seva experiència prové de l'àmbit de l'arquitectura. I en el territori de la dansa, del Body Weather Laboratory, pràctica de dansa desenvolupada pel ballarí japonès Min Tanaka, amb qui ha col·laborat en els darrers deu anys. Així també, la col·laboració amb Carmelo Salazar, en el seu projecte d'investigació i creació "Lo natural es moverse".

DIVENDRES de 10 a 12 h.

EL COS DE LA VEU amb **Victor Turull**

Unir la duplicitat veu-respiració. Reconèixer la multiplicitat de la nostra veu i utilitzar-la. La veu ens porta fàcilment a espais interiors creatius, emocionalment creatius.

Des de col·locacions corporals basades en la Bioenergia potenciarem la projecció de la veu. Ens endinsarem a la escolta del so i del silenci. Aquest és un treball energètic poderós que ens ajuda a afinar el nostre cos a través de la veu. La veu, també, com a netejador energètic del cos.

Victor Turull es creador escènic, terapeuta de so, especialista en medicina tradicional africana.

HORARIO DE LA PROGRAMACION

de **LUNES** a **SÁBADO** a las **21h**
y los **DOMINGOS** a las **20h.**

La entrada para espectáculos es 10 €, para socios de Antic 8 €, otros descuentos de la ciudad 8 €.

Para proyecciones audiovisuales, propuestas poéticas, música, performance, exposiciones, precio variable (gratis - hasta 10€).

La programación se divide en:

LUNES a las 21 h **proyecciones audiovisuales**

HABITUAL VIDEO TEAM
presenta **FLUX CLUB**
www.fluxfestival.org - info@fluxfestival.org

MARTES a las 21 h **propuestas poéticas**

O'POESIA
www.propost.org
www.myspace.com/ustedesuncolectivo

un **MIÉRCOLES** de cada mes a las **21 h** **música y proyecciones** **UNIVERSIDUB**

JUEVES A DOMINGO **espectáculos: nuevas dramaturgias** **nuevos lenguajes del cuerpo** **nuevas tecnologías, teatro de humor** **teatro de objetos, teatro social**

Horario del **BAR**: de **16h a 23h**

La **Asociación Cultural**, que cuenta con más de **32.000** socios acumulados a lo largo de 7 años, por una cuota de 3 euros al año, abre las puertas a sus asociados a un espacio que es punto de encuentro y exhibición de artistas, ofrece descuentos para los espectáculos de la propia sala e informa sobre las ventajas y oportunidades en artes escénicas a nivel local, nacional e internacional. La Asociación también dedica sus esfuerzos a la recuperación de la historia cultural y social del edificio que lo acoge.

ENTRENAMIENTOS en el **Antic: MARTES y VIERNES**

MARTES de 10h a 12h **CUERPO & RITMO** con **Carme Torrent**

Un entrenamiento podríamos decir que se acerca a una pre-técnica, es decir, anterior a cualquier técnica ya formalizada, donde se pueden tocar las bases de un cuerpo creativo, de un cuerpo decidido, antes de que llegue a encerrarse en un método o técnica concretos. Para ello se propone replantear los hábitos del cuerpo y las estructuras mentales que le acompañan, de manera que podamos incidir sobre posibles áreas de cambio en la percepción y el estado actual de nuestro cuerpo y con ello también del entorno. Como práctica está abierta a cualquier persona interesada en explorar el cuerpo a través del movimiento.

Carme Torrent -Implicada en procesos de aprendizaje, investigación y creación en torno al cuerpo en relación al contexto. Parte importante de mi experiencia proviene del ámbito de la arquitectura. Y en el territorio de la danza, del bodyweather laboratory, práctica de danza desarrollada por el bailarín japonés, Min Tanaka, con quien he colaborado en los últimos diez años. Y también, la colaboración con Carmelo Salazar, en su proyecto de investigación y creación "lo natural es moverse".

VIERNES de 10h a 12h

EL CUERPO DE LA VOZ con **Victor Turull**

Unir la duplicitat veu-respiració. Reconocer la multiplicitat de nuestra voz y utilizarla. La voz nos lleva fácilmente a espacios interiores creativos, emocionalmente creativos. Desde colocaciones corporales basadas en la Bioenergía potenciaremos la proyección de la voz y entraremos en la escucha del sonido y del silencio. Este es un trabajo energético poderoso que nos ayuda a afinar nuestro cuerpo a través de la voz. La voz, también, como limpiador energético del cuerpo.

Victor Turull es creador escénico, terapeuta de sonido, especialista en medicina tradicional africana

SCHEDULE OF THE PROGRAMMING:

MONDAY through **SATURDAY** at **21h**
and on **SUNDAYS** at **20h.**

The entrance for shows is 10 €, for members of Antic 8 €, other discounts of the city 8 €.

For audiovisual projections, poetical proposals, music, performance, exhibitions, price is variable (free - until 10 €)

The programming is divided in:

MONDAYS at 21 h **audiovisual projections**

HABITUAL VIDEO TEAM
presents **FLUX CLUB**
www.fluxfestival.org - info@fluxfestival.org

TUESDAYS at 21 h **poetical proposals**

O'POESIA
www.propost.org
www.myspace.com/ustedesuncolectivo

a **WEDNESDAY** every month at **21 h** **music and projections** **UNIVERSIDUB**

THURSDAY THROUGH SUNDAY **shows of new playwritings** **new languages of the body** **new technologies, theatre of humor** **theatre of objects, social theatre**

Schedule of the **BAR**: of **16h a 23h**

The **Cultural Association**, which has accumulated more than **32,000** members in over 7 years, for a fee of 3 euros per year, opens the door to his associates to a space which is a meeting and exhibition point, offers discounts for all events and reports on the advantages and opportunities in the performing arts locally, nationally and internationally. The association also is dedicated to the recovery of cultural and social history of the building that accommodates it.

TRAININGS in Antic Teatre: **TUESDAYS and FRIDAYS**

TUESDAYS at 10-12 am **BODY & RHYTHM** with **Carme Torrent**

We could say a training is like a pre-technique, that is, that comes before any technique in any kind of form, in which the bases of a creative body can be worked. A decided body is constructed before it closes into a method or specific technique.

That's why new body and mind structuring habits we could say influence possible areas of change in perception and in the current state of our body and its surroundings.

This training is open as a practice to anyone interested in exploring the body through movement.

Carme Torrent -Processes involved in learning, research and development of the body in relation to the context. An important part of my experience comes from the field of architecture. And also in the territory of the dance, bodyweather laboratory, dance practice developed by the Japanese dancer, Min Tanaka, with whom I have worked in the past ten years. Also, collaboration with Carmelo Salazar, in his research project and creation "moving is natural."

FRIDAYS at 10-12 am

THE VOICE'S BODY with **Victor Turull**

To link both voice and breathing, to better recognize the multiplicity of our own voice and make a good use of it. Voice easily takes us to inner creative spaces, emotionally creative.

Through body positions based in bioenergy we will get further potential of the voices projection. We will pay attention to silences also.

This is a strong energy strength that will help us tone our body through voice and make a good use of it as a clean-up.

Victor Turull is a scene artist, sound therapist and specialist in traditional African medicine.

ANTIC TEATRE

ADRIANTIC /// ESPAI DE CREACIÓ

TEL. +34 93 315 2354 /// C.VERDAGUER 1 CALLÍS 12, 08003 BCN /// WWW.ANTICTEATRE.COM

Antic Teatre Espai de Creació, abans anomenat Cercle Barcelonès San José, es va fundar el 1879, gràcies a l'arquitecte Joan Martorell. Reobert per segona vegada el 2003 i inaugurat per tercera el 2010, després d'una reforma integral de l'edifici, catalogat com a patrimoni cultural al centre de la ciutat Barcelona, al barri de Sant Pere, al Casc Antic.

L'Antic Teatre s'ha consolidat com un dels referents per a l'escena contemporània de Barcelona, un centre de recursos artístics que es dedica a l'exhibició i suport a la creació, promoció i difusió de les arts escèniques i visuals compromeses amb la recerca de nous llenguatges del cos, noves tecnologies o noves dramaturgies, la música, les arts plàstiques, la literatura, els temes socials, culturals, polítics i de pensament contemporanis.

Actualment Antic Teatre integra un conjunt d'entitats i espais interrelacionats:

1. Antic Teatre - Espai de Creació
2. Associació Cultural
3. AdriAntic - el Centre de Recerca, Creació, Assaigs i Residències a la veïna localitat de Sant Adrià del Besòs (Barcelona)
4. Artistes Residents: Semolinika Tomic (arts escèniques), DJ Baroxmix, VJ i artista plàstic Pacman

Antic Teatre té les seves portes obertes tots els dies de l'any com a lloc de trobada i intercanvi per als socis, veïns, públic, artistes. Reacciona també als problemes del seu entorn, donant recolzament en la seva seua a iniciatives socials. Treballa en xarxa amb altres entitats, individus i col·lectius de la ciutat per tal d'optimitzar els recursos i pensar/executar estratègies per donar a conèixer el món de les arts escèniques i de la cultura contemporània al màxim, a més de lluitar políticament per millorar la situació actual, exigint polítiques que garanteixin el seu dret a l'existència i els faciliti el seu desenvolupament i creixement professional. El seu objectiu és dinamitzar la vida del barri i difondre el model socio-cultural en el qual creu. Té una sala polivalent, jardí, la terrassa amb bar i connexió wi-fi.

Antic Teatre Espai de Creació, antes llamado Círculo Barcelonés San José, se fundó en 1879, gracias al arquitecto Joan Martorell. Reabierto por segunda vez en 2003 e inaugurado por tercera en 2010, después de una reforma integral del edificio, catalogado como patrimonio cultural en el centro de la ciudad de Barcelona, en el barrio de San Pere, Casc Antic.

Antic Teatre se ha consolidado como uno de los referentes de la escena contemporánea en Barcelona, un centro de recursos artísticos que se dedica a la exhibición y soporte a la creación, promoción y difusión de las artes escénicas y visuales comprometidas con la búsqueda de nuevos lenguajes del cuerpo, nuevas tecnologías o nuevas dramaturgias, la música, las artes plásticas, la literatura, los temas sociales, culturales, políticos y de pensamiento contemporáneos.

Actualmente el Antic Teatre integra un conjunto de entidades y espacios interrelacionados:

1. Antic Teatre - Espai de creació
2. Asociación Cultural
3. AdriAntic - Centro de investigación, creación, ensayos y residencias en la localidad vecina de Sant Adrià del Besòs (Barcelona)
4. Artistas Residentes: Semolinika Tomic (Artes Escénicas), DJ Baroxmix, VJ y artista plástico Pacman.

Antic Teatre mantiene sus puertas abiertas todos los días del año como lugar de encuentros e intercambios para los socios, vecinos, público, artistas. Reacciona también a los problemas de su entorno, dando apoyo en su sede a iniciativas sociales. Trabaja en red con otras entidades, individuos y colectivos de la ciudad para optimizar los recursos y pensar/ ejecutar estrategias para dar a conocer el mundo de las artes escénicas y de la cultura contemporánea al máximo, además de luchar políticamente para mejorar la situación actual, exigiendo políticas que garanticen su derecho a la existencia y facilitar su desarrollo y crecimiento profesional. Su objetivo es dinamizar la vida del barrio y difundir el modelo socio-cultural en el que cree. Tiene una sala polivalente, jardín, terraza con bar y conexión wifi.

Antic Teatre Espai de Creació, was founded in 1879 by architect Joan Martorell, with the name Circulo Barcelonés San Jose. It was re-opened for the second time in 2003 and for the third in 2010 after a refurbishing of the building, which is considered of cultural value in the centre of Barcelona, in Sant Pere's quarter, Casc Antic.

Antic Teatre is consolidated as one of the referents of the contemporary scene in Barcelona, an artistic resource center that is dedicated to the exhibition and support of the creation, promotion and diffusion of the performing arts and visual committed to the search of new languages of the body, new technologies or new playwritings, the music, plastic arts, the literature, social topics, cultural, politicians and of contemporary thought.

Currently Antic Teatre integrates a group of entities and interrelated spaces:

1. Antic Teatre - Espai de Creació
2. Cultural Association
3. AdriAntic - Center for research, creation, rehearsal and residences in San Adrià del Besòs (Barcelona)
4. Artists in residence: Semolinika Tomic (performing arts), DJ Baroxmix, VJ and plastic artist Pacman

Antic Teatre keeps its doors open every day of the year as a hub and exchange place for members, neighbours, audience, artists. It also reacts to problems of its environment and supports social initiatives. It networks with other organizations, individuals and other city's collective groups to better profit resources and think/apply strategies to better know performing arts and contemporary culture at its best as well as to struggle politically to improve its existence and development as well as its professional growth. Its aim is to make the town's life more dynamic and expand its socio-cultural model that it believes in. It has a multifunctional hall, a garden and a bar terrace and internet wifi connection.

ADRIANTIC

ESPAI DE CREACIÓ

com arribar-hi, mapa a la contraportada

cómo llegar, mapa en la contraportada

how to reach, map on the back cover

Depenent de l'Antic Teatre hi ha el Centre de recerca, creació, assaigs i residències AdriAntic a Sant Adrià del Besòs, el qual ofereix a les companyies i creadors un espai amb les condicions mínimes necessàries, és a dir:

- cessió de l'espai de manera completament gratuïta per a creadors en residència.
- disponibilitat exclusiva d'un espai amb la consegüent comoditat de no haver de muntar i desmuntar tota l'escenografia a cada sessió de treball;
- llibertat absoluta d'horaris d'accés i ús d'espai
- preus mínims de lloguer de l'espai, assequibles per qualsevol companyia o artista professional de qualsevol edat

AdriAntic, situat a la frontera amb el municipi de Sant Adrià del Besòs (a 6 parades de metro del centre de Barcelona), està en un edifici al 1r pis, que conté únicament locals industrials, on no hi ha vivendes ni veïns. La sala consta d'un gran espai principal de 490 m² i 4,20 m d'alçada. Té accés directe a un ascensor per a persones i un muntacàrregues amb entrada per a camions.

Dependiendo del Antic Teatre está el Centro de investigación, creación, ensayos y residencias AdriAntic de Sant Adrià del Besòs, que ofrece a las compañías y creadores un espacio con las condiciones mínimas necesarias, es decir:

- cesión del espacio de forma completamente gratuita para creadores en residencia.
- disponibilidad exclusiva de un espacio con la consiguiente comodidad de no tener que montar y desmontar toda la escenografía en cada sesión de trabajo
- libertad absoluta de horarios de acceso y uso del espacio
- precios mínimos de alquiler del espacio, asequibles para cualquier compañía o artista profesional de cualquier edad

AdriAntic, situado en la frontera con el municipio de Sant Adrià del Besòs (a 6 paradas de metro del centro de Barcelona), está en un edificio en el 1er piso, que contiene únicamente locales industriales, en los que no hay viviendas ni vecinos. La sala consta de un gran espacio principal de 490 m² y 4,20m de altura. Tiene un acceso directo a un ascensor y a un montacargas con entrada para camiones.

Depending on Antic Teatre is the Center for research, creation, rehearsal and residences AdriAntic in Sant Adrià del Besòs, which offers companies and artists a place with the minimum requirements, such as:

- free space cession for artists in residence program
- exclusive use of a space not having to reset scenery every working session
- no limited timetable for accesses and use of the space
- minimum rent price of space accessible to any company or professional artist of any age

AdriAntic is placed in the border of the borough of Sant Adrià Del Besòs (6 metro stops away from the centre of Barcelona), it is in an industrial building on the 1st floor, where there are no people or housing. The hall has a great 490m² space and 4,20m tall. It has direct access to a lift and a weight lift with a lorry entrance.

LA REFORMA DE L'ANT

Desde 2005 hasta hoy el Antic Teatre ha estado en un proceso de larga reforma integral de la sala del teatro y del edificio (catalogado como patrimonio histórico-artístico de la ciudad de Barcelona). Antic Teatre ha estado cerrado durante un año y medio (2008-2009) para realizar una fase de la reforma y adecuarse a las normativas vigentes para mejorar las medidas de seguridad y/o accesibilidad. El 15 de enero de 2010 se inauguró oficialmente el nuevo Antic Teatre. Enumeraremos brevemente las mejoras realizadas para que os hagáis a la idea de lo que se ha hecho, ya que muchas de las cuales no resultan evidentes con una simple inspección visual:

1. Refuerzo estructural del suelo de la sala, foyer y bar.
2. Cierre de las ventanas de la sala de representaciones, insonorización de la sala y refuerzo con vigas de hierro.
3. Construcción de una cabina para los técnicos.
4. Construcción de una casilla móvil para poder colgar luces y cualquier cosa que haga falta.
5. Reconstrucción de toda la terraza y de las escalas de acceso.
6. Construcción de servicios para hombres, mujeres y discapacitados.
7. Habilitación de un segundo acceso preparado para discapacitados que también funcionará como salida de emergencia.
8. Instalación de un ascensor para facilitar el acceso a discapacitados.
9. Instalación de todo el sistema eléctrico y de lampistería.
10. Instalación de diversas puertas cortafuegos.
11. Ignifugación de todo el teatro, bar y foyer.
12. Instalación de un sistema anti-incendios con detectores de humo, además de una toma para poder conectar el agua de los bomberos en caso de incendio.
13. Instalación del sistema de aire acondicionado el teatro, en el bar y en el foyer.

Ahora nos falta la segunda fase de la reforma.

IC TEATRE 2005 - 2010

Des del 2005 fins avui l'Antic Teatre està en procés d'una llarga reforma integral de la sala del teatre i de l'edifici (catalogat com a patrimoni històric-artístic de la ciutat de Barcelona). L'Antic Teatre ha estat tancat durant un any i mig (2008-09) per a realitzar una fase de la reforma i adequar-se a les normatives vigents de seguretat i/o accessibilitat. El 15 de gener de 2010 es va fer la inauguració oficial del nou Antic Teatre. Enumerarem breument les millores realitzades per tal que us feu una idea d'allò que s'ha fet, ja que moltes d'aquestes no resulten evidents amb una simple inspecció visual:

1. Reforç estructural del terra de la sala, foyer i bar.
2. Tancament de les finestres de la sala de representacions, insonorització de la sala i reforç amb bigues de ferro.
3. Construcció d'una cabina pels tècnics.
4. Construcció d'una graella mòbil per poder penjar llums i qualsevol cosa que faci falta.
5. Reconstrucció de tota la terrassa i de les escales d'accés.
6. Construcció de serveis per a homes, dones i discapacitats.
7. Habilitació d'un segon accés preparat per a discapacitats que també funcionarà com a sortida d'emergència.
8. Instal·lació d'un ascensor per facilitar l'accés a discapacitats.
9. Instal·lació de tot el sistema elèctric i de lampisteria.
10. Instal·lació de diverses portes tallafocs.
11. Ignifugació de tot el teatre, bar i foyer.
12. Instal·lació d'un sistema anti-incendis amb detectors de fum, a més d'una presa per poder connectar l'aigua dels bombers en cas d'incendi.
13. Instal·lació d'un sistema d'aire condicionat al teatre, al bar i al foyer.

Ara ens falta la segona fase de la reforma.

Since 2005 until today Antic Teatre has been in a long refurbishing process of its theatre and building- considered a historical and artistic patrimonial building of Barcelona. Antic Teatre has been closed during a year and a half (2008-09) to overcome the first part of the refurbishment and adapt to the new security/accessibility. The 15th of January 2010 the New Antic Teatre has officially open. We can lay out the improvements that have been done for a better idea. Many of the improvements can be noticed in a casual first-sight inspection.

1. Structural reinforcement of hall, foyer and bar floor
2. Closing of the theatres windows, soundproof and reinforcement with iron beam.
3. Construction of a technical cabin
4. Construction of a mobile box to hang lights and other accessories.
5. Reconstruction of the hole terrace and the stair access.
6. Construction of the men/women/disabled toilets
7. Opening of a second access for disabled that is also an emergency exit
8. Elevator instalation to ease access to disabled people.
9. New electric and masonry system have been instaled.
10. New stop-fire doors
11. Anti-fire system inforcement in theatre, bar and foyer.
12. Fire cut system with smoke detectors have been put in, as well as a water connection for fireworkers in case of fire.
13. Air conditioning system in the theatre, bar and foyer.

CAMINO- MICHÍ

RARAVIS

Andrés Corchero - Rosa Muñoz

**8, 9 i 10 de juliol a les 21 hs.
11 de juliol a les 20 hs.**

**entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis**

Direcció artística i intèrpret:

Andrés Corchero

Col·laboradors:

Rosa Muñoz

Diego Anido,

Jordi MaS

Xavi Ripoll

Joan Saura

Feliu Formosa

Agustí Fernández

Liba Villavecchia

entre d'altres.

Vestuari:

Caterina Pérez

Video:

ChusGómez x alavistaVideo

Producció executiva:

Mònica Pérez

Una producció de:

RARAVIS

Andrés Corchero/ Rosa Muñoz

Col·labora:

L'Estruch (Ajuntament de Sabadell),

Dies de Dansa i Antic Teatre.

Companyia subvencionada pel:

Consell Nacional

de la Cultura i les Arts (CONCA)

de la Generalitat de Catalunya

i l'Ajuntament de Barcelona- ICUB

<http://www.raravisdanza.com>

<http://www.raravisdanza.blogspot.com/>

En el primer número d'aquesta revista Semolinika em va demanar que presentés el meu nou projecte: Camí-Michi Jo vaig dir llavors que Camí-Michi volia ser un procés obert al públic, on poder treballar sobre els diferents materials generats des de la meua època de treball com a ballari de Butoh al Japó amb Min Tanaka i Kazuo Ohno, fins a l'actualitat. L'objectiu final és arribar en un futur a la creació d'un espectacle homenatge als meus mestres.

Camino-Michi és un procés que es va construint al llarg de cada presentació. A cada presentació pública de Camino-Michi li he anomenada jornada, com el dia que el caminant passa en el camí, el camí en què em trobo i el camí que comparteixo amb tots aquells amics i col·laboradors que tantes vegades m'han acompanyat.

Per a la segona edició de la revista de L'Antic, Semolinika em va tornar a preguntar sobre Camino-Michi. En aquesta ocasió vull compartir el que va escriure Rosa Muñoz, ballarina i coreògrafa, amb qui vaig fundar la companyia Raravis després de veure la primera jornada de Camino-Michi del 14 d'abril, amb Joan Saura: "He de reconèixer què, els processos de creació oberts a públic em donen pànic, excepte si tenen un treball intens previ. Parlo com actuant a l'escenari i com a receptora.

Andrés proposa la fragilitat i la nuesa de la mostra austera d'una recerca en directe, valent. Al llarg de les diferents sessions que queden aquests mesos, seguirà explorant i compartint amb els artistes, amics, amb els col·laboradors. El treball anirà creixent, anirà concretant, perfilant la seva forma i de vegades, suposo, perdent aquesta forma depenent dels que l'acompanyin i com l'acompanyin.

El principi del que vam veure a la primera mostra va ser captivador fins ben entrats 30 minuts. El seu cos en continu desequilibri i els seus estats subtils mantinguts et descol·loquen, es crea màgia. Després, potser és difícil mantenir això tot el temps. Cada desaparició d'Andrés deixa alguna cosa com de tristesa, com si s'anés capcot, serè, havent mostrat una mica de vida que emociona i després ens deixa aquí perquè ho sentim, perquè el reposem. Per això, quan entra al fosc i queda Joan Saura en absoluta soledat tocant, era per a mi una possible conclusió del "espectacle" i un final que llançava a l'aire alguna cosa inacabada molt bella.

Sempre em sorprèn la quantitat de "fans i" seguidors de l'Andrés. Em sorprèn bé. Són persones que no et sols trobar molt per aquí, veient de tot. Seguidors a un estil, a una manera de fer, a un treball, independentment que pugui a moments agradar més o menys. Jo ho crec així. També crec que va sorprendre molt als que es van trobar per primera vegada amb "allò".

Seguirem els propers Caminos Michis.

En el primer número de esta revista Semolinika me pidió que presentara mi nuevo proyecto: Camino-Michi. Yo dije entonces que Camino-Michi quería ser un proceso abierto al público, donde poder trabajar sobre los diferentes materiales generados desde mi época de trabajo como bailarín de Butoh en Japón junto Min Tanaka y Kazuo Ohno, hasta la actualidad. Mi objetivo final es llegar en un futuro a la creación de un espectáculo homenaje a mis maestros.

Camino-Michi es un proceso que se va construyendo a lo largo de cada presentación. A cada presentación pública de Camino-Michi le he llamado jornada, como el día que el caminante pasa en el camino, el camino en el que me encuentro y el camino que comparto con todos aquellos amigos y colaboradores que tantas veces me han acompañado.

Para la segunda edición de la revista de L'Antic, Semolinika me volvió a preguntar sobre Camino-Michi. En esta ocasión quiero compartir lo que escribió Rosa Muñoz, bailarina y coreógrafa, con quien fundé la compañía Raravis después de ver la primera jornada de Camino-Michi del 14 de abril, junto a Joan Saura: He de reconocerlo, los procesos de creación abiertos a público me dan pánico, excepto si tienen un trabajo intenso previo. Hablo como actuante en el escenario y como receptora.

Andrés propone la fragilidad y la desnudez de la muestra austera de una búsqueda en directo, valiente. A lo largo de las diferentes sesiones que quedan estos meses, va a seguir explorando y compartiendo con los artistas, amigos, con los colaboradores. El trabajo irá creciendo, irá concretándose, perfilando su forma y en ocasiones, supongo perdiendo esa forma dependiendo de los que le acompañen y cómo le acompañen.

El principio de lo que vimos en la primera muestra fue cautivador y hasta bien entrados 30 minutos. Su cuerpo en continuo desequilibrio y sus estados sutiles mantenidos te descolocan, se crea magia. Luego, quizá es difícil mantener eso todo el tiempo. Cada desaparición de Andrés deja algo de triste, como si se fuera cabizbajo, sereno, habiéndonos mostrado algo de vida que emociona y luego nos deja ahí para que lo sintamos, lo reposemos. Por eso, cuando entra en el oscuro y queda Joan Saura en absoluta soledad tocando, era para mi una posible conclusión del "espectáculo" y un final que lanzaba al aire algo inacabado muy bello.

Siempre me sorprende la cantidad de "fans y" seguidores de Andrés. Me sorprende para bien. Son personas que no te sueles encontrar mucho por ahí, viendo de todo. Seguidores a un estilo, a una manera de hacer, a un trabajo, independientemente de que pueda a momentos gustar más o menos. Yo lo creo así. También creo que sorprendió mucho a los que se encontraron por primera vez con "aquello". Seguiremos los próximos Caminos Michis.

In the first issue of this magazine Semolinika asked me to explain my new project: Camino-Michi. I said then that Camino-Michi wanted to be a process open to the public, where I can work on different materials generated when I first worked in Japan as a Butoh dancer with Min Tanaka and Kazuo Ohno and that last until today. My goal is to create a show tribute to my teachers. Camino-Michi is a process that is being built along each performance. I have named each public presentation of Camino-Michi "jornada", the word in Spanish that means the day that the traveler passes on the way. The way in which I am myself and the way I share with all those friends and partners who have accompanied me.

For the second edition of L'Antic magazine, Semolinika asked me again about Camino-Michi. This time I wanted to share what Rosa Muñoz, dancer and choreographer who founded with me the company Raravis, wrote after seeing the first day of Camino-Michi on April 14, with Joan Saura:

"I must admit that open public process gives me panic, unless they have hard work before. I speak as a performer and public, both sides.

Andrés suggests the fragility and the nakedness of a courageous, austere, life search. Throughout the sessions that these months are going to be performed, he will continue exploring and sharing with artists, friends and colleagues. The work will grow, will be taking shape, outlining its forms and sometimes, I guess, losing them, depending on who will be accompanying him through each performance and how they do it.

The firsts 30 minutes of what we saw in the first performance was captivating. His body on a continuous imbalance and his subtle states, make you feel dislodged. Something magic is created. It might be hard to keep it all the time.

Every time Andrés disappears, something like sadness is left, as if he walked along head bowed and calm at the same time, as if he had shown a piece of life that touch our hearts, and then leave us alone just to give us space to feel, to think calm about what just had happened. Because of this reason, when he walked into the dark and Joan Saura was playing in absolute solitude, it was for me a possible conclusion of the "show", an end that spreads into the air something beautiful unfinished.

It always amazes me how many fans and followers Andrés has. They are not these kind of people that are always looking around the theaters, whatever it is showed. They are followers to a style, a way of doing, a way of working, despite it is not always liked. This is what I think. I also think that Camino-Michi surprised very much those who for the first time met "that".

We will follow next Caminos- Michi "

Andrés Corchero. Sóc ballari, coreògraf i il·luminador. Vaig nàixer a Puertollano (Ciudad Real) però des de 1963 resideixo i treballo a Barcelona. Entre 1980 i 1985 vaig estudiar teatre, mim, circ i vaig realitzar cursos de formació amb l'Odin Teatret i amb Shushaku and Dormu Dance entre d'altres, També vaig participar com actor a diversos espectacles de teatre i circ. El 1985 vaig conèixer la dansa contemporània japonesa Butoh i al 1986 vaig viatjar a Tokio per estudiar amb Min Tanaka i Kazuo Ohno, reconeguts mestres i ballarins d'aquesta disciplina. A finals de 1986 vaig entrar a formar part com a ballari de Mai-Juku, companyia de dansa dirigida per Min Tanaka, amb la qual vaig ballar per tot el món. Des de 1989 he combinat la creació dels meus propis espectacles de dansa amb actuacions en espais oberts, tant en solitari com en col·laboració amb poetes, artistes plàstics, músics i coreògrafs. Al mateix temps he continuat desenvolupant el treball del Body Weather Laboratory de Min Tanaka, impartint regularment cursos de dansa. Vaig formar part del col·lectiu IBA juntament amb els músics Agustí Fernández, Liba Villavecchia i Joan Saura, amb el qual vam desenvolupar un treball importantíssim de difusió i trobada de la música i la dansa improvisades. Al 1993 vaig començar a treballar amb la ballarina i coreògrafa Rosa Muñoz, amb qui vaig crear la companyia de dansa Raravis.

TEDDY SE NIEGA A BAILLAR

Elena Murcia

**15, 16 i 17 de juliol a les 21 hs.
18 de juliol a les 20 hs.**

**entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis**

Direcció i Coreografia:
Elena Múrcia Pinto
Ajudantia de direcció:
Mizar Martínez
Creació i Interpretació:
Juanjo Ruano
Cristina Celada
Elena Múrcia Pinto
Dramatúrgia:
Pasquale Bávaro
Vestuari i Escenografia:
Guadalupe Mejía
Disseny d'il·luminació:
Mizar Martínez
Música:
Ennio Morricone
Elvis Presley,
Philippe Glass
Rodrigo i Gabriela
Johannes Brahms
Ludwig van Beethoven
Col·laboració:
Roberto Fratini

Coproducció:
Antic Teatre / AdriAntic (Barcelona)

En col·laboració amb:
l' Institut del Teatre de Barcelona.

Ara se per què sempre m'he hi dedicat a la dansa i no a altra cosa. Perquè mitjançant la disciplina, l'esforç físic i la superació personal, he pogut expiar part del sofriment existencial que m'ha acompanyat sempre, que tots hem experimentat alguna vegada. Posar el meu cos al servei d'una tècnica i una disciplina tan fèrria com ho és la dansa clàssica et fa aprendre moltes coses sobre la vida. Els ballarins som persones de voluntat. Amb els anys he abandonat la tècnica encara que no la disciplina i he començat a buscar nous camins.

No obstant això, haver fet no és fer. Avui no em interessa el virtuosisme, no sóc virtuosa. No em interessa la tècnica, no sóc experta en cap. Gaudeixo del ballet clàssic. Fa deu anys era ballarina clàssica. Avui faig coreografies i això, què vol dir? Que moc cossos en escena, que m'interessa la forma i la figura, el contenidor i el contingut que amaga el cos. Crec que un creador té una sola cosa a dir (que assenyalar) i ho intenta una vegada i una altra de mil maneres diferents.

A mi el que més m'interessa és "el baix continu del dolor", un dolor sord que ens acompanya sempre. Persuadida busco la manera d'explicar-ho. En aquesta ocasió la peça que estreno a l'Antic Teatre ha pres la forma de l'Oso de Peluix. Per mi, la dansa és un cos intentant ésser tot allò que no és. La meua intenció quan faig una coreografia no és enlluernar sinó, per ventura, il·luminar i ressaltar i focalitzar aquells detalls que considero que expliquen una mica aquest "dolor sord" que ens acompanya.

Qui pot negar-se a rebre una bona abraçada d'ós? Utilitzo la figura de l'Oso de Peluix com símbol universal de tots els fetitxismes afectius. Teddy és l'objecte sobre el qual bolquem les nostres necessitats de contacte, d'afecte. Però aquesta substitució deixa de ser tràgica, perquè el peluix no et retorna l'abraçada. Teddy es nega a ballar.

Aquesta és la meua primera peça llarga a on parlo del contacte. De la necessitat de contacte i del poder del contacte, tant a nivell físic com emocional. Al cap i a la fi, el contacte és el que modifica una de les expressions més poderoses de l'amor.

La peça s'estructura en petites escenes-aforismes. Comença amb una escena que es un duel per a formular un petit enigma entre la idea del dolor i la de l'enfrontament armat del Western. Comença l'espectacle amb un petit joc d'homonímia, ja que la mateixa paraula (duelo) designa ambdues coses. Des de l'inici intento sintonitzar amb una lògica infantil. A través d'un treball coreogràfic minimalista, basat en la precisió i recolzat en les parts distals del cos, he creat una peça de dansa que balla en la pulsó d'un exercici constant d'erosió. Aquesta erosió es tanca amb la dansa del contacte mínim, el minuet (com no podia ser d'altra manera).

Jo vaig començar estudiant dansa clàssica però a poc a poc i al llarg dels últims anys he anat descobrint nous camins que m'han allunyat de la tècnica encara que no de la disciplina per a aprendre a expressar allò que realment vull. Aquesta va ser la meua principal motivació per a treballar amb intèrprets amb formació teatral i no amb ballarins però, al mateix temps, fer un treball coreogràfic sobre i des de la dansa.

Ahora se por què siempre me he dedicado a la danza y no a otra cosa. Porque a través de la disciplina y el esfuerzo físico y la superación personal, he podido expiar parte del sufrimiento existencial que me ha acompañado siempre, que todos hemos experimentado alguna vez. Poner mi cuerpo al servicio de una técnica y una disciplina tan férrea como lo es la danza clásica te hace aprender muchas cosas acerca de la vida. Los bailarines somos personas de voluntad. Con los años he abandonado la técnica aunque no la disciplina y he comenzado a buscar nuevos caminos.

Sin embargo, haber hecho no es hacer. Hoy no me interesa el virtuosismo, no soy virtuosa. No me interesa la técnica, no soy experta en ninguna. Disfruto del ballet clásico. Hace diez años era bailarina clásica. Hoy hago coreografías y eso, ¿qué quiere decir? Que muevo cuerpos en escena, que me interesa la forma y la figura, el contenedor y el contenido que esconde el cuerpo. Creo que un creador tiene una sola cosa que decir (que señalar) y lo intenta una y otra vez de mil maneras diferentes.

A mi lo que más me interesa es "el bajo continuo del dolor", un dolor sordo que nos acompaña siempre. Persuadida busco la manera de explicarlo. En esta ocasión la pieza que estreno en Antic Teatre ha tomado la forma del Oso de Peluche. Para mi la danza es un cuerpo intentando ser todo aquello que no es. Mi intención cuando hago una coreografía no es deslumbrar, sino acaso iluminar y resaltar y focalizar aquellas partes que considero que explican algo sobre ese "dolor sordo" que nos acompaña.

¿Quién puede negarse a recibir un buen abrazo de oso? Utilizo la figura del Oso de Peluche como símbolo universal de todos los fetichismos afectivos. Teddy es el objeto sobre el que volcamos nuestras necesidades de contacto, de afecto. Lo que no deja de ser trágico, porque el peluche no te devuelve el abrazo. Teddy se niega a bailar.

En esta, que es mi primera pieza larga, hablo del contacto. De la necesidad del contacto y del poder del contacto, tanto físico como emocional. Al fin y al cabo, el contacto es lo que modifica una de las expresiones más poderosas del amor.

La pieza se estructura como pequeñas escenas-aforismos. Comienza con una escena sobre el "Duelo" para formular un pequeño enigma entre, la idea del dolor y la del enfrentamiento armado del Western, realizando un pequeño juego de homonímia puesto que la misma palabra designa a ambas cosas. Desde el inicio intento sintonizar con una lógica infantil. A través de un trabajo coreográfico minimalista, basado en la precisión y apoyado en las partes distales del cuerpo he creado una pieza de danza que baila en la pulsión de un ejercicio constante de erosión que se cierra con la danza del contacto mínimo, el minuet (como no podía ser de otra manera).

Yo comencé estudiando danza clásica pero poco a poco y a lo largo de los últimos años he ido descubriendo nuevos caminos que me han alejado de la técnica aunque no de la disciplina para aprender a expresar aquello que realmente quiero. Esa fue mi principal motivación para trabajar con intérpretes con formación teatral y no con bailarines pero, al mismo tiempo, hacer un trabajo coreográfico sobre y desde la danza.

Now I know why I have always committed my life to dance rather than anything else. Because through my own discipline, physical effort and self-improvement I am able to expiate (separate myself from) part of the existential suffering that I have had to cope with, and that we have all experienced at some point in life. Putting my body through the harsh technique and discipline of classical dance has taught me a lot about life. I believe we dancers have an iron will. Through the years, I have abandoned technique but not discipline and I have started looking for new paths.

However, the past and the present are two entirely different things. I am not interested in virtuosity. I am not a virtuous person. I am not interested in technique. I am no expert in any of them. I enjoy classical dance. Ten years ago I was a ballet dancer. Now, I'm a choreographer. But, what does this mean to me? It means that I move bodies in a scene. I am interested in form and figure, in the container and the content. I believe that a creator has only one thing to say (and to show) although he will try time and again to do it in a hundred different ways.

The most interesting to me is what I call "the constant bass of sorrow", a dull pain that (in some ways?) is always with us. In response to this "dull pain", I search for a way to express it. In this case, the piece we will perform at the Antic Teatre has taken the form of a Teddy Bear. To me dance is a body trying to transform itself into everything it cannot be. When I compose a choreography, my idea is not to dazzle the audience, but to try to highlight and focus on the parts that I believe explain something about this "dull pain" that accompanies us.

Who can say no to a lovely bear hug? I use the Teddy Bear as a universal symbol of all affection fetishes. Teddy is the object in which we focus all our need for affection, the need for physical contact. But the fact that Teddy never hugs you back is a tragedy. Teddy refuses to dance.

In this, my first long (major) piece, I talk about contact. The need for contact and its power, both physical and emotional. At the end of the day, contact is what modifies one of the most powerful expressions of love.

The piece is structured as small aphorism-scenes. It starts with a Duel scene that creates an enigma between the idea of sorrow and the armed confrontation of a Western. Here, subtle wordplay is used, as in Spanish sorrow (dolor) and duel (duelo) are homonymous. From the start I have tried to tune into a childlike logic. Through minimalistic choreographic work, based on precision and supported mainly on the distal parts of the body, I have created a dance piece which moves to the beat of the constant exercise of erosion and closes with the minimal contact dance form, the minuet (there really could be no other way).

I began studying classical dance, but little by little in recent years I have discovered new possibilities that have moved me away from the technique but not from the discipline, to learn how to express the things I really want to. This was my main motivation for working with theatre trained performers instead of dancers, but at the same time creating choreographic work from and about dance.

Elena Múrcia. Sóc llicenciada en Dansa Clàssica pel Conservatori Superior de Dansa de Múrcia, Diplomada en Educació Física per la Universitat de Múrcia i Llicenciada en Coreografia i Tècniques d'Interpretació de la Dansa per l'Institut del Teatre de Barcelona. Vaig realitzar l'assistència coreogràfica a Berlín amb la companyia de dansa Sasha Waltz & Guests on vaig treballar també com a intèrpret. M'he format de la mà de professionals com Carmen Paris, Michelle Swennen, Joe legat, Lipi Hernández, David Hernández, Renate Graziadei, Shannon Cooney, Angharad Davies, Luís Malvacias, Sasha Waltz, Thomas Hauert, Carolyn Carlson, Eva Extremiana, Tomàs Aragay, Roger Bernat, Andrés Corchero, Rosa Muñoz, Àngels Margarit i Lluís Ayet i Sol Picó entre d'altres. He viscut a Espanya, Anglaterra, Mèxic, Holanda i Alemanya. Actualment li ha estat concedida una Residència de Creació al AdriAntic i estrena a Antic Teatre per a la seva primera peça llarga "Teddy es nega a ballar".

GENESIS JOPLIN

Diana Gadish

**22, 23 i 24 de juliol a les 21 hs.
25 de juliol a les 20 hs.**

**entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis**

Intèrpret i creació:

Diana Gadish

Direcció:

Jango Edwards

Regidor:

Ton Raimat

Escenografia:

Tony Murchland

Vestuari:

Raquel Cot

Disseny de llum:

Tony Murchland

Disseny de so i música:

Mila Von Chobiak

Veu en off:

Mila Von Chobiak

Text:

Michael Gadish

Col.laboració:

LaSerradora

Festival Escenapoblenou

Almazen

VIW

Link de l'espectacle:

www.youtube.com/watch?v=S1bEcQot4ms

La principal raó per la què pujo als escenaris és perquè m'agrada sentir. L'escenari em sembla un context idoni per donar atenció a les sensacions, ampliar-les i compartir-les a l'hora. Dintre de l'excitant era audiovisual en què vivim, el teatre m'inspira certa nostàlgia, ja que és un esdeveniment orgànic. La seva força resideix en el moment present, on l'experiència de cada funció és imprevisible i impossible de reproduir.

La meua principal eina de treball és el cos. Sento una gran fascinació pel cos humà que percebo com un univers infinit. Tinc formació de ballarina i coreògrafa però fa temps que no practico cap estil de dansa reconeixible. Quan ballo, per exemple, més enllà de crear formes i moviments, m'interessa jugar amb la interacció que hi ha entre l'espai i l'interior del cos, compartint sensacions subtils amb el públic. A diferència del mim, on cada moviment té un significat concret, la dansa persegueix una sensació indefinible. Aquesta és la sensibilitat que mantinc en el clown.

Vaig començar com a pallassa en part per casualitat i en part per destí. L'humor sempre ha estat present en tot el que faig i ja molt abans d'entrar en contacte amb el món del clown, se m'havia preguntat sovint si era pallassa. Així que al final vaig decidir incorporar-ho de forma conscient als meus espectacles. En el meu treball l'humor sorgeix per una necessitat de transformació. De fet, etimològicament, "humor" prové del llatí i significa fluids corporals. L'humor em serveix per assolir fluïdesa i traspasar zones on em trobo estancada. Utilitzo clíxés, esquemes de conducta socials i mentals que identifico en mi i considero caducs. Els dono forma reflectint-los en temàtiques amb les quals el públic es pugui sentir identificat, i així, l'experiència de transformació és col·lectiva. Quan apareix el riure, és una alliberació; una alliberació d'allò amb el què ens identifiquem, allò amb l'ajuda del qual establim la nostra identitat. Alliberant-nos en, deixem espai a nous aspectes del ser.

"Genesis Joplin" - Des de què va ser expulsada del Paradís per haver caigut en la temptació de mossegar la poma prohibida, l'ànima d'Eva ha seguit errant entre les nostres vides. Aquesta és la història dels seus descendents: una senyora que ha viscut la bohèmia francesa, una bruixa, una princesa, una catalanista i Janis Joplin. Totes elles reuneixen un mateix destí, marcat per la temptació, el desig i la rebel·lia. Espectacle d'humor gestual on les paraules no surten de la boca sinó de tot el cos. Faig un repàs sobre la història de la feminitat transferida a través dels gestos, expressions, moviments... dels meus personatges.

L'espectador queda captivat pel ric món d'emocions i sensacions de la pallassa-ballarina. Una velada d'humor entretinguda, divertida, singular, desconcertant, poètica i captivadora.

La principal razón porque me subo a los escenarios es porque me gusta sentir. El escenario me parece un contexto idóneo para dar atención a las sensaciones, ampliar-las y compartir-las. Dentro de la excitante era audiovisual en la que vivimos, el teatro me inspira cierta nostalgia, ya que es un acontecimiento orgánico. Su fuerza reside en el momento presente, donde la experiencia de cada función es imprevisible e imposible de reproducir.

Mi principal herramienta es el cuerpo. Siento una gran fascinación por el cuerpo humano que percibo como un universo infinito. Tengo formación de bailarina y coreógrafa pero hace tiempo que no practico ningún estilo de danza reconocible. Cuando bailo, por ejemplo, más allá de crear formas y movimientos, me interesa jugar con la interacción que hay entre espacio y el interior del cuerpo, compartiendo sensaciones sutiles con el público. A diferencia del mimo, donde cada movimiento tiene un significado concreto, la danza persigue una sensación indefinible. Ésta es la sensibilidad que mantengo en el clown.

Empecé como payasa en parte por casualidad y en parte por destino. El humor siempre ha estado presente en todo lo que hago y mucho antes de entrar en contacto con el mundo del clown, se me preguntaba a menudo si era payasa. Así que al final decidí incorporar-lo conscientemente a mis espectáculos. En mi trabajo el humor surge por una necesidad de transformación. De hecho, etimológicamente, "humor" proviene del latín y significa fluidos corporales. Así, el humor me sirve para ganar fluidez y traspasar zonas en las que me encuentro estancada. Utilizo clichés, esquemas de conducta mentales y sociales que identifico en mí y considero caducos. Les doy forma reflejándolos en temáticas en las cuales el público se pueda identificar y así, la experiencia de transformación es colectiva. Cuando aparece la risa, es una liberación; una liberación de aquello con lo que nos identificamos, con lo que establecemos nuestra identidad. Con esta liberación dejamos espacio a nuevos aspectos de nuestro ser.

"Genesis Joplin" - Desde que fue expulsada del Paraíso por haber caído en la tentación de morder la manzana prohibida, el alma de Eva ha seguido (sigue) errando entre nuestras vidas. Ésta es la historia de sus descendientes: una señora que ha vivido en la bohemia francesa, una bruja, una princesa, una catalanista y Janis Joplin. Todas ellas reúnen un mismo destino, marcado por la tentación, el deseo y la rebeldía. Espectáculo de humor gestual donde las palabras no salen de la boca sino de todo el cuerpo. Hago un repaso sobre la historia de la feminidad transferida a través de los gestos, expresiones, movimientos... de mis personajes.

El espectador queda cautivado por el rico mundo de emociones y sensaciones de la payasa-bailarina. Una velada de humor entretenida, divertida, singular, desconcertante, poética y cautivadora.

One of the main reasons why I like to be on stage it's because I like to feel. Stage is for me a perfect context to give attention to sensations, expand and share them. In the exciting audiovisual era we are living in, theater inspires me certain nostalgia, because it is an organic event. Its strength resides on the present moment, where the experience of each show is unpredictable and impossible to reproduce.

My main tool is the body. I have a big fascination for the human body, which I perceive like an infinite universe. I have a background as dancer and choreographer but nowadays I hardly use any recognisable dance style. When I dance, for example, I don't think only on creating forms and movements, but I'm mainly interested on playing with the interaction that exists between the space and the interior of the body, sharing subtle sensations with the audience. While in mime every movement has a concrete meaning, dance is looking for an undefinable sensation. This is the sensitivity I maintain in the clown.

I started to perform as clown in part as a coincidence, in part as destiny. Humor has been always present in all what I do. Before I got in contact with the clown world, I was often being asked if I was a clown. So, finally I decided to incorporate it consciously into my performances. In my work, the humor comes out of a necessity for transformation. Actually, etymologically, "humor" comes from latin and it means body fluids. In the same way, humor helps me to gain fluidity and overcome zones where I feel stuck. I use clichés, behaviour and social patterns which I identify in myself and I find outdated. I reflect them in thematic in which the audience can identify with, so the transformative experience becomes collective. When laughter appears, it is a liberation; a liberation of what we identify ourselves, with what we establish our identity. With that liberation we live space for new aspects of our being.

"Genesis Joplin" - Eve was expelled from the Garden of Eden after she ate from the forbidden apple. Since then her erratic soul is still present in people lives on the earth.

This is the story of her descendants: a singer, a French bohemian woman, a general, a witch, a politician and Janis Joplin. All of them have a common destiny marked by temptation, desire and rebellion. My background in contemporary dance and choreography is visible in my clown.

The spectator is plunged into a world of emotions and sensations. A tale of womanhood is explained through the expressions and movements of the characters.

Genesis Joplin presents a singular humour, entertaining, disconcerting and poetic.

Diana Gadish. Vaig començar la meua carrera artística amb Belles Arts a la UB (Universitat de Barcelona), que vaig deixar després de 2 anys per dedicar la meua vida a la dansa. En el 2007 em vaig graduar de SNDO (School for New Dance Development). Com a intèrpret he treballat en varies projectes de dansa, teatre y performance art en diferents països europeus, combinant circuits alternatius i experimentals amb altres més convencionals. En el 2008 vaig entrar en contact amb el món del clown i amb Jango Edwards que es convertí en el meu director i primer mestre clown. Des de llavors he actuat en cabarets, jugat i après de/amb altres pallassos i pallasses com Virginia Imaz, Johny Melville, Tom Greder, Jeff Johnson, Eric de Bont, Àlex Navarro, Pepa Plana... i molts altres, alguns menys coneguts però igual de bons.

THE
PANDORA
PROJECT
CONCERT #2

2, 3 i 4 de setembre a les 21 h.
5 de setembre a les 20 h.

entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Equip artístic:

Aimar Pérez Galí

Nina Fajdiga

Maria Mavridou

Javier Vaquero Ollero

Disseny de llums:

Israel Quintero Ródenas

Disseny d'Espai i Vestuari:

The Pandora Project

Produït per:

Mi Otro Trabajo

Residència Artística - Antic Teatre (Barcelona)

<http://www.vimeo.com/6399572>

The Pandora Project neix de la necessitat de celebrar la dansa perquè sí.

Després de més de 10 intents fracassats de suport al projecte CONCERT, vam decidir fer-lo de totes maneres, convertint-se en un acte de reivindicació a la creació en l'escena actual. Perquè podem, ho fem. Sense necessitat de residències artístiques a Berlín, Madrid, Bilbao o Portugal; sense necessitat de subvencions del CoNCA o del Ministerio de Cultura. Això sí, aquest cop amb el suport de l'Antic Teatre.

The Pandora Project és una banda mediterrània, artesanal i analògica, sense recursos i amb molta motivació. En aquesta banda no volem ser uns màsters de les diferents disciplines artístiques amb les que treballem, simplement ens les apropiem i les utilitzem per a crear, desde la ignorància i la il·lusió de creure'ns bons!

Pandora, un joc auto inventat creat per a la pràctica de la dansa, dona nom a la banda. Aquest joc, compostat per moltes cartes dividides en quatre categories, dos daus i cinc normes, és la nostra eina bàsica per a la creació de les "cançons".

A CONCERT toquem "cançons" en les que reflexionem sobre el discurs actual de la dansa i l'escena contemporània en general, abusant del seu llenguatge i de les seves maneres d'expressió. Apropiant-nos del format de concert obrim un espai de reacció immediata i un ambient distès que trenca amb les convencions tradicionals teatrals.

Quatre nits, quatre concerts on cantarem, ballarem, ens emborraxarem, potser ens emocionarem i, per suposat, celebrarem que som i podem!

*****

The Pandora Project està formada por Aimar Pérez Galí (Barcelona), Maria Mavridou (Atenes), Javier Vaquero Ollero (Madrid) i Nina Fajdiga (Ljubljana).

*****

"Concert de The Pandora Project trenca amb qualsevol expectativa o idea preconcebuda que pots tenir quan vas a veure un espectacle de dansa o un concert de música. És terriblement divertida i a la vegada provoca reflexió; una refinada combinació que crea proximitat i et deixa amb un sentiment fantàstic d'haver vist un petit gest, difícil de trobar avui en dia. De ben segur que seguiré l'evolució d'aquesta banda i les seves noves invencions, i us suggereixo que ho feu també!"

Edouard Glimmore
Universitat de Santafla

The Pandora Project nace de la necesidad de celebrar la danza porque sí.

Después de más de diez intentos fracasados de apoyo al proyecto CONCERT, decidimos hacerlo de todos modos, convirtiéndose en un acto de reivindicación a la creación en la escena actual. Porque podemos, lo hacemos. Sin necesidad de residencias artísticas en Berlin, Madrid, Bilbao o Portugal; sin necesidad de subvenciones del CoNCA o del Ministerio de Cultura. Eso sí, esta vez con el apoyo del Antic Teatre.

The Pandora Project es una banda mediterránea, artesanal y analógica, sin recursos y con mucha motivación. En esta banda no queremos ser unos másters de las diferentes disciplinas artísticas con las que trabajamos, simplemente nos las apropiamos y las utilizamos para crear, desde la ignorancia y la ilusión de creernos buenos!

Pandora, un juego auto inventado creado para la práctica de la danza, da nombre a la banda. Este juego, compuesto por muchas cartas divididas en cuatro categorías, dos dados y cinco normas, es nuestra herramienta básica para la creación de las "canciones".

En CONCERT tocamos "canciones" en las que reflexionamos sobre el discurso actual de la danza y la escena contemporánea en general, abusando de su lenguaje y de sus maneras de expresión. Apropiándonos del formato de concierto abrimos un espacio de reacción inmediata y un ambiente relajado que rompe con las convenciones tradicionales teatrales.

Cuatro noches, cuatro conciertos diferentes donde cantaremos, bailaremos, nos emborracharemos, quizás nos emocionaremos y, por supuesto, celebraremos que somos y podemos!

*****

The Pandora Project está formada por Aimar Pérez Galí (Barcelona), Maria Mavridou (Atenas), Javier Vaquero Ollero (Madrid) y Nina Fajdiga (Ljubljana).

*****

"Concert de The Pandora Project rompe con cualquier expectativa o idea preconcebida que puedas tener cuando vas a ver un espectáculo de danza o un concierto de música. Es terriblemente divertida a la vez que provoca reflexión; una refinada combinación que crea proximidad y te deja con un sentimiento fantástico de haber visto un pequeño gesto, difícil de encontrar hoy en día. No puedo esperar a ver las nuevas invenciones de esta banda, y os aconsejo que vosotros también estéis al corriente de sus ingeniosos conciertos."

Edouard Glimmore
Universidad de Santafla

The Pandora Project was born out of the necessity to celebrate dance just because.

More than 10 failed attempts of support to the project CONCERT have given us the motivation to do it anyway, becoming an act of demand to the creation in the scene nowadays. Because we can, we do it. Without the necessity of artistic residencies in Berlin, Madrid, Bilbao or Portugal; without the necessity of subsidies of CoNCA or the Ministerio de Cultura. This time, though, with the support of Antic Teatre.

The Pandora Project is a Mediterranean, handmade and analogical band, without resources and lots of motivation. In this band we do not want to master the different artistic disciplines that we work with, we simply appropriate them and use them to create, out of ignorance and illusion of believing we're great!

Pandora, a self-invented game created to practice dance, gives name to the band. This game, made of lots of cards divided on four categories, two dice and five rules, is our basic tool to create the "songs".

In CONCERT we play "songs" in which we reflect upon the current discourse of dance and the contemporary scene in general, abusing its language and its ways of expression. By appropriating the format of a concert we open up a space of immediate feedback and a relaxed atmosphere that breaks with the traditional conventions of theater.

Four nights, four concerts in which we will sing, we will dance, we will get drunk, we might get emotional and, of course, we will celebrate that we are and we can!

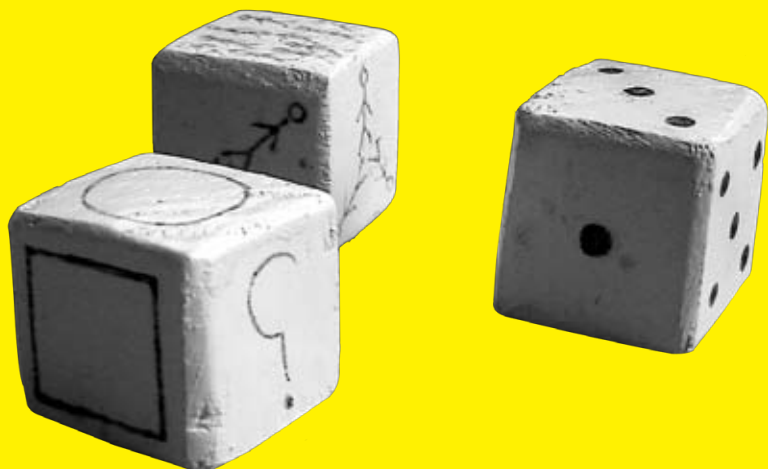
*****

The Pandora Project are Aimar Pérez Galí (Barcelona), Maria Mavridou (Athens), Javier Vaquero Ollero (Madrid) and Nina Fajdiga (Ljubljana).

*****

"Concert of The Pandora Project breaks any expectation or preconceived ideas you may have when going to see a dance performance or a music concert. It is hilariously funny and thought provoking; a thorough combination that creates proximity and leaves you with a great feeling of having seen a little gesture hard to find nowadays. I will definitely keep track of this band's new inventions, and I most certainly suggest that you do too!"

Edouard Glimmore
University of Santafla

EL TITULO LO PONES TU

Claudia Faci

9, 10 i 11 de setembre a les 21 hs.
12 de setembre a les 20 hs.

entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Direcció artística i intèrpret:
Claudia Faci

Amb el suport de:
Teatre Museu Pujol (Barcelona)
Antic Teatre / AdriAntic (Barcelona)

El teatre que vaig heretar és una màquina de seducció unidireccional engegada per el desig de qui acut a mirar des de la obscuritat de la butaca i que, originalment, era immancablement, home, blanc i burgés. La meua activitat com a maker es centra en actuar sobre aquesta màquina fent que el desig circuli en una doble direcció i desdibuixi els límits entre el subjecte i l'objecte, entre qui mira i qui rep la mirada. En el meu treball sempre hi ha dues línies d'acció: una que neix de la voluntat d'actualitzar constantment la meua manera de viure i que es nodreix de la necessitat de trobar-me amb l'altre fora de la cotilla del jo social i dels trets d'identitat que em reclouen en el mi; l'altra té a veure amb actuar sobre l'arquitectura de les relacions que sostenen l'edifici del teatre.

El procés ve determinat per el diàleg que ha d'establir-se entre aquestes dues línies i que informa, en cada cas particular, el discurs de qui se presenta en escena. En la primera - que inevitablement és la que mana - la necessitat mateixa produeix llenguatge; en la segona, articulo aquest llenguatge per a què ressoni en l'edifici. El resultat de la negociació dona lloc a un estat estètic que demana i després crea l'espai de la peça. Un espai que inclou aquella instància anomenada públic, esmentat així, en singular, el vel de la impersonalitat o de la invisibilitat el qual intento perforar.

Aquesta proposta en concret, conjuntament amb les dues anteriors, formen un tríptic que anomeno Trílogia del des-astre. L'anomeno així perquè les tres es gesten en un moment en el que sembla que les estrelles han caigut o s'hagin apagat deixant-me en la foscor. Res d'això és aliè al temps de crisi en tots els sentits, a per tot arreu, en tots els seus símptomes manifestant-se all around the World, que a tots ens ha tocat viure. Més aviat em sembla que tot és un joc de reflexos i ressonàncies. La intuïció no pot obrir-se camí si no és a cops de bastó de cec i explora les ombres a la recerca de certeses per trobar només noms on voldria descobrir formes.

En la primera part vaig convidar a quatre creadors a materialitzar un desig que no haguessin pogut dur a terme abans en un escenari, amb la única condició de que passés pel meu cos. En la segona, vaig exposar el que havia estat la meua travessia per un autèntic desert sense altra companyia que la del soroll de la ment impossible d'emudir i vaig convidar als espectadors a realitzar la seva pròpia obra oferint-los el meu cos com a material. Vaig voler dir la violència només vaig aconseguir recordar el llenguatge de la submissió.

En aquesta ocasió, i per acabar amb aquesta exploració o palpació de les formes del desig, vull que sigui el meu desig, el meu, i no la necessitat, qui produeixi el llenguatge que em portarà fins a vosaltres.)

El teatre que yo heredé es una máquina de seducción unidireccional puesta en marcha por el deseo de quien acude a mirar desde la oscuridad de la butaca y que, originalmente, era indefectiblemente hombre, blanco y burgués. Mi actividad como maker se centra en actuar sobre esa máquina haciendo que el deseo circule en una doble dirección y desdibuje los límites entre el sujeto y el objeto, entre quien mira y quien recibe la mirada.

En mi trabajo siempre hay dos líneas de acción: una que nace de la voluntad de actualizar constantemente mi manera de vivir la escena y que se nutre de la necesidad de encontrarme con el otro fuera del corsé del yo social y de las señas de identidad que me recluyen en el mi; otra que tiene que ver con actuar sobre la arquitectura de las relaciones que sostienen el edificio del teatro.

El proceso viene determinado por el diálogo que ha de entablarse entre estas dos líneas y que informa, en cada caso particular, el discurso de quien se presenta en escena. En la primera -que inevitablemente es la que manda- la necesidad misma produce lenguaje; en la segunda, articulo ese lenguaje para que resuene en el edificio. El resultado de la negociación da lugar a un estado estético que pide y luego crea el espacio de la pieza. Un espacio que incluye a aquella instancia llamada público, llamado así, en singular, cuyo velo de impersonalidad o de invisibilidad intento perforar.

Esta propuesta en concreto, junto con las dos anteriores, forman un tríptico al que llamo Trílogia del des-astre. Lo llamo así porque las tres se gestan en un tiempo en el que parece que las estrellas han caído o se han apagado dejándome a oscuras. Nada de esto es ajeno al tiempo de crisis en todos los sentidos, en todas partes, con todos sus síntomas manifestándose all around the world, que a todos nos está tocando vivir. Más bien me parece que todo es un juego de reflejos y resonancias. La intuición no puede abrirse camino sino a golpes de bastón ciego y explora las sombras en busca de certezas para encontrar solo nombres donde quisiera hallar formas.

En la primera parte invité a cuatro creadores a materializar un deseo que no hubieran podido llevar a cabo antes en un escenario, con la única condición de que pasara por mi cuerpo. En la segunda, expuse lo que había sido mi travesía por un auténtico desierto sin otra compañía que la del ruido de la mente imposible de acallar o invité a los espectadores a realizar su propia obra ofreciendo mi cuerpo como material. Quise decir la violencia solo he logrado recordar el lenguaje de la sumisión.

En esta ocasión, y por acabar con esta exploración o palpación de las formas del deseo, quiero que sea mi deseo, el mío, y no la necesidad, quien produzca el lenguaje que me conducirá hasta vosotros.)

The theatre I inherited is a one-way seduction machine, fuelled by the desire of those who watch from the darkness of their seats, and who were, in the outset, invariably male, white and bourgeois. My activity as a maker is focused on acting upon that machine and making desire circulate both ways, so as to dissipate the boundaries between the subject and the object, those who watch and those who are recipients of their gaze.

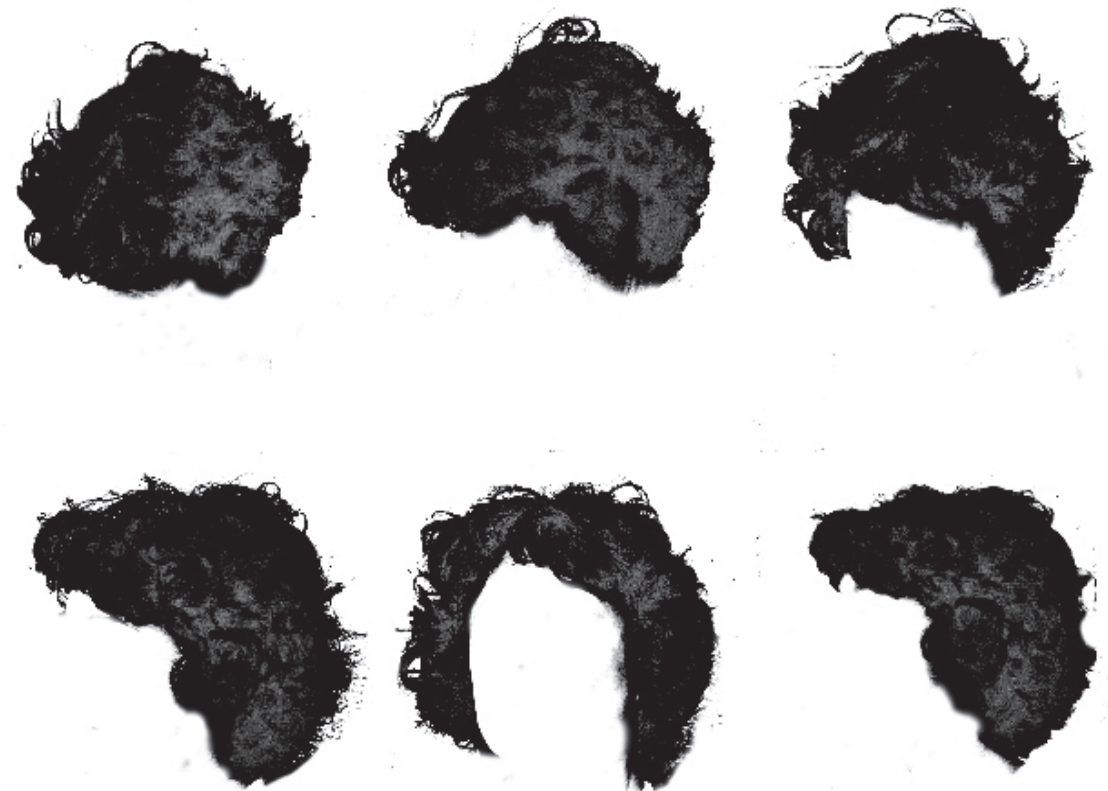
In my work, there are always two lines of action: one springs from the will to constantly update my manner of experiencing the stage, and is nourished by the need to meet the other beyond the constraints of the social ego, and the identity marks which keep me secluded within myself; the other course has to do with acting on the architecture of the relations which sustains the edifice of theatre.

This process is determined by the dialogue which has to take place between the two modes of action, and which informs, in each particular case, the discourse of those on stage. In the first mode -which is inevitably the commanding one- necessity itself produces language; in the second, I articulate this language so that it resounds in the edifice. The result of this negotiation is an aesthetic state demanding and then creating the space for the piece. A space which includes that instance known as the audience, in the singular, whose veil of impersonality or invisibility I try to pierce through.

This particular performance, along with the previous two, forms a triptych I called Trílogia del des-astre (Dis-aster Trilogy). I gave it this name because all three pieces originate in a time when it seems that the stars have fallen or burnt out, leaving me in the darkness. None of this is foreign to the time of all-pervading crisis, where all the symptoms manifest themselves all around the world, and affect each and everyone of us. I tend to think that everything is an interplay of reflections and resonances. Intuition can only break its way through by thrashing around blindly and exploring the shadows, in the search of certitudes, only to find names where it was seeking forms.

For the first part, I invited four artists to create a desire they had not yet materialized on stage, with the only condition that it used my body as a channel. For the second, I displayed my wanderings in the wilderness, with no other company but the noise in my mind, impossible to subdue, and I invited the spectators to create their own piece by offering my body as its material. I meant to say violence and I've only been able to remember the language of submission.

This time, and as a conclusion of this search or handling of the forms of desire, I want my own desire, and not necessity, to produce the language that will lead me on to you.

Claudia Faci és ballarina, coreògrafa, actriu, directora, docent i autora independent. Com a intèrpret ha treballat en tot tipus de produccions de dansa i teatre així com en algunes de cinema i televisió. Al 2006 estrena "Nur Für Dich" en el festival Madrid en Danza, sota l'heterònim Klara v. Himmer. Desde llavors que ofereix una singular visió de les arts escèniques amb propostes com "Agnès", "Le Spectre de la Rose", "A.n.a.", "Què seria de mi en una noche como esta si no fuera por ti..?", "Cual", "PLOT" y "No se como se llama esto pero es robado".

WRONK

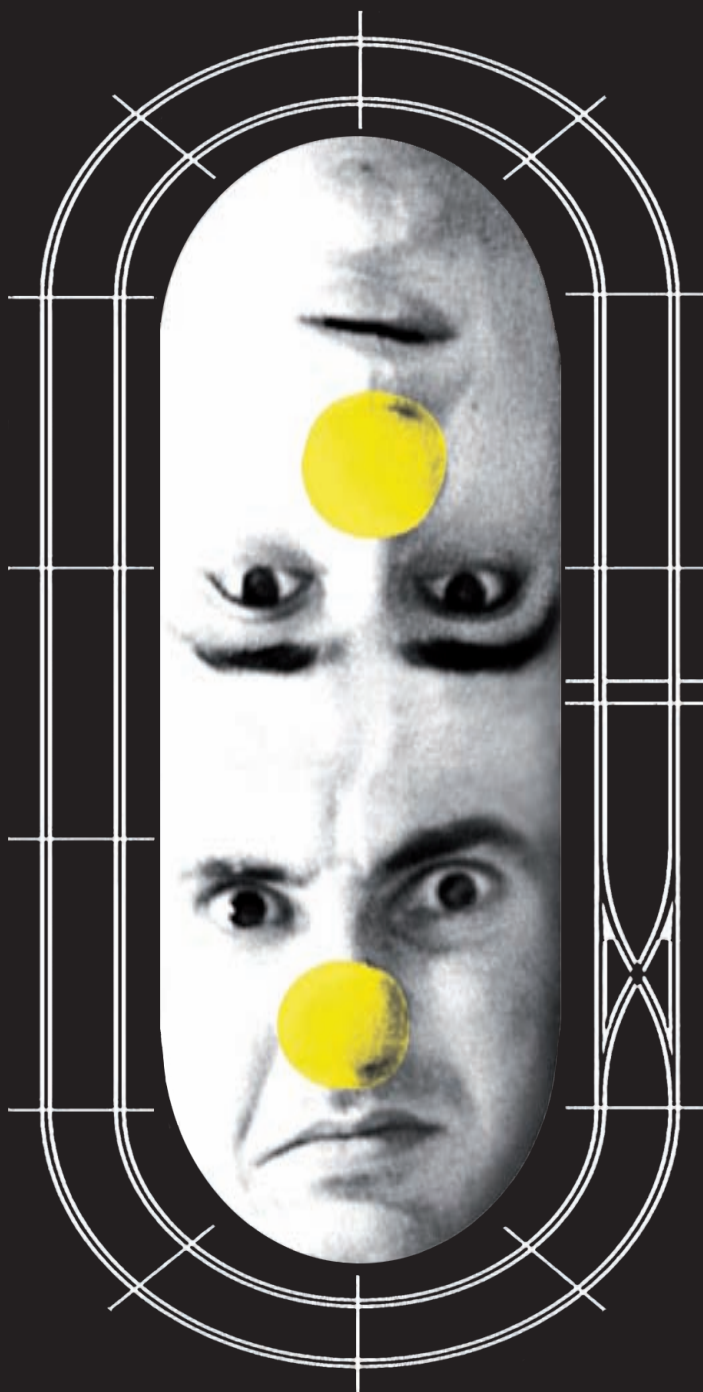
The Scalextris Experience

15 de setembre i 13 d'octubre a les 21 h. procés de creació amb públic

17 de novembre i 22 de desembre a les 21h. estrena

entrada: 8 euros socis

10 euros no-socis

Intèrprets:

David Gol

Miner Montell

Direcció Artística:

Michel Dallaire

Assesorament artístic:

Joan Montanyés "Monti"

Peter Gadish

Sergi Faustino

Disseny d'automatismes:

Carles i Marc Gol

Assesorament sonor:

Josep Maria Baldomà

Coproducció:

Antic Teatre / Adriantic

Consell Nacional de la Cultura i les Arts

(CONCA) de la Generalitat de Catalunya

Nuestros otros trabajos

Suport:

Residència de creació 2010 La Central del Círc (Barcelona)

Teatre Le Samovar (París).

No ens enganyarem: ens ho volem passar bé, com hem fet fins ara. També volem fer-ho passar bé al públic, sens dubte.

En un parell d'ocasions ens han preguntat: Quina diferència hi ha entre pallasso i clown? Contestem com sabem: clown és pallasso en anglès.

A causa del sentit pejoratiu que pot adquirir la nostra paraula, alguns opten per referir-se a ell amb el vocable anglosaxó. Bé...

Ens atreu l'humor visual, el que no té fronteres. De cap tipus. Creiem en l'existència d'un mateix humor que funciona per al lampista de Bristol i per al nen de Madagascar.

El panorama actual de l'humor inclou una àmplia gamma d'estils. Si delimitem la selecció a l'humor visual l'oferta es redueix. Observem un desencontre entre el món del pallasso i altres disciplines més "serioses". La veritat és que l'art de fer riure té un punt molt visceral, gairebé estomacal, i pensem que tant per crear-lo com per consumir-lo no es necessita gaire intel·lecte (horror, sacrilegi!) encara que sempre podem llegir L'acudit i la seva relació amb l'inconscient de Sigmund Freud.

Fa temps que ens dediquem a intentar revelar el misteri de l'efecte còmic de certes situacions i com reproduir-les en escena. En part, ens interessa aquest espai que hi ha entre l'acció i el seu significat. Dissociar el moviment i el seu concepte (quina pajarraca). Tampoc no es tracta únicament d'això, però això és alguna cosa. Al final el riure és el riure i això és el primordial encara que, aquesta vegada, potser sacrificuem una rialla a favor d'alguna remenada desvariada.

-Com? Sacrificar una rialla? Quina classe de pallassos som?

- Ja. La fragilitat té un preu...

- Que con# estem dient?

- Si. La fragilitat...

Com en qualsevol altra disciplina actoral, el pallasso s'alimenta de nosaltres mateixos, es nodreix de la nostra pròpia experiència. Però, al contrari que els seus parents del teatre, el pallasso s'allunya de la interpretació ja que, abans que res, juga la veritat. Aquesta veritat innocent, inconscient i FRÀGIL. Ell, sobretot, fa. I ho fa amb el cor. Aquí tenim una de les primeres respostes sobre la seva universalitat.

Això és el que ens mou. A part de, en una ostentació d'honestedat, allò que Naguib Mahfuz crida "els requeriments del suport".

En general, sembla que assistim a un ressorgir del pallasso. No sabem gaire bé per què. Observem l'aparició del pallasso social, del d'hospital, de la pallassa feminista, butoh-clown, etc. No pensem que calgui especialitzar-se com ho fan els enginyers: agrònoms, industrials, de camins... tampoc volem respostes ni les tenim. La paraula clau podria ser "hilaritat".

Malgrat que, en aquest sentit, ja s'ha tractat sobre la quantitat de músculs que activa el fet de riure, recordarem, a més, que el riure allibera endorfines (hormones relacionades amb l'absència de dolor i el benestar), augmenta la quantitat d'aire que mobilitzen els pulmons i activa el sistema immunològic. Ho confessem: és copy/paste.

Salut i riure.

No vamos a engañarnos: nos lo queremos pasar bien, como hemos hecho hasta ahora. También queremos hacerlo pasar bien al público, por supuesto (¿por el puesto de quien?).

En un par de ocasiones nos han preguntado: ¿Que diferencia hay entre payaso y clown? Contestamos como sabíamos: clown es payaso en inglés.

Debido al sentido peyorativo que puede adquirir nuestra palabra, algunos optan por referirse a él con el vocablo anglosajón. En fin.

Nos atrae el humor visual, el que no tiene fronteras. De ningún tipo. Creemos en la existencia de un mismo humor que funciona para el fontanero de Bristol y para el niño de Madagascar.

El panorama actual del humor abarca una amplia gama de estilos. Si acotamos la selección al humor visual la oferta se reduce. Observamos un desencuentro entre el mundo del payaso y otras disciplinas más "serias". La verdad es que el arte de hacer reír tiene un punto muy visceral, casi estomacal, y pensamos que tanto para crearlo como para consumirlo no se necesita mucho intelecto (¡horror, sacrilegio!) aunque siempre podemos leer El chiste y su relación con lo inconsciente de Sigmund Freud.

Hace tiempo que nos dedicamos a intentar desvelar el misterio del efecto cómico de ciertas situaciones y como reproducirlas en escena. En parte, nos interesa ese espacio que hay entre la acción y su significado. Disociar el movimiento y su concepto (menuda pajarraca). Tampoco se trata únicamente de eso, pero eso es algo. Al final la risa es la risa y eso es lo primordial aunque, esta vez, quizá sacrificuemos una carcajada en pro de algún meneo desvariado.

-¿Como? ¿Sacrificar una carcajada? ¿Qué clase de payasos somos?

- Ya. La fragilidad tiene un precio.

- ¿Que co#o estamos diciendo?

- Si. La fragilidad.

Como en cualquier otra disciplina actoral, el payaso se alimenta de nosotros mismos, se nutre de nuestra propia experiencia. Pero, al contrario que sus parientes del teatro, el payaso se aleja de la interpretación pues, ante todo, juega la verdad. Esa verdad inocente, inconsciente y FRÁGIL. Él, sobretodo, hace. Y lo hace con el corazón. Ahí tenemos una de las primeras respuestas acerca de su universalidad.

Esto es lo que nos mueve. Aparte de, en un alarde de honestidad, aquello que Naguib Mahfuz llama "los requerimientos del sustento".

En general, parece que asistimos a un resurgir del payaso. No sabemos muy bien por qué. Observamos la aparición del payaso social, del de hospital, de la payasa feminista, butoh-clown, etc. No pensamos que haya que especializarse como lo hacen los ingenieros: agrónomos, industriales, de caminos... Tampoco queremos respuestas ni las tenemos. La palabra clave podría ser "hilaridad".

Pese a que, en ese sentido, ya se ha tratado sobre la cantidad de músculos que activa el hecho de reír, recordaremos, además, que la risa libera endorfines (hormonas relacionadas con la ausencia de dolor y el bienestar), aumenta la cantidad de aire que movilizan los pulmones y activa el sistema inmunológico. Lo confesamos: es copy/paste. Salud y risa.

We will not betray ourselves: we want to have fun, like we have done so far. We also want the audience to have fun, of course.

On a couple of occasions we have been asked: What is the difference between payaso and clown? We always answered: payaso means clown in spanish.

In Spain, because of the pejorative sense that the word payaso has, some choose to refer to it with the english word. Anyway.

We are attracted by visual humor, which has no boundaries, of any kind. We believe in the existence of the same humor that works for the plumber in Bristol and the child in Madagascar.

The current offer of humor covers a wide range of styles. If we narrow the selection to visual humor this offer diminishes. We see a gap between the world of clown and other "more serious" subjects. The truth is that the art of making people laugh is a very visceral, almost "stomachic" response and we think that to create and to consume does not take much intellect (horror, sacrilegi!) But we can always read Sigmund Freud's Jokes and Their Relation to The Unconscious. We spend some time trying to unravel the mystery of the comic effect of certain situations and how to reproduce them on stage. In part we are interested in the space between action and meaning. Decoupling the movement and its concept (what a wank). That's not only what we do but that's part of it. At the end of the day laughter is laughter and that's the bottom line. Though this time, maybe, we'll sacrifice a laugh for the sake of some mad wiggle.

What? Sacrificing a laugh? What kind of clowns are we?

Yes. Fragility has a price.

WTF are we saying?

Yeah. fragility.

As in any other acting discipline, the clown is fed by ourselves, nourished by our own experience. But unlike his relatives in theater, the clown stays away from interpretation because, above all, he plays the truth. That innocent, unconscious and FRAGILE truth. He, above all, does. And he does with the heart. Here we have one of the first answers to his universality.

This is what drives us. Besides, showing off honesty, what Naguib Mahfouz calls "the requirements of sustenance."

In general, it seems that we are witnessing a resurgence of the clown. We do not know exactly why. We note the emergence of social clowns, hospital clowns, feminist clowns, butoh clowns, etc. We do not think we have to specialize like engineers do: agronomists, industrial, civil... we do not want answers and we haven't got them. The key word could be "hilarious".

Although a lot has already been discussed on how much laughing activates muscles, remember also that laughter releases endorphins (hormones related to the absence of pain and welfare), increases the amount of air moved by the lungs and activates the immune system. We confess that this is copy/paste. Health and laughter.

No temeu: realment som els quasi innocus David Gol i Miner Montell, The Scalextris Experience, pallassos des de fa més de 16 anys i mig, alumnes avantatjats (de vegades només per un morro) de Michel Dallaire, Berty Tobias, Peter Gadish... expallassos de la Cia. Los Galindos amb la que se'ns va poder veure a Holanda, Brasil, Regne Unit, Suïssa, Canadà... a més d'a Sangüesa, Badajoz i Sabadell i directors, l'un o l'altre, d'espectacles com Perlas i Plumas (Los Gingers), Locomotivo (Solo Manolo), Klassix Clowns (Monti & Cia), La família Ramírez i Boni...

SITZ

Angela Lamprianidou
Cia LAVS

21 de setembre a les 21 h.

entrada: 8 euros socis

10 euros no-socis

Coreografia i Direcció artística:

Angela Lamprianidou

Intèrprets:

Mireia de Querol

Julia Koch

Angela Lamprianidou

Música:

Institutfatima

C. Galle P. Rose

Mendelsohn

Mozart

Disseny de Llums:

Ignasi Llorens

Isabel Franco

Ajudant coreografia:

Julia Koch

Management:

Ansó Raybut Pérez

Col·laboradors:

Mercat de les Flors

Institut del Teatre

Nun-art

Dansa + a prop

Subvencionat per:

**Consell Nacional de la Cultura i les Arts (CONCA)
de la Generalitat de Catalunya**

www.lamprianidou.com

Em dic Angela Lampranidou, directora artística de la CIA LAVS creada l'any 2006. Nascuda a Alemanya sóc de nacionalitat grega. Actualment visc entre Barcelona, Berlín i Veria.

Sóc coreògrafa i performer. El nom del meu espectacle és Sitz, un treball orientat on es busca en ell la crítica de l'anestesiament actual; quantes hores passem asseguts davant de l'ordinador, all lavabo, menjant, pensant, però mai pensant en la manera com estem asseguts, quina és la real necessitat d'estar asseguts i on ens condueix corporalment i psicològicament aquesta forma.

Com a coreògrafa busco sempre els moviments a partir d'un concepte clar. En la meua manera d'entendre la dansa, el mateix moviment dibuixa la dramaturgia dels meus espectacles.

Per a mi, la dansa és com una investigació del cos cap els seus propis límits que, al mateix temps, són les seves forces. Per dir-ho d'alguna manera, és com un cos molt gros que explora la seva capacitat de moure's en un espai petit.

En els últims anys m'he dedicat més a treballar el corrent conceptual de la dansa, però expressant-me en una forma abstracta i al mateix temps emocional. Sobre les formes abstractes hi deixo respirar els sentiments, perquè són aquests els que ens mouen, els que ens envolten i ens guien a un altre nivell de percepció.

He estat educada com a intèrpret, en la pràctica d'una pluralitat articulada d'estils contemporanis, i imbuïda pels humors poètics del Tanztheater de l'escola alemanya. He anat elaborant, abans de finalitzar els estudis superiors de coreografia, un estil personal una mica allunyat dels mòduls en ocasió narratius o formalistes propis del meu context de formació més recent (l'espanyol). Així mateix és un estil idiosincràtic respecte els caràcters teatrals-dansístics de la meua formació centreeuropea (Arnald Alvarex Folkwang Hochschule Essen Ballett Centrum Fuerth, i col·laboracions, entre d'altres, amb Carol Brown, Tomeu Verges, Michelle Swennen, Uwe Heim, Mathias Ramb). Una poètica de l'emigració sistemàtica, que m'ha portat amb el temps a alinear-me naturalment amb una branca sanguínia (per irònica o per tràgica) del corrent conceptual (exponents prestigiosos del mateix corrent, sens dubte, han destacat en aquests anys, les meves virtuts d'intèrpret), en una ampliació pacient i constant dels dictàmens del llenguatge, i sota el signe d'un discurs a mig camí del lirisme i el grotesc, sobre les traves del llenguatge com a vehicle corpori de comunicació (Tongue) i sobre les miraculoses, catàrtiques, ironies de la cosa anomenada dansa (Katharsis, Loop), (SITz) sobre l'anestesiament tant del cos, com del seu habitant i dels seus sentits.

No em són alienes les trobades i els desacords entre dominis tan allunyats com l'odontologia (que a més a més de ser una carrera paral·lela, ha constituït i constitueix el contralt de la meua paràbola creativa) i la coreografia. Tampoc s'allunya del meu treball un cert extremisme emocional en constant oscil·lació entre l'esperit tràgic de la Grècia d'origen i la deconstrucció desenfadada d'aquest mateix esperit: una picada d'ullet entre emotiva i cínica al mite cultural de Grècia. Si existeix una pauta dramàtica detectable en el meu modus operandi, rau en deixar que l'acumulació progressiva (justament browniana i postmoderna) d'una sèrie de corol·laris formals al voltant d'un repte (o una paradoxa) del moviment vagi traspuant per si sola la seva pròpia narració i, si s'escau, el seu propi "programa" poètic.

Me llamo Angela Lampranidou directora artística de la CIA LAVS creada en el año 2006. Nací en Alemania y soy de nacionalidad griega. Actualmente vivo entre Barcelona, Berlín y Veria. Soy coreógrafa y Performer. Mi nuevo espectáculo Sitz es un trabajo task oriented donde busco en él la crítica del anestesiamento actual; cuantas horas pasamos sentados delante del ordenador, en el lavabo, comiendo, pensando, pero nunca pensando en el modo como nos sentamos, cual es la real necesidad de ser sentados y donde nos lleva corporalmente y psicológicamente esta forma concreta. Como coreógrafa busco siempre los movimientos a partir de un concepto claro. En mi forma de entender la danza, el mismo movimiento dibuja la dramaturgia de mis espectáculos.

Para mi la danza es como una investigación del cuerpo hacia sus propios límites que al mismo tiempo son sus fuerzas. Es como un cuerpo dijéramos, muy grande que explorar su capacidad de moverse en un espacio pequeño.

En los últimos años me he dedicado mas en trabajar la corriente conceptual de la danza pero expresándome en una forma abstracta y al mismo tiempo emocional. Sobre las formas abstractas dejo respirar los sentimientos, porque son estos los que nos mueven, los que nos rodean y nos guían a otro nivel de percepción.

He sido educada como intérprete a la praxis de una pluralidad articulada de estilos contemporáneos, y en el signo poético del Tanztheater de escuela alemana, he elaborado, antes mismo de acabar mis estudios superiores en Coreografía, una poética personal algo alejada de los módulos en ocasiones narrativos • formalistas propios de mi contexto de formación más reciente (el español), pero singular, al mismo tiempo, con respecto a las raíces teatral-dancística de mi formación centreeuropea. Una poética de la "emigración" sistemática, que me ha llevado a alinearme de forma natural con una rama especialmente sanguínea (por irónica, • por trágica) de la corriente conceptual (exponentes prestigiosos de la misma corriente han desde luego destacado, en estos años, sus virtudes de intérprete), en una ampliación paciente y constante de los dictámenes del lenguaje, y bajo el signo de un discurso entre lírico y grotesco, sobre las trabas del cuerpo como dogma orgánico (El cuerpo del otro), sobre las trabas del lenguaje como vehículo corpóreo de comunicación (Tongue) y sobre las milagrosas, "catárticas" ironías de la cosa llamada "danza" (Katharsis, Loop), (SITz) sobre el anestesiamento tanto del cuerpo, como de su habitante y de sus sentidos. No me son ajenos los encuentros y desencuentros entre dominios tan alejados como la odontología (que ha constituido y constituye el contralt de su parábola creativa) y la coreografía. Tampoco es ajeno a mi trabajo un cierto extremismo emocional en constante oscilación entre el espíritu trágico de la Grecia de origen, y la deconstrucción desenfadada de ese mismo espíritu: un guiño de ojo entre emotivo y cínico al mito cultural de Grecia. Pues si existe una pauta dramática detectable en el modus operandi de mio, estriba en dejar que la acumulación progresiva (cabalmente browniana y post-moderna) de una serie de corolarios alrededor de un reto (o una paradoja) del movimiento vaya exudando por si sola su propia narración y, si es el caso, su propio "programa" poético.

My name is Angela Lampranidou, artistic director of the CIA LAVS created in 2006. I'm Greek but was born in Germany. I currently live between Barcelona, Berlin and Veria. I am a choreographer and a performer. My new performance, Sitz, is a task oriented piece in which I critique our current anaesthetised state; how many hours we spend sitting in front of the computer, in the bathroom, eating, thinking, but never thinking about how we feel, what is the real need to be seated and where this leads us, both in body and mind.

As a choreographer, I am always seeking to create movement from a clear concept. In my understanding of dance, it's the movement itself which dictates the drama of my shows. For me, dance is like an exploration of the body, stretching it to its limits - which at the same time are its strengths. We could say it's like a really big body which is exploring its capacity for movement within a small space.

In the last few years I have spent more time working the conceptual element of dance while expressing myself in an abstract and emotional form. In terms of abstract forms, I let feelings breathe, because these are what move us, surround us and lead us to a whole new level of perception.

I have been educated as an interpreter in the practice of a number of contemporary styles, and in the poetic signature of the Tanztheatre of the German school. Even before finishing my studies in choreography I developed my own poetics, both removed from the narrative or formulaic modules of my most recent training (in Spanish) but at the same time divergent from my roots of my central European training in theatre - dance.

A poetic of systemic 'emigration', has led me naturally to align myself with an especially sanguine branch (be it ironic or tragic) of the conceptual message (prestigious exponents of the same message have praised my interpretations in recent years), in a patient and consistent expansion of the command of language, and under the banner of a discourse between the lyrical and the grotesque, tackling the obstacles of the body as an organic dogma (The body as other), on the bonds of language as a corporal vehicle of communication (Tongue) and the miraculous "cathartic" ironies of this thing called "dance" (Katharsis, Loop), (SITz) about the anaesthetising of the body, its inhabitant and their feelings.

I'm no stranger to the encounters and clashes between fields as disparate as odontology (which has been and still is the counter to the creative word) and choreography. Neither is a certain emotional extremism alien to my work, in the constant oscillation between the tragic spirit of Greek tradition, and the casual deconstruction of that very spirit; a wink, both emotive and cynical, to Greek myth. If a detectable dramatic pattern exists in my modus operandi, it is to allow the gradual build-up (fully Brownian and post-modern) of a series of collaries surrounding a challenge (or a paradox) and for the movement to ooze forth of its own and, if this is the case, culminate in its own poetic 'programme'.

Angela Lampranidou ha estudiat dansa contemporània a Essen i Fuerth (Folkwang Hochschule, Ballett Centrum Nuernberg Fuerth), Coreografia a l'Institut del Teatre de Barcelona i desde 2003 crea les seves pròpies peces. Ha estat convidada amb els seus espectacles a diversos festivals com Arena Festival Erlangen, No Ballett Ludwigshafen, Outnow Festival Bremen i va guanyar el premi "Dansa més a prop" el 2009 amb la seva peça SIT a Barcelona. L'any 2010 va estrenar el seu nou espectacle Sitz, juntament amb Mireia de Querol i Julia Koch que formen part de la Companyia LAVS. Ha col·laborat amb Tomeu Verges, Carol Brown, Uwe Heim, Alexandra Rauh, Mirenda Pennel i Santiago Sempere.

PERSONA

Raquel Gualtero

23, 24 i 25 de setembre a les 21 h.
26 de setembre a les 20 h.

entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Direcció i concepte:

Raquel Gualtero

Hugo Garcia

Interpretació

i coreografia:

Raquel Gualtero

Tècnic a l'escenari:

Hugo Garcia

Realització vídeo:

Albert Bataller

Ferran Cassiot

Música:

Marc Teitler

Disseny de llums:

Katinka Marak

Assistència artística:

Renée Copraij

Jordi Andújar,

Ariadna Estalella

Co-productors:

Centro Coreográfico la Gomera

(Illes Canàries)

Antic Teatre / AdriAntic

(Barcelona)

Violet B.

(Holanda)

Jardín d'Europe

(Programa Europeu)

4Culture

(Romania)

Consell Nacional de

la Cultura i les Arts (CONCA)

de la Generalitat de Catalunya

Col·laboren:

La Porta (Barcelona)

La Nave del Duende (Cáceres)

La Caldera (Barcelona)

La Poderosa (Barcelona)

www.raquelgualtero.com

“Una bona estona” és el que estic buscant.

Sobre mi

Fluïdesa - Moviment - Vida

Creació, art i vida estan molt unides, el que significa que la creació forma part de la meua vida quotidiana.

Vaig decidir jugar i creure que la vida és només un joc. En aquest joc és important establir algunes regles, conscients que acceptar-les no impedeix que estiguin sempre obertes a la possibilitat de canviar-les.

Primera regla: Riures de si mateix.

Segona regla: Prendre decisions. No permetre que la vida es detingui.

Tercera regla: Assumir les responsabilitats amb totes les seves conseqüències.

Fins i tot en la pitjor situació tot depèn de mi. Crea el teu camí i segueix-lo. Això significa: donar la benvinguda a les frustracions, a les dificultats i a qualsevol dolor petit o gran. El dolor forma part de tot procés. El silenci és atractiu. Siguem atractius, fins al final! Mou-lo! Això és bàsic si es vol tenir èxit en aquest joc, en aquesta vida.

Una qüestió d'amor.

L'amor i la cura dels altres, s'exerceix en la llibertat dels quals vam estimar. Com puc estimar algú sense que l'altre hagi de renunciar? És això llibertat? Protegir pot significar llevar-li la llibertat a l'altra persona, a l'altre. Com funciona aquest equilibri? On està el lloc de l'amor? La cançó diu: "If you love somebody let them free", si estimes algú deixa'l lliure.

¿Fragil?
Ho sóc

Absència
Vull oblidar-me de mi mateixa. Ser molts altres éssers

Passió
Aquesta és la clau. Encara que no sóc bona a trobar un equilibri, ha estat sempre interessant trobar-me en el final de les meves possibilitats. De vegades ha estat difícil retrobar-me però és bo saber fins a on puc anar. Sempre es pot anar més lluny del que es pensa.

Persona
Fins a on, fins que punt decidim ser qui som? Quant som per la necessitat i la presència de l'altre, així com pel context que ens envolta?

L'etimologia del terme Persona ve del grec i significa "màscara". Aquest treball vol reflectir la nostra vulnerabilitat com persones, doncs ens desenvolupem a partir de la necessitat i l'existència dels altres.

Sense tu jo no existiria.

Continuarà...

“Un buen rato” es lo que estoy buscando.

Algo sobre mí,

Fluidez - Movimiento - Vida

Creación, arte y vida están muy unidas, lo que significa que la creación forma parte de mi vida cotidiana

Decidí jugar y creer que la vida es sólo un juego.

En este juego es importante establecer algunas reglas, conscientes que aceptarlas no impide que estén siempre abiertas a la posibilidad de cambiarlas.

Primera regla: Reirse de sí mismo.

Segunda regla: Tomar decisiones. No permitir que la vida se detenga.

Tercera regla: Asumir las responsabilidades con todas sus consecuencias.

Incluso en la peor situación todo depende de mí. Crea tu camino y síguelo. Eso significa: dar la bienvenida a las frustraciones, a las dificultades y a cualquier dolor pequeño o grande. El dolor forma parte de todo proceso. El silencio es atractivo. ¡Seamos atractivos, hasta al final! ¡Muévelo! Esto es básico si se quiere tener éxito en este juego, en esta vida.

Una cuestión de amor.

El amor y el cuidado de los otros, se ejerce en la libertad de los que amamos. ¿Cómo puedo amar alguien sin que el otro tenga que renunciar? ¿Es eso libertad? Proteger puede significar quitarle la libertad a la otra persona, al otro. ¿Cómo funciona este equilibrio? ¿Dónde está el lugar del amor? La canción dice: "If you love somebody let them free", si amas a alguien déjalo libre.

¿Fragil?
Lo soy

Ausencia
Quiero olvidarme de mi misma. Ser muchos otros seres

Pasión
Esta es la clave. Aunque no soy buena en encontrar un equilibrio, ha sido siempre interesante encontrarme en el final de mis posibilidades. A veces ha sido difícil el reencuentro pero es bueno saber hasta dónde puedo ir. Siempre se puede ir más lejos de lo que se piensa.

Persona
¿Hasta dónde, hasta que punto decidimos ser quienes somos? ¿Cuánto somos por la necesidad y la presencia del otro, así como por el contexto que nos rodea?

La etimología del término Persona viene del griego y significa "máscara". Este trabajo quiere reflejar nuestra vulnerabilidad como personas, pues nos desarrollamos a partir de la necesidad y la existencia de los demás.

Sin ti yo no existiría.

Continuará...

A real good time is basically what I am looking for.

A little bit about me,

Lightness - Movement - Life

My art and my life are connected all the way, which means that my everyday life is part of my on going creation. I decided to play, and believe that life is just a game. In this game it is important to set up some rules. We need to understand that we are all playing with the same rules yet are always open for the possibility of change. Rules have to be extremely flexible.

First rule: Make it of yourself by laughing at yourself.

Second rule: Make decisions constantly. Never allow that to stop.

Third rule: Take the responsibility from all consequences.

Even in the worst situation it is all up to me. I decided to go there. Create a process to go through. That means; welcome all frustrations, difficulties and any little or big pain. Pain belongs into any process. Silence is sexy. Let's be sexy, all the way! Let's rock it! That is basic if you want to succeed in this game, in this life.

A question of love.

Love and care for the others is executed with freedom to the one we love. How can I love someone without taking away from this person? Is that being free? Protection can mean taking away freedom from the other. How does this balance work? Where is the place for love? The song says, "If you love somebody let them free".

Fragile
Yes I am...

Absence
I want to forget about myself. And be many other selves.

Passion
That is the key. Even though I am not good at finding a balance, it has always been interesting to find myself at the end of my possibilities. Sometimes hard to go back to myself but good to know how far I can go. I can always be farther than what I think.

Persona
How much are we the owners of who we are? How much are we being influenced by the context we are placed in, and how much do we question that context?

Etymology (term persona; mask – term personae; to sound through)
This work expresses our vulnerability as people as we develop from the need and the existence of others.

Without you I would not exist.

To be conyinned...

Raquel Gualtero. Vaig estudiar a l'escola Hoogeschool voor de Kunsten, Modern Theatre Dance, d'Amsterdam, entre 2001-2005. Durant l'últim any d'estudis vaig crear la meua primera peça "Blanco", i vaig tenir la possibilitat de participar en diversos festivals a Amsterdam, Croàcia i Barcelona. Vaig participar al programa de beques danceWEB 2006 dins del festivalImPulsTanz (Austria). He treballat amb diverses companyies Europees com, Magpie Music Dance Company (Amsterdam), Compagnia Zappala Danza (Itàlia), Deja Donne (Itàlia), Scottish Dance Theatre (Escòcia). En aquests moments estic treballant per acabar "Persona", i he obtingut noves residències i actuacions al llarg de 2010.

MEDEA (a la carta)

Esther Freixa

27 de setembre a les 21 h.
6, 18 i 27 d'octubre a les 21 h.
3, 8 i 24 de novembre a les 21 h.

entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Creació/
interpretació:
Esther Freixa
Col.laboració
dramatúrgica:
Toni Cots

Amb el suport de:
La Serradora - espai de creació
d'arts escèniques i del moviment
(Ajuntament de Mollet del Vallès)

<http://www.medealacarta.wordpress.com/>

M'agradaria parlar-vos d'un treball escènic que va començar el juliol del 2007, quan cansada de fer càstings, workshops i de buscar gent amb qui treballar amb continuïtat i objectius comuns, decideixo iniciar un projecte que em permeti buscar en mi allò que anelo quan faig i vaig al teatre.

Buscant referents em trobo amb el Toni Cots i comença un procés de col.laboració per investigar com el cos pot obrir espais de comunicació i diàleg. Mesos després, Medea com a personatge, mite i història esdevé el context d'aquest treball. Però, en un primer moment em costa decidir-me, doncs el personatge i el seu mite m'impresionen, m'envaeix una mena d'inseguretat i em pregunto si en seré capaç. Finalment és el text *Medea Material* de Heiner Müller el que em fa decidir alhora que m'interroga. Què fa que senti tant llunyà i alhora tant proper aquest mite? Hi ha una certa atracció, una admiració.

El resultat d'aquest procés esdevé extremadament íntim i vulnerable, i em pregunto si pot ser representat en un teatre. Al gener del 2009 començo a presentar *Medea (a la carta)* en forma de quatre peces, invitada per persones que les volen compartir amb un públic reduït a casa seva o altres espais particulars. Aquesta experiència em desvetlla el sentit que té compartir sense por allò que fem. Des d'aleshores a cada presentació s'obre un espai d'intimitat i llibertat:

M'agradaria poder equivocar-me sense por.

M'agradaria mostrar-me tal i com sóc ara, sense voler ser res més.

M'agradaria atrevir-me a parlar d'allò que no sé.

M'agradaria ser dona, sabent tot el que implica.

Després d'un any i mig de presentar *Medea (a la carta)*, ara tinc la necessitat de fer-ho en un teatre. Espero que l'*Antic Teatre* pugui ser l'indret que em permeti obrir aquesta forma de relació que busco amb el públic fent que cada trobada esdevingui propera i única.

Me gustaría hablaros de un trabajo escénico que empezó en julio de 2007, cuando cansada de hacer cástings, workshops y de buscar gente con quién trabajar con continuidad y objetivos comunes, decido iniciar un proyecto que me permita buscar en mí aquello que anhelo cuando hago y voy al teatro.

Buscando referentes me encuentro con Toni Cots y empieza un proceso de colaboración para investigar como el cuerpo puede abrir espacios de comunicación y diálogo. Meses después, Medea como personaje, mito e historia aparece como contexto de este trabajo. Pero, en un primer momento me cuesta decidirme, pues el personaje y su mito me impresionan, me invade una especie de inseguridad y me pregunto si seré capaz. Finalmente es el texto *Medea Material* de Heiner Müller el que me hace decidir a la vez que me interroga. ¿Qué hace que sienta tan lejano y a la vez tan cercano este mito? Hay una cierta atracción, una admiración.

El resultado de este proceso es extremadamente íntimo y vulnerable, y me pregunto si puede ser representado en un teatro. En enero del 2009 empiezo a presentar *Medea (a la carta)* en forma de cuatro piezas, invitada por personas que las quieren compartir con un público reducido en su casa u otros espacios particulares. Esta experiencia me desvela el sentido que tiene compartir sin miedo lo que hacemos. Desde entonces a cada presentación se abre un espacio de intimidad y libertad:

Me gustaría poder equivocarme sin miedo.

Me gustaría mostrarme como soy ahora, sin querer ser nada más.

Me gustaría atreverme a hablar de lo que no sé.

Me gustaría ser mujer, sabiendo todo lo que implica.

Después de un año y medio de presentar *Medea (a la carta)*, ahora tengo la necesidad de hacerlo en un teatro. Espero que el *Antic Teatre* pueda ser el lugar que me permita abrir esta forma de relación que busco con el público haciendo que cada encuentro sea cercano y único.

I would like to talk about a scenic work that started in July of 2007, when tired of making castings, workshops and searching people with common goals and continuity to work with, I decide to start a project that allows me to find in myself what I long for when I make and go to theater.

Looking for referents I find Toni Cots and a process of collaboration starts, to investigate how the body can open spaces of communication and dialogue. Some months later, Medea as a character, myth and story becomes the context of this work. However, at the very beginning is difficult for me to decide it, because the character and its myth become really impressive to me, a kind of insecurity invades me and I wonder if I will be capable. Finally, *Medea Material* by Heiner Müller is the text that makes me decide and at the same time interrogates me. What makes me feel so far and at the same time so close to this myth? There is a certain attraction, an admiration.

The result of this process becomes extremely close and vulnerable, and I wonder if it could be represented in a theater. In January of 2009 I start to perform *Medea (a la carta)* in the form of four pieces, as a guest of people who want to share it with a reduced audience at their homes or other particular spaces. This experience reveals me the sense of sharing what we do without fear. From then on, in each presentation a space of intimacy and freedom is created:

I would like to be able to make mistakes without fear.

I would like to show myself as I am now, without wanting to be anyone else.

I would like to dare to speak about what I don't know.

I would like to be a woman, being conscious of what that means.

After a year and a half performing *Medea (a la carta)*, I have now the need to make it in a theater. I hope that *Antic Teatre* will be the place which allows me to develop this form of relationship with the audience, making each meeting close and unique.

Esther Freixa. Després de llicenciar-me per l'Institut del Teatre de Barcelona continuo formant-me amb diferents artistes i companyies a Catalunya i Berlín. Col.laboro habitualment amb "La Reial Companyia de Teatre de Catalunya" i diversos artistes independents mostrant el treball a Anglaterra, Berlín, Amsterdam i Catalunya. Des del 2008 codirigeixo i gestiono "La Serradora", un espai municipal dedicat a la creació i investigació de les arts escèniques i del moviment, on desenvolupo la meva recerca i pràctica creativa entorn el cos i els seus llenguatges. Alhora treballo buscant línies pedagògiques que permetin la transmissió del coneixement sobre el propi cos i el fet creatiu. Des del 2006 sóc membre de "La Bombeta", associació situada a Mollet del Vallès, que vol obrir un espai de relació entre artistes i públic.

A PROPÓSITO DO VERMELHO

(22 min.)

PLACERES EXTRAÑOS REPITO PLACERES EXTRAÑOS

(30 min.)

Acerina Ramos Amador

30 de setembre a les 21 h.

1 i 2 d'octubre a les 21 h.

3 d'octubre a les 20 h.

entrada: 8 euros socis

10 euros no-socis

"A propósito do Vermelho"

Concepte:

Acerina Ramos Amador

Interpretació:

Acerina Ramos Amador

Acompanyament artístic:

Margarida Bettencourt

Espai sonor:

Extractes d'emissió radiofònica.

Agraïments:

Margarida Bettencourt

Miguel Pereira

Sezen Tonguz

Col·labora:

Forum Dança

Canarias CREA

"Placeres Extraños

Repito

Placeres Extraños"

Creació:

Acerina Ramos Amador

Interpretació:

Acerina Ramos Amador

Assistència de Direcció:

Miguel Pereira

Loïc Touzé.

Col·labora:

Forum Dança

Canarias CREA

Estic boja, ho sé. Fa temps que vaig deixar de buscar raons i molt menys intentar sanear aquesta bogeria, acabant per fer transparent allò que altres intenten dissimular. Crec que el medi és molt hostil i massa bell per mantenir-se assenyat.

M'interessa l'acció, una acció que busco reinventar constantment. Igual que la meua formació, els meus interessos són molt variats, extrems i contradictoris, estant més interessada en una ètica que en una estètica concreta i entre altres coses, estimulada davant la possible, real intersecció entre l'art i la ciència, quant del meu coneixement científic en gènere pot ser distorsionat o amplificat mitjançant l'experiència performativa. El meu treball es veu subvertit per una emoció que em surt a borbotons, digueu-li intensitat, dolor o fúria.

A cada aventura creativa, em coloco en llocs bastant dispars; a mi el que em fascina, m'obsessiona, i en aquest extremisme treballs com "Placeres Extraños Repito Placeres Extraños" sorgeixen de la necessitat de vomitar experiències, percepcions, creences adquirides, portant la meua intimitat a llocs polítics per decidir què fer amb la brossa mediàtica que ens assetja, en una cerca de recontextualitzar els materials pop que ens rodegen. M'interessa la repetició d'un material que es va tornant acumulatiu, repetir com un mitjà per construir noves relacions, parant atenció als materials mésordinaris per transformar-los i entenent el llenguatge com un cos flexible.

Sento una urgència (que per al meu psicoterapeuta és sinònim de compulsivitat), que em porta a viatjar fora i dins, en un intent per abraçar la multiplicitat amb la que somio, incapaç de renunciar als calfreds, la calor, la risa, l'horror, que em produeix habitar l'espai escènic. Quan la resta falla, quedo jo i la possibilitat de refrescar la meua mirada cap al món. Sóc egoïsta: Crec perquè ho necessito i potser en la meua ingenuïtat, reconec que somio amb un altre món, no puc deixar de reconèixer aquesta debilitat. Crear per a mi, és també manipular, matar, renunciar, abdicar, per a que quedi només el que forma part inseparable del ara, sense sorolls ni ornaments. Gaudeixo violentant-me a mi mateixa i col·locant-me en llocs que van desde la llibertat total fins a la màxima restricció. De zero a cent.

Estoy loca, lo sé. Hace tiempo que dejé de buscar razones y mucho menos intentar sanear esa locura, acabando por hacer transparente lo que socialmente se esconde. Crec que el medio es muy hostil y demasiado bello para mantenerse cuerdo.

Me interesa la acción, una acción que busco reinventar constantemente. Al igual que mi formación, mis intereses son muy variados, estando más interesada en una ética que en una estética concreta y entre otros me estimula la posible, real intersección entre el arte y la ciencia, cuánto de mi conocimiento científico en género puede ser distorsionado o amplificado mediante la experiencia performativa. Mi trabajo se ve subvertido por una emoción que me sale a borbotones, llámenlo intensidad, dolor o furia.

En cada aventura creativa, me coloco en lugares bastante dispares; a mí lo que me fascina, me obsesiona, y en ese extremismo trabajos como Placeres Extraños Repito Placeres Extraños surgen de la necesidad de vomitar experiencias, percepciones, creencias adquiridas, llevando mi intimidad a lugares políticos para decidir qué hacer con la basura mediática que nos asedia, en una búsqueda de recontextualizar los materiales pop que nos rodean. Me interesa la repetición de un material que se va volviendo acumulativo, repetir como un medio para construir nuevas relaciones, prestando atención a los materiales más ordinarios para transformarlos y entendiendo el lenguaje como un cuerpo flexible.

Siento una cierta urgencia (que para mi psicoterapeuta es sinónimo de compulsividad) que me lleva a viajar fuera y dentro, en un intento por abrazar la multiplicidad, incapaz de renunciar a los escalofríos, el calor, la risa, el llanto que me produce habitar el espacio escénico. Cuando el resto falla, quedo yo y la posibilidad de refrescar mi mirada hacia el mundo. Soy egoísta: Crec porque lo necesito y tal vez en mi ingenuidad, reconozco que sueño con otro mundo, no puedo dejar de reconocer esa debilidad. Crear para mí es también manipular, matar, renunciar, dejar atrás la complacencia, para que quede sólo lo que forma parte inseparable de ese ahora. Sólo consigo hacer desde lo que considero necesario en este momento histórico, sin ruidos ni adornos. Disfruto violentándome a mí misma y colocándome en lugares que van desde la libertad total hasta la máxima restricción. De cero a cien.

I am mad, I know it. Some time ago I stopped seeking for reasons that could make this madness saner. This 'acceptance' allowed for some transparency, to expose what is often hidden socially. I believe that what becomes exposed is very hostile, and too beautiful to be kept hidden under a sane appearance.

I am interested in this action of revealing, which I seek to reinvent constantly. Like my formation, my interests are very varied. I am more interested in ethics that in a concrete aesthetics, in what stimulates the possible royal intersection between art and science. I want to explore how much of my scientific knowledge in kind can be distorted or amplified by means of the performative experience. My work meets at the point where subversion by an emotion gushes out of me, I call it intensity, pain or fury.

In every creative adventure, I put myself in unlikely places; what fascinates me, obsesses me, and in this extremism works like 'Strange Pleasures I Repeat Strange Pleasures' arise from the need to vomit experiences, perceptions, acquired beliefs, taking my intimacy to political places to decide what to do with the media garbage that besieges us, in a search to recontextualize the pop materials that surround us. I am interested in the repetition of a material that is becoming accumulative, in repeating as a way to construct new relations, paying attention to the most ordinary materials to transform them and understanding language as a flexible body.

I feel a certain urgency (that for my therapist is synonymous of compulsiveness) which leads me to travel outside and inside, in an attempt of embracing multiplicity. Unable to resign the shivers, the heat, the laughter, the weeping that allows me to live the scenic space. When the rest fails, I remain and the possibility of refreshing my look towards the world. I am selfish: I believe because I need to, and maybe in my naivety I admit that I dream of another world, I cannot stop admitting this weakness. Creating, for me is also to manipulate, to kill, to resign, to leave behind complacency, so that it forms an inseparable part of the now. What I manage to do from what I consider necessary at this moment historically, without noises or adornments. I enjoy forcing me, the self, and putting my Self in places that go from total freedom up to the maximum restriction. From zero to a hundred.

Acerina Ramos Amador, formada en PEPCC (Curs de Pesquisa e Criação Coreográfica) amb M. Stuart, L. Nelson, L. Touza, E. Huyhn, J. Nelson, J. Fiadeiro entre molts altres. He estat part danceWEB 2009 i co-crea el Col·lectiu Inconsumível, col·laborant també amb el Col·lectiu El Hueco en el projecte Peep Show & vis-a-vis. Formo part del Skite 2010, organitzat per Jean Marc Adolphe. He participat en projectes com "I put a Spell on you", d'Ana Borralho & Joao Galante, "Bons sentimentos, maus sentimentos" de Vera Mantero. El meu pròxim projecte és "Art and Life", dirigit per la coreògrafa postmodernista Deborah Cal. Postgraduada en Teràpia Cognitiva i Social per l'Universitat de Barcelona sento curiositat per les possibles interseccions entre art i ciència, considerant a la vegada necessari repensar el paper de lo irracional, màgic, intuïtiu i sublim, en l'escena i societat contemporànies.

ES INMORTAL

Àfrika Martínez

7, 8 i 9 d'octubre a les 21 h.
10 d'octubre a les 20 h.

entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Direcció:

Àfrika Martínez

Creació i

Interpretació:

Los Terroartistas:

Patricia Bargalló

Elena Murcia

Pedro Calderón "ElPayo"

Jesús Martínez

Jan Martínez

Àfrika Martínez

Assistent direcció:

Àgueda Santoro

Disseny/escenografia i il.luminació:

Laura Closca

Regidoria:

Adrià Pinar

Fotografia:

Àgueda Santoro

Disseny de Vestuari:

Erika Perotti

Producció:

Els Terroartistas

Antic Teatre / AdriAntic (Barcelona)

**Consell Nacional de la Cultura i les Arts
(CONCA) de la Generalitat de Catalunya**

Col.laboració:

Institut del Teatre (Barcelona)

Sempre m'han interessat els misteris. El que no he pogut comprendre, aquella cosa a la qual sa no puc arribar, és el que em desperta més curiositat. Aquesta set de comprendre el misteri resulta insaciable perquè jo, que sóc un ésser humà petit i limitat, no estic preparada per entendre els secrets.

Deia el pintor Giorgio de Chirico: "I que puc estimar jo més, sinó l'enigma?" Sí, estic d'acord amb de Chirico, l'enigma m'atreu perquè em promet entreteniment etern ja que mai no arribaré a desxifrar-lo, i si en alguna afortunada lucidesa ho aconsegueixo un dia, em fixaré un nou repte, un nou enigma, perquè això és precisament el que m'impulsa a la investigació, el no saber.

És per això que considero els projectes creatius com a empreses impossibles, perquè reconec i assumeixo que el que desitjaria, desxifrar misteris, em supera i em condemna al fracàs. Llavors... sí, accepto el fracàs, accepto la derrota, l'assumeixo i decideixo jugar i recórrer el camí perquè, encara no podent arribar a la meta exacta, de segur que trobaré llocs nous durant el procés.

El misteri principal de què ara m'ocupo és de la simultaneïtat, de la pluralitat d'esdeveniments, de com tot està aquí, ara i alhora. M'interessa com l'ésser humà viu immers en aquest tot, en aquest excés que és la relació amb el món i com la consciència no és més que una estratègia de protecció. Una estratègia vital que discrimina la majoria de la informació que rebem per salvar-nos de l'asfíxia que supondria assimilar aquesta abundància. El cert és que no és possible incloure aquesta abundància, però aquesta és l'essència del viu, del present, i treballjo en l'escena per recrear-lo.

"Es Inmortal" és la primera peça que creem en companyia dels Terroartistas. Es tracta d'un projecte de creació col·lectiva on, a partir de la biografia de cada un dels intèrprets hem compostat una història de vida. La història de vida d'una persona sola amb els elements comuns de la història de cadascun de nosaltres.

"Es Inmortal" és una tragèdia, la tragèdia d'un instant. Un instant de reconeixement de la pròpia existència, de la història pròpia. Un instant de lucidesa en què es revelen els fils de la trama del misteri de la realitat.

Diu Chantal Maillard al seu llibre "Matar Platón":

"Un instant és una cosa molt subtil,
Simple i complex al mateix temps.
En aquell instant està l'univers sencer,
En superfície,
L'univers en extensió,
Com una enorme trama.
Conèixer-se és viatjar com una aranya
Pels fils d'aquesta trama.

A mí siempre me han interesado los misterios. Lo que no he podido comprender, lo que no puedo alcanzar, es lo que me despierta más curiosidad. Esta sed de comprender el misterio resulta insaciable porque yo, que soy un ser humano pequeño y limitado, no estoy preparada para comprender los secretos.

Decía el pintor Giorgio de Chirico: "¿Y que puedo yo amar más, sino el enigma?" Sí, estoy de acuerdo con de Chirico, el enigma me atrae porque me promete entretenimiento eterno pues nunca alcanzaré a descifrarlo, y si en alguna afortunada lucidez lo consigo un día, me fijaré un nuevo reto, un nuevo enigma, porque eso es precisamente lo que me impulsa a la investigación, el no saber.

Es por eso que considero los proyectos creativos como empresas imposibles, porque reconozco y asumo que lo que desearía, descifrar misterios, me excede y me condena al fracaso. Entonces... sí, acepto el fracaso, acepto la derrota, la asumo y decido jugar y recorrer el camino ya que, aún no pudiendo llegar a la meta exacta, de seguro encontraré lugares nuevos durante el proceso.

El misterio principal del que ahora me ocupo es de la simultaneidad, de la pluralidad de acontecimientos, de cómo todo está aquí, ahora y a la vez. Me interesa como el ser humano vive inmerso en ese todo, en ese exceso que es la relación con el mundo y como la conciencia no es más que una estrategia de protección. Una estrategia vital que discrimina la mayoría de la información para salvarnos de la asfixia que supondría assimilar esa abundancia. Lo cierto es que no es posible abarcar esa abundancia, pero ésa es la esencia de lo vivo, del presente, y trabajo en la escena para recrearlo.

"Es Inmortal" es la primera pieza que creamos en compañía de los Terroartistas. Se trata de un proyecto de creación colectiva donde, a partir de la biografía de cada uno de los intérpretes hemos compuesto una historia de vida. La historia de vida de una persona sola con los elementos comunes de la historia de cada uno de nosotros.

"Es Inmortal" es una tragedia, la tragedia de un instante. Un instante de reconocimiento de la propia existencia, de la historia propia. Un instante de lucidez en el que se revelan los hilos de la trama del misterio de la realidad.

Dice Chantal Maillard en su libro "Matar a Platón":

"Un instante es algo muy sutil,
Simple y complejo al mismo tiempo.
En ese instante esta el universo entero,
En superficie,
El universo en extensión,
Como una enorme trama.
Conocerse es viajar como una araña
Por los hilos de esa trama."

Mysteries have always interested me. What I have not been able to understand, which I cannot reach, is what wakes up more curiosity to me. This thirst to comprehend the mystery is insatiable because I am a small and limited human being, so I am not prepared to understand the secrets.

Painter Giorgio de Chirico said: "And what can I love the most, but the enigma?" Yes, I agree with de Chirico, the enigma attracts me because it promises eternal entertainment because I will never reach to decipher it; and if any lucky lucidity makes me understand the mystery one day, I will determine a new challenge, a new enigma, because that is indeed what drives me to the investigation: not to know.

It is why I consider creative projects like impossible tasks, because I recognize and I assume that what I would wish, to decipher mysteries, it exceeds to me and it condemns me to the failure. Then... ok, I accept the failure, I accept the defeat. I assume it and I decide to play and to cross the way since, not yet being able to arrive at the exact goal, for sure I will find new places during the process.

The main mystery which I take care of now is simultaneity, is the plurality of events, of how everything is here, now and simultaneously. It interests to me as the human being lives immersed in that whole, in that excess that is the relation with the world and as it brings back to consciousness is not more than a protection strategy. Consciousness as a vital strategy that discriminates the majority of the information to save us of the asphyxia that would suppose to assimilate that abundance. The certain thing is that it is not possible to cover that abundance, but that one is the essence of being alive, of the present, and I work in the scene to recreate it.

"Es Inmortal" is the first piece that we created in company of Los Terroartistas. It is a project of collective creation where, from the biography of each one of the interpreters we have composed a history of life. The history of life of a single person with the common elements of the history of each of us.

"Es Inmortal" is a tragedy, the tragedy of a moment. A moment of recognition of the own existence, the own history. A moment of lucidity in that reveals threads of the plot of the mystery of the reality.

Chantal Maillard says in her book "Killing Platon":

"A moment is something very subtle,
Simple and complex at the same time.
At that moment there is the whole universe,
In surface,
The universe in extension,
As an enormous plot.
To know itself is to travel like a spider
By the threads of that plot."

sóc Àfrika Martínez Ferrin i m'he llicenciat en Coreografia per l'Institut del Teatre de Barcelona el novembre del 2009. Com a ballarina m'he format en tècniques diverses de dansa i interpretació a Espanya, Bèlgica, Holanda i Alemanya. Em considero una intèrpret polifacètica y he actuat com a ballarina i coreògrafa en projectes tals com performances interactives, ballets televisius, companyies infantils, videoclips, curtmetratges i projectes experimentals de noves tecnologies. Actualment formo part de la Cia. "Andwhatsbesidesdeath" a Bèlgica i "LaMandarina" a Catalunya, com a intèrpret. "Es Inmortal" es la meva primera peça llarga com a creadora junt amb la companyia "Los Terroartistas".

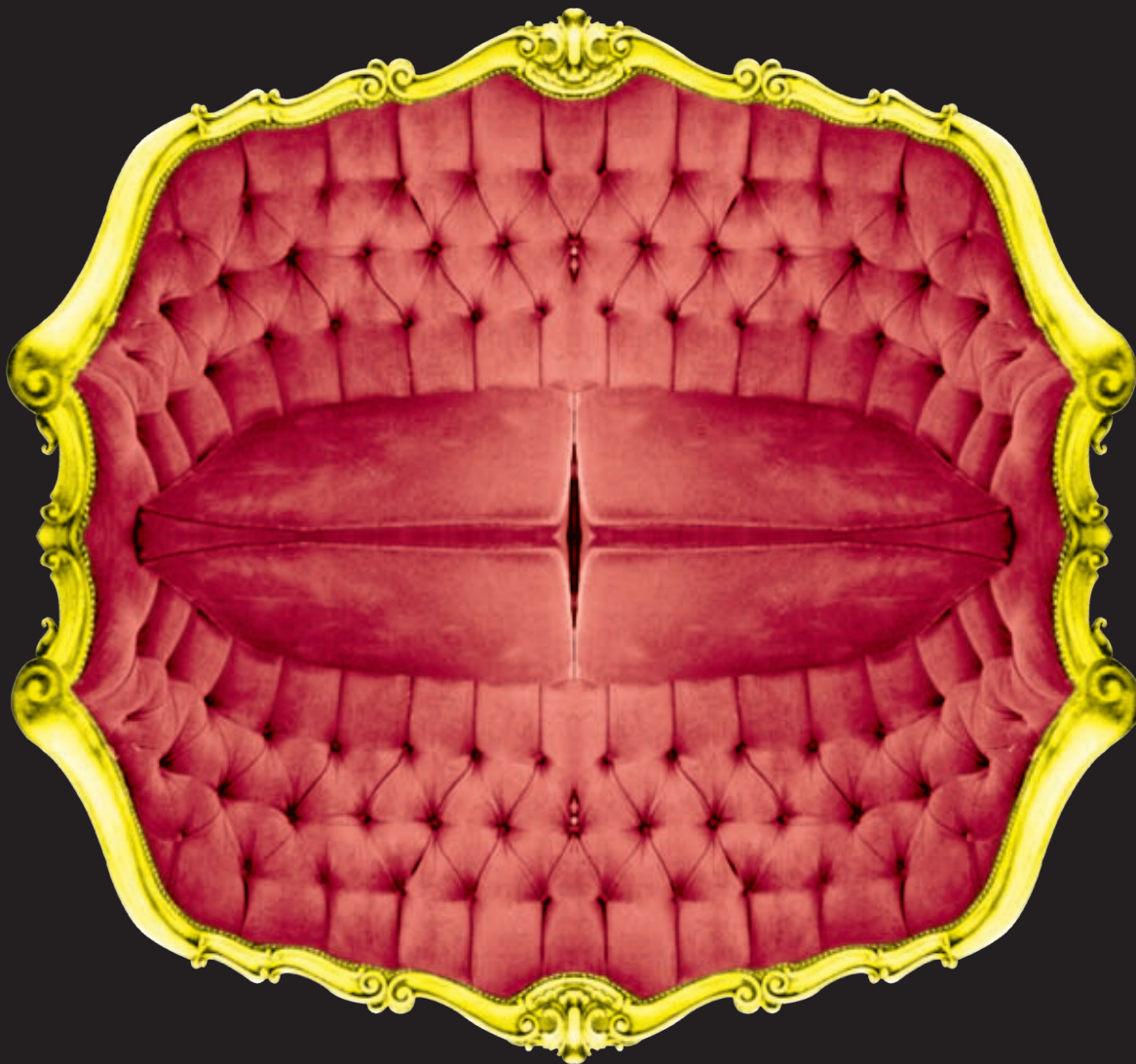

SOLO PARA DOS

Isabel Ollé

**14, 15 i 16 d'octubre a les 21 h.
17 d'octubre a les 20 h.**

**entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis**

**Direcció/
coreografia/
interpretació:**
Isabel Ollé
**Composició musical/
músic:**
Xavi Ollé
**Video/
fotografia:**
Adnan Hasovic
Il.luminació:
**LaMimesis (Art Division)/
Juli González**
Disseny gràfic:
Daniel Pérez

Una co-producció amb:
Antic Teatre / Adriantic (Barcelona)

Amb el suport de:
l'Ajuntament de Viladecans
El Festival Internacional de Teatre i Animació
Al carrer'09 de Viladecans

Col.labora:
Centre Cívic de la Barceloneta (Barcelona)
El Casal d'Associacions Pablo Picasso de Viladecans
Atrium Viladecans.

www.soloparadosproceso.blogspot.com
www.isabelolle.blogspot.com
www.associacioartisticatrans.blogspot.com
<http://www.vimeo.com/12156446>

El fet que em va llançar cap a la idea d'aquest solo va ser l'obra "Shibboleth", 2007, de Doris Salcedo. Aquesta obra era una esquerda al terra de molta profunditat i anava de punta a punta de la Turbine hall de la Tate Modern a Londres. Simplement em va causar un xoc que em va encantar. Sortia dels límits que em podria imaginar fins aleshores. La vaig trobar d'una força bastant insuperable. Era un acte REAL i valent, molt directe i positiu. Vaig entendre que alguna cosa així no estava fet perquè sí, era molt clara la connexió del seu concepte amb l'emoció que vaig sentir i em va causar l'obra. Vaig trobar d'un gran risc la manera com l'artista va expressar els seus sentiments cap a la societat actual, i com volia fer reflexionar al públic.

Del que em va remoure Shibboleth, va sortir el concepte de "Solo para dos". Reflexionar sobre la relació entre la meua necessitat instintiva per ballar i el món professional. Vaig voler anar més enllà de la meua professió. Em pregunto on és la pura essència d'aquest art, que la trobo bastant incompatible amb el negoci i el món competitiu.

Quan parlo de Solo per a dos, vull exposar la relació directa entre públic, espai escènic i intèrpret. Parteixo de les preguntes: perquè ballo? Quina és la meua essència com a ballarina? Perquè hi ha un públic? qui sóc com intèrpret i persona en aquest triangle i en general, en l'àmbit de les arts escèniques?

Entenc com a "dos", el públic, com cada persona individual receptora d'emocions. I com "solo" l'escena, en aquest cas, l'intèrpret com a individu, tenint la necessitat d'expressar una identitat pròpia i explicar "qui es" a través del moviment. En aquest solo, com a intèrpret, vull donar tot el que sóc a l'espectador i compartir-ho. D'aquí també va sorgir la idea de transparència. Com és el meu propi moviment? Què és el que em fa moure?

Tot el que vull comunicar aquí part d'una emoció de força i esperança, a no voler ni poder abandonar.

Després de l'escolta del Concerti de violoncel de Vivaldi, em poso a jugar amb el moviment que sorgia mentre escoltava els seus moviments alegro. Va ser una música que em va fer moure instintivament, i d'allà vaig començar a investigar, escoltar, observar i desenvolupar moviment que va sorgir d'aquesta emoció de força que em transmetia la música. Va sorgir un moviment explosiu, molt dinàmic que vaig voler portar fins un clímax, i que el vam continuar explorant i treballant junts amb el compositor i músic, per a crear la música original.

Paral·lelament, van sorgir altres fisicalitats que partien d'una imatge específica en la imaginació, partint d'allí, observava quina relació física es creava entre diferents parts del cos, a quina qualitat i dinàmiques de moviment portava i com es projectava en relació a l'espai. I d'aquestes imatges, van sorgir altres escenes que anaven component la dramàturgia de tota l'obra.

El moment actual, tant com a públic i intèrpret el visc com una espera, però sense parar. Esperant que alguna cosa em sorprengui i em remogui, que m'emocioni. Que em faci reaccionar i descobrir alguna cosa amagada que no conec, per seguir actuant d'una manera coherent.

Sembla que tot es quedi en l'intermedi, aquesta sensació de hi ha molt però no hi ha res.

Perquè una cosa canviï s'ha d'anar una mica més enllà, hi ha d'haver risc. Vull creure que l'honestedat, el donar-li la volta a alguna cosa i el canvi, és l'única manera que alguna cosa evolucioni i vagi cap a algun costat.

El hecho que me lanzó hacia la idea de este solo fue la obra "Shibboleth", 2007, de Doris Salcedo. Esta obra era una grieta en el suelo de mucha profundidad e iba de punta a punta de la Turbine hall de la Tate Modern en Londres. Simplemente me causó un shock que me encantó. Salía de los límites que me podría imaginar hasta entonces. La encontré de una fuerza bastante insuperable. Era un acto REAL y valiente, muy directo y positivo. Entendí que algo así no estaba hecho porque sí, era muy clara la conexión de su concepto con la emoción que sentí y me causó la obra. Lo encontré de un gran riesgo la manera como la artista expresó sus sentimientos hacia la sociedad actual, y cómo quería hacer reflexionar al público.

De lo que me removió Shibboleth, salió el concepto de solo para dos. Reflexioné sobre la relación entre mi necesidad instintiva por bailar y el mundo profesional. Quise ir más allá de mi profesión. Me pregunto dónde está la pura esencia de este arte, que la encuentro bastante incompatible con el negocio y el mundo competitivo.

Cuando hablo de Solo para dos, quiero exponer la relación directa entre público, espacio escénico e intérprete. Parto de las preguntas: porque bailo? Cuál es mi esencia como bailarina? Porque hay un público? quién soy como intérprete y persona en este triángulo y en general, en el ámbito de las artes escénicas?

Entiendo como "dos", el público, como cada persona individual receptora de emociones. Y como "solo" la escena. En este caso, el intérprete como individuo, teniendo la necesidad de expresar una identidad propia y explicar "quien soy" a través del movimiento. En este solo, como intérprete, quiero dar todo lo que soy al espectador y compartirlo. De aquí también surgió la idea de transparencia. Cómo es mi propio movimiento? Qué es lo que me hace mover?

Todo lo que quiero comunicar aquí parte de una emoción de fuerza y esperanza. A no querer ni poder abandonar.

Tras la escucha del Concerti de violoncello de Vivaldi, me pongo a jugar con el movimiento que surgía mientras escuchaba sus movimientos alegro. Fue una música que me hizo mover instintivamente, y de allí empecé a investigar, escuchar, observar y desarrollar movimiento que surgía de esta emoción de fuerza que me transmitía la música. Surgió un movimiento explosivo, muy dinámico que quise llevarlo hacia un clímax, y que a continuación lo exploramos y trabajamos juntos con el compositor y músico, para la crear la música original.

Paralelamente, surgieron otras fisicalidades que partían de una imagen específica en la imaginación. Partiendo de allí, observé la relación física que se creaba entre diferentes partes del cuerpo, a que calidad y dinámicas de movimiento llevaba y cómo se proyectaba y expandía en relación al espacio. Y de estas imágenes, surgieron otras escenas que iban componiendo la dramàturgia de toda la obra.

El momento actual, tanto cómo público e intérprete lo vivo como una espera, pero sin parar. Esperando que algo me sorprenda y me remueva, que me emocione. Que me haga reaccionar y descubrir algo escondido que no conozco, para seguir actuando de una manera coherente. Parece que todo se quede en el intermedio, esa sensación de hay mucho pero no hay nada.

Para que algo cambie se debe ir un poco más allá, debe haber riesgo. Quiero creer que la honestidad, el darle la vuelta a algo y el cambio, es la única manera que algo evolucione y vaya hacia algún lado.

The fact that threw me to the idea of this solo was the work "Shibboleth", 2007, by Doris Salcedo. This work was a crack in the floor of great depth and was from the door to the end of the Turbine Hall of Tate Modern in London. It just caused me a shock that I loved. It came out of the limits that I could imagine before. I found the work with a quite insuperable force. It was a REAL and brave act, very direct and positive. I understood that something like that was not done because of nothing. It was very clear the connection of its concept with the excitement I felt and caused me the work. I found a great risk of how the artist expressed her feelings towards society, and how he wanted it to reflect it to the public. From what Shibboleth removed me, it came the concept of "Solo para dos" (Solo for two). I reflected on the relationship between my instinctive need to dance and the professional world. I wanted to go beyond my profession. I wonder where is the pure essence of this art, I find it quite incompatible with the business and the competitive world.

When I speak about Solo para dos, I explain the direct relationship between public performance space and interpreter. I question myself why do I dance? What is my essence as a dancer? why is there an audience? who am I as interpreter and person in this triangle and, in general, in the field of performing arts?

I understand as "two", the public, as each individual receptor of emotions. And "solo" the scene. In this case, the performer as an individual, having the need to express their own identity and explain "what am I" through movement. In this solo, as a performer, I give all I am to the viewer and I share it. Hence also arose the idea of transparency. How is my own movement? What is it that makes me move?

All I want to communicate here is an emotion of strength and hope. Not being able and not wanting to abandon.

After listening to Vivaldi's Cello Concerti, I get to play with the movement that arose as I listened to their allegro movements. It was music that made me move instinctively, and then I began to investigate, listen, observe and develop movement that arose from the emotion of force that gave me the music. It came an explosive motion, a dynamic which I wanted to bring to a climax, and which we continue to explore and work together with the composer and musician, to create original music.

Parallel to that, there were other physicalities which started from a specific image in the imagination. From there, I observed the physical relationship that was created between different body parts, to which quality and dynamics was bringing me, and the projection and expansion in relation to space. And those images, there were other scenes that were composing the dramaturgy of the entire work.

How I live the present, as public and interpreter, is as a standby, but without stopping. Waiting for something to surprise me and remove me, and making me feel excited. Waiting for something that makes me react and find something hidden that I do not know, to continue acting in a consistent manner.

It seems that everything is in between, this feeling of there is a lot but there is nothing.

For something to change should go a little further, there must be risk. I believe that honesty, turn around something and change, is the only way to evolve something and go somewhere.

Isabel Ollé. L'any 2003 sóc llicenciada a l'Escola Superior d'Art d'Amsterdam com Batchelor en dansa contemporània. Com a ballarina he treballat a Holanda amb Nicola Hepp, Caroline Hermans, Andra Perrin, Iris van Pepper, Sanne van der Putt, Susana Duarte i amb la Cia Beбето Cidra a Barcelona.

Em conviden a participar a Skite / S & T Collaborations Porto 2008, on col.laboro amb Antonio Julio, Uxia P. Vaello, Hajime Fugita, Lucie Eidenbenz i com intèrpret a "Re-run" dirigida per Meg Stuart. El 2007 cofundo l'Associació Artística Trans, des d'on, entre altres projectes, impulso el meu propi treball en col.laboració.

calendari juliol

juliol

agost

setembre

procés de creació amb públic

NOUS LLENGUATGES DEL COS

CAMINO-MICHI

Andrés Corchero - Rosa Muñoz

RARAVIS

8, 9 i 10 de juliol a les 21hs.

11 de juliol a les 20hs.

estrena

NOUS LLENGUATGES DEL COS

TEDDY SE NIEGA A BAILAR

Elena Murcia

15, 16 i 17 de juliol a les 21hs.

18 de juliol a les 20hs.

TEATRE D'HUMOR

GENESIS JOPLIN

Diana Gadish

22, 23 i 24 de juliol a les 21hs.

25 de juliol a les 20hs.

PERFORMANCE - IMPROVITZACIÓ

SADE WAS MYSELF

Maria Stoyanova

30 i 31 de juliol de 21 a 22,30hs.

socis 4€/no-socis 5€

PERFORMANCE - IMPROVITZACIÓ

SADE WAS MYSELF

Maria Stoyanova

1 al 19 d'agost de 21 a 22,30hs.

socis 4€/no-socis 5€

NOUS LLENGUATGES DEL COS

CONCERT #2

The Pandora Project

2, 3 i 4 de setembre a les 21hs.

5 de setembre a les 20hs.

NOVES DRAMATÚRGIES

EL TITULO LO PONES TU

Claudia Faci

9, 10 i 11 de setembre a les 21h

12 de setembre a les 20hs.

procés de creació amb públic

TEATRE D'HUMOR

WRONK

the Scalextris Experience

15 de setembre a les 21hs.

NOUS LLENGUATGES DEL COS

SITz

Angela Lampranidou/cia LAVS

21 de setembre a les 21hs.

NOUS LLENGUATGES DEL COS

PERSONA

Raquel Gualtero

23, 24 i 25 de setembre a 21hs

26 de setembre a les 20hs.

NOVES DRAMATÚRGIES

MEDEA (a la carta)

Esther Freixa

27 de setembre a les 21hs.

NOUS LLENGUATGES DEL COS

A PROPÓSITO DO VERMELHO

PLACERES EXTRAÑOS

REPITO PLACERES EXTRAÑOS

Acerina Amador Ramos

30 de setembre a les 21hs.

a d e s e m b r e 2 0 1 0

octubre

NOUS LLENGUATGES DEL COS

**A PROPÓSITO DO VERMELHO
PLACERES EXTRAÑOS
REPITO PLACERES EXTRAÑOS**
Acerina Amador Ramos

1 i 2 d'octubre a les 21hs.

3 d'octubre a les 20hs.

NOVES DRAMATÚRGIES

MEDEA (a la carta)

Esther Freixa

6, 18 i 27 d'octubre a les 21hs.

estrena

NOUS LLENGUATGES DEL COS

ES INMORTAL

Àfrika Martínez

7, 8 i 9 d'octubre a les 21hs.

10 d'octubre a les 20hs.

procediment de creació amb públic

TEATRE D'HUMOR

WRONK

the Scalextris Experience

13 d'octubre a les 21hs.

estrena

NOUS LLENGUATGES DEL COS

SOLO PARA DOS

Isabel Ollé

14, 15 i 16 d'octubre a les 21hs

17 d'octubre a les 20hs.

estrena

NOVES TECNOLOGIES

(DES-)CONEXION

Apatches

21, 22 i 23 d'octubre a les 21hs

24 d'octubre a les 20hs.

MÚSICA

ANTIC GOES ELECTRIC VOL.III

29 i 30 d'octubre de 19 a 23 hs.

MÚSICA - CURTS

FESTA HALLOWEEN

THE ANTIC HORROR

PICTURE SHOW

1er Festival de Curmetratges de

Terror

concert a càrrec de:

ANTIC TEATRE ORQUESTRA

31 d'octubre

novembre

NOVES DRAMATÚRGIES

MEDEA (a la carta)

Esther Freixa

3, 8 i 24 de novembre a les 21h.

NOUS LLENGUATGES DEL COS

UUUHHH,

Yo fui un hombre lobo adoles-

cente inventando horrores

Guillem Mont de Palol

4, 5 i 6 de novembre a les 21hs.

7 de novembre a les 20hs.

estrena

NOUS LLENGUATGES DEL COS

DECLARANDO AMOR

Javier vaquero Ollero

i Aimar Pérez Galí

11, 12 i 13 de novembre a 21h

14 de novembre a les 20hs.

estrena

TEATRE D'HUMOR

WRONK

the Scalextris Experience

17 de novembre a les 21hs.

estrena

NOVES DRAMATÚRGIES

HISTORIA DEL REY

VENCIDO POR EL ABURRIMIENTO

El conde de torrefiel

18, 19 i 20 de novembre a 21h

21 de novembre a les 20hs.

estrena

MÚSICA - PERFORMANCE

METUS

Mireia Tejero/cia Las Reinas

25, 26 i 27 de novembre a 21h.

28 de novembre a les 20hs.

desembre

estrena

NOVES DRAMATÚRGIES

ÚLTIM DIA A LA TERRA

Jordi Vilches /cia La family

art productions

2, 3, 4, 9, 10 i 11 de desembre

a les 21hs.

5 i 12 de desembre a les 20 hs.

estrena

NOUS LLENGUATGES DEL COS

MOVERSE SOBRE NADA

Carne Torrent

16, 17 i 18 de desembre a les 21hs

22 de desembre a les 20hs.

TEATRE D'HUMOR

WRONK

the Scalextris Experience

22 de desembre a les 21hs.

MÚSICA - FESTA

FESTA DE CAP D'ANY

FIESTA DE FIN DE AÑO

LEGENDARY NEW YEAR EVE PARTY

31 de desembre.

HORARI DE LA PROGRAMACIÓ

de **DILLUNS** a

DISSABTE a les **21h.**

i els **DIUMENGES** a les **20h.**

L'entrada per a espectacles és **10 €**,

per a socis d'Antic **8 €**,

altres descomptes de la ciutat **8 €**.

Per a projeccions audiovisuals,
propostes poètiques, música, performance,
exposicions, el preu és variable (**gratuït** - fins a **10 €**)

els **DILLUNS** a les **21h.**

projeccions audiovisuals

HABITUAL VIDEO TEAM presenta **FLUX CLUB**
www.fluxfestival.org - info@fluxfestival.org

els **DIMARTS** a les **21h.**

propostes poètiques **O'POESIA**
www.propost.org www.myspace.com/ustedesuncolectivo

un **DIMECRES** de cada mes a les **21h.**

música i projeccions **UNIVERSIDUB**

El **BAR** és obert de **16h.** a **23h.**

ENTRENAMENTS a l'Antic: DIMARTS i DIVENDRES

DIMARTS de **10h.** a **12h.** **COS & RITME** amb Carne Torrent

DIVENDRES de **10h.** a **12h.** **EL COS DE LA VEU** amb Víctor Turull

(Des-)conexión

APATCHES

21, 22 i 23 d'octubre a les 21 h.
24 d'octubre a les 20 h.

entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

(Des-)conexión és un projecte creat per APATCHES (Noemí Laviana i Raquel Labrador) que com guanyadores del premi DANSA + a PROP el 2009 (concurs organitzat per l'Ajuntament de Barcelona i el Mercat de les Flors) van estrenar en el Mercat de les Flors el passat 9 de Maig.

Idea i direcció:

APATCHES son:

Noemí Laviana

Raquel Labrador

Coreografia:

Victoria Macarte

Intèrprets:

Victoria Macarte

Nuria Gregori

Ballarins (vídeo):

Carmen Caleyá

Sengane Ngom

Myrna Concha

Mercé Moral

Teo Guillem

Música:

Néboa (Javi Álvarez)

Realització audiovisual:

APATCHES

Tècnic postproducció:

Anders Hattne

Disseny llums:

Ana Rovira

Disseny vestuari:

APATCHES

Confecció vestuari:

Isabel Franco

Coproduït per:

Mercat de les Flors (Barcelona)

Antic Teatre / Adriantic (Barcelona),

Consell Nacional de la Cultura i les Arts

(CONCA) de la Generalitat de Catalunya

Col.laboradors:

L'Estruch de Sabadell

Dansa + a prop

La Porta

Hangar

www.apatches.net

http://apatches-des-conexion.blogspot.com/

www.tea-tron.com/apatches/blog/

L'objectiu que ens plantejem a (Des-)conexión és mostrar una descripció oberta d'algunes de les connexions que actualment establim a través d'Internet. D'aquesta manera tractem de dur a escena una navegació online a través de diferents moments que interpreten la convivència entre el físic i el virtual i els seus possibles errors.

El tema és ampli i duu a plantejar-se qüestions des de molt diversos punts de vista (antropològic, sociològic, psicològic, tècnic, científic). El nostre serà un punt de vista artístic que busca en aquest mitjà un punt de partida per a l'expressió i que ho trasllada a escena per a interpretar-lo amb una visió creativa. Per altra banda, de tots els aspectes que poden abordar-se a través d'aquesta peça donem pinzellades sobre les idees de virtual, físic, telepresència, saturació, error digital, intimitat en la xarxa, el amateur enfront del professional i els nodes de connexió online.

Atès que el nostre treball en les arts escèniques sempre tendeix a un fort protagonisme de la imatge de vídeo en escena, en aquesta ocasió no podíem deixar d'abordar la proliferació en augment de vídeos, videotutoriales o **videoinstruccions** en la xarxa. Aquest fet ha provocat a més que Internet plantejés un debat entorn de l'**amateur i el professional**, ja que un dels canvis dràstics que ha comportat l'aparició de la web 2.0 (xarxes socials com Facebook, Youtube, Flickr, etc.) és que els usuaris ja no són només consumidors sinó també proveïdors de contingut. També el **apropiacionisme** de cert tipus d'imatges, copiades i pegades pels usuaris o copiades i imitades per uns altres, crea tota una estètica i un corrent bastant important en aquest mitjà i del que nosaltres també ens fem eco evocant aquest tipus de vídeos per a guiar els moviments de les ballarines que estan en escena.

D'altra banda, aquesta nova possibilitat ens duu a un sobreconsum i una **saturació** d'informació, imatges, connexions, etc. que ha canviat la nostra manera de lectura i aprenentatge d'una forma unidireccional i lineal a una manera fragmentada i simultània.

Una de les bases d'aquesta peça és mostrar aquest excés de flux de dades que en ocasions deriva en fenòmens visuals provocats per l'**error**. L'error de descàrrega, de transmissió de dades, etc. ja formen part de la nostra cotidianitat i vam assimilar fàcilment el sacrifici de la qualitat en pro de la quantitat. En el món digital, símbol de l'avanç tecnològic del nostre temps, l'aparició d'errors comporta un toc d'ironia ja que desvetlla les fallades del sistema o la primerenca edat d'aquest mitjà. Per això i per una atracció estètica cap a la imatge del drop i el píxel incloem parts que parlen d'aquests moments de desconexió i error.

L'elecció d'aquest tema per a la nostra nova peça ve de la intenció d'unir el nostre treball en el món de les arts plàstiques amb els nous mitjos i el nostre treball en escena. Decidim parlar de les noves tecnologies aplicades a l'escènica amb un enfocament que estigués a l'abast de l'enteniment d'un públic ampli. En lloc d'utilitzar avanços tecnològics per a l'escena, vam preferir dur a escena el món d'Internet, que és una de les innovacions tecnològiques més rellevant de la nostra època i a més la més propera a tots.

La intenció és parlar del mitjà sense dur-lo necessàriament a escena de forma literal i fer-lo d'una manera propera i comprensible alhora que llancem proposades per a una reflexió més profunda sobre ell.

El objetivo que nos planteamos en (Des-)conexión es mostrar una descripción abierta de algunas de las conexiones que actualmente establecemos a través de Internet. De esta manera tratamos de llevar a escena una navegación online a través de diferentes momentos que interpretan la convivencia entre lo físico y lo virtual y sus posibles errores.)

El tema es amplio y lleva a plantearse cuestiones desde muy diversos puntos de vista (antropológico, sociológico, psicológico, técnico, científico). El nuestro será un punto de vista artístico que busca en este medio un punto de partida para la expresión y que lo traslada a escena para interpretarlo con una visión creativa. Por otra parte, de todos los aspectos que pueden abordarse a través de esta pieza damos pinceladas sobre las ideas de lo virtual, lo físico, la telepresencia, la saturación, el error digital, la intimidad en la red, lo amateur frente a lo profesional y los nodos de conexión online.)

Dado que nuestro trabajo en las artes escénicas siempre tiende a un fuerte protagonismo de la imagen de vídeo en escena, en esta ocasión no podíamos dejar de abordar la proliferación en aumento de vídeos, videotutoriales o **videoinstrucciones** en la red. Este hecho ha provocado además que Internet plantease un debate en torno a **lo amateur y lo profesional**, ya que uno de los cambios drásticos que ha conllevado la aparición de la web 2.0 (redes sociales como facebook, Youtube, flickr, etc.) es que los usuarios ya no son sólo consumidores sino también proveedores de contenido. También el **apropiacionismo** de cierto tipo de imágenes, copiadas y pegadas por los usuarios o copiadas e imitadas por otros, crea toda una estética y una corriente bastante importante en este medio y del que nosotras también nos hacemos eco evocando este tipo de vídeos para guiar los movimientos de las bailarinas que están en escena.)

Por otro lado, esta nueva posibilidad nos lleva a un sobreconsumo i una **saturación** de información, imágenes, conexiones, etc. que ha cambiado nuestra manera de lectura y aprendizaje de una forma unidireccional y lineal a una manera fragmentada i simultànea.)

Una de las bases de esta pieza es mostrar este exceso de flujo de datos que en ocasiones deriva en fenómenos visuales provocados por el **error**. El error de descarga, de transmisión de datos, etc. ya forman parte de nuestra cotidianidad y asimilamos fácilmente el sacrificio de la calidad en pro de la cantidad. En el mundo digital, símbolo del avance tecnológico de nuestro tiempo, la aparición de errores conlleva un toque de ironía ya que desvela los fallos del sistema o la temprana edad de este medio. Por ello y por una atracción estética hacia la imagen del drop y el píxel incluimos partes que hablan de esos momentos de desconexión y error.)

La elección de este tema para nuestra nueva pieza viene de la intención de unir nuestro trabajo en el mundo de las artes plásticas con los nuevos medios y nuestro trabajo en escena. Decidimos hablar de las nuevas tecnologías aplicadas a lo escénico con un enfoque que estuviera al alcance del entendimiento de un público amplio. En lugar de utilizar avances tecnológicos en la escena, preferimos llevar a escena el mundo de Internet, que es una de las innovaciones tecnológicas más relevante de nuestra época y además la más cercana a todos.)

La intención es hablar del medio sin llevarlo necesariamente a escena de forma literal i hacerlo de una manera cercana i comprensible a la vez que lanzamos propuestas para una reflexión más profunda sobre él.)

(Des-)conexión has the goal to show an open description of some connections we make by Internet now a days. That way we propose to take to stage an online navigation through different moments in which the relation between the physical and the virtual and their possible errors get reflected.)

It's an extended topic and it shows us multiple subjects from different points of view (anthropologic, sociological, psychological, technical, scientific). Our point of view is artistic and we see this media as an starting point for our expression on stage.) From all the different aspects to analyze this context, we focus on the virtual, the physical, the telepresence, the saturated, the digital error, the intimate online, the broadcasting of amateurs and professionals and the nodes of connections online.) We always gave a big importance to the video in our performances, so we couldn't avoid talking about the increase of videos, video-tutorials or **video-instructions** online. This fact shows a debate of broadcasting attitudes of both, **amateurs and professionals**. One of the biggest changes entailed by the appearance of web 2.0 (social networks like facebook, Youtube, flickr, etc) is the users are not just consumers but provide contents.) Also the **appropriationism** of images, copied and pasted by the users or copied and imitated by others, creates new aesthetics and very important tendencies in this media. In our project we use those aesthetics of this kind of videos to drive the movements of the dancers.)

On the other hand, this new possibility of the media is taking us to over-consume and **saturation** of information, images, connections, etc. This has changed our way of reading and learning from the one-way and lineal to the fragmented and simultaneous.)

One important point in this piece is to show the excessive data flow and the according visual phenomenon provoked by **error**. The error in downloads, in data transmissions, etc. is part of our day-to-day experience and we easily sacrifice quality for quantity. The appearance of errors in the digital world is an ironical symbol of the technological advance of our times.) Those facts and the attraction to the aesthetic of drops and pixels brought us to include those elements of disconnection and error into the performance.)

The election of the topic in this project comes from the intention of linking our work in art with new media and performance. In (Des-)conexión we use a common language on stage to talk about new technologies to reach the audience.) Instead of using the latest technological gadgets, we have decided to bring a piece of the Internet-world to stage, because it is one of the biggest technological innovation in our times and the closest to most people.)

The idea here is to talk about this media in a nearby and comprehensible way without taking it literally to stage but at the same time offering some ideas for a deeper reflection about it.)

Els treballs d'APATCHES uneixen el visual (utilitzant vídeo en directe i altres tecnologies) amb el moviment i l'expressió corporal, creant atmosferes suggeridores en les quals es projecten temes amplis, com la identitat o la creació, convidant a l'espectador a submergir-se en elles, per a descobrir i reinterpretar el que veuen els seus ulls. Procedents d'una formació audiovisual, la imatge juga sens dubte un paper clau en les seves actuacions, mantenint sempre una relació directa amb el que succeïx en escena, creant jocs perceptivos i visions poètiques.

UUUHHH

Yo fui un hombre lobo
adolescente inventando
horrores

Guillem Mont de Palol

4, 5 i 6 de novembre a les 21 h.
7 de novembre a les 20 h.

**entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis**

Concepte i coreografia:

Guillem Mont de Palol

Performers:

Jorge Dutor

Dr. Kurogo

Guillem Mont de Palol

Artista Sonor:

Dr. Kurogo

Óscar Villegas

Escenografia:

Jorge Dutor

Coproducció de:

CCG (Centro Coreográfico Gallego)

Melkweg Theatre (Amsterdam)

<http://hombreloboadolescente.blogspot.com>

Tap tap tap tap tap Nyieeeeeekkkk Bang bang
AAAAHHHHHHHHH!!!! NO!!! Tap tap tap tap tap Nyieeek
DONG DONG DONG DONG DONG

UUUHHH és una creació escènica en la qual intento crear i recrear escenes de por i de terror. El treball fa referència al món cinematogràfic d'aquests gèneres en el ritme i l'estètica. Utilitzo accions, sons, moviments i llums per crear aquestes escenes. Vaig decidir treballar amb objectes quotidians, divertits, colorits i esportius per a crear escenes tragicòmiques en les que els sons dirigeixen les accions i després les accions dirigeixen els sons fins a arribar a un deliri sonor, el final, l'hecatombe, la fi del món, la por real si existeix? Tal com ens ho venen, sembla que la por existeix en qualsevol lloc, en qualsevol racó podem trobar un perill, hem de desconfiar de tot i de tothom i estar preparats per a qualsevol desastre. Ens sentim perseguits i vigilats constantment, en una societat on la por s'ha convertit en un element clau de control. Sembla que el terror pot aparèixer fins i tot a les pilotes! Jo vull riure'm de tot això i utilitzar-ho per a crear. UUUHHH és tant una performance com un esdeveniment sonor a on utilitzem sons clixé i efectes sonors tòpics de pel·lícules de terror. És una peça sobre sons, significats i de com aquests significats són representats.

Algunes preguntes que em plantejava durant el procés de creació i que crec que es poden veure reflectides en la peça són: Com construir una ficció? Com fer teatre? Com construir una dramaturgia cinematogràfica utilitzant només elements sonors? Com construir una història de terror? Quan el significat pot separar-se del so? Què passa si allò que veus i allò que sents no tenen una relació de correspondència? Fins a on pot arribar aquesta dissociació? Quin tipus d'estat físic i sensorial produiria aquesta situació?

Durant el procés de creació de la peça vaig crear un bloc on he plasmat tot el desenvolupament del projecte (<http://hombreloboadolescente.blogspot.com>) on qui vulgui pot donar un cop d'ull a tots els esborranys, idees, proves, fracassos i desesperacions de l'home llop. El com es fan les coses més que les coses en si és una cosa que m'interessa molt. El procés més que el producte. Fer peces no és cosa meua. Em sento molt a gust a l'estudi. És allà on trobo l'espai i la llibertat per produir merda i aprendre'n. O sigui que si us interessen les meves cagades i el com l'home llop ha estat creat, doneu-li una ullada al bloc.

A UUUHHH he intentat crear una ficció sonora i escènica. Una història de por i de terror. Una narrativa marcada per la relació objecte - so. Les accions es succeeixen en juxtaposició a sons que no tenen relació amb els sons originals d'aquests objectes, creant, així, un nou espai on apareixen noves imatges i significats. Un nou espai on cultivar la imaginació i l'associació.

L'artista de so Dr. Kurogo i l'escenògraf Jorge Dutor, juntament amb mi, estan a l'escena participant activament en l'activitat de construcció de les diferents escenes. El públic presencia les activitats que proposen els tres individus. Construïm, acumulem, repetim, suggerim i al final destruïm.

UUUHHH és un peça low tech. Cantem un tema d'obertura com si es tractés d'una banda sonora. Hi ha sang, crits, tombes, danses de la mort, homes llop, túnels foscos sense sortida. Els objectes cobren vida: les pilotes desapareixen, les raquetes criden, els globus udolen, les cordes anuncien, les mantes gotegen com si de pluja es tractés. L'ordre lògic de les coses canvia i se'n proposa una altra de nova i que aparentment és impossible. És aquesta una de les moltes raons per les quals m'apassiono per l'art. Perquè em permet crear allò impossible, em permet reptar la meua imaginació i jugar amb ella en el camí per a trobar el llenguatge escènic que m'inspira i em motiva. Perquè sóc jo el qui decideix com, quan i a on. Perquè assumeixo la responsabilitat de l'ofici, cosa que em dona un poder enorme.

UUUHHH és un treball de sincronització entre so, acció i significat.

Tap tap tap tap tap Neeeeeeekkkk Bang bang
AAAAHHHHHHHHH!!!! NO!!! Tap tap tap tap tap Neeeeek
DONG DONG DONG DONG

UUUHHH es una creación escénica en la cual intento crear y recrear escenas de miedo y de terror. El trabajo se refiere de una manera muy directa al mundo cinematográfico de estos géneros en su ritmo y su estética.

Utilizo acciones, sonidos, movimientos y luces para crear escenas de terror. Decidí trabajar con objetos cotidianos divertidos, coloridos y deportivos para crear escenas tragicómicas en las que los sonidos dirigen las acciones y luego las acciones dirigen los sonidos hasta llegar a un delirio sonoro, el final, la ecatombe, el fin del mundo, el miedo real, si existe? Tal como nos lo venden, parece que el terror puede aparecer en cualquier esquina, que hasta en las pelotas existe el terror, que tenemos que sentirnos perseguidos y vigilados constantemente. Pues yo quiero reirme de todo esto y utilizarlo para crear.

UUUHHH es una performance pero también un evento sonoro donde se trabaja con sonidos clichés y efectos sonoros tópicos de las películas de terror. Es una pieza sobre sonidos, significados y representaciones de estos.

Algunas preguntas que me planteé durante el proceso de creación y que creo se pueden ver reflejadas en la pieza son: Como construir una ficción? Cómo hacer teatro? Como se construye una dramaturgia cinematográfica utilizando sólo elementos sonoros? Como se construye una historia de terror? Cuanto significado puede separarse del sonido? Que pasa si lo que escuchas no se corresponde con lo que ves? Hasta dónde puede esta disociación llegar? Qué tipo de estado físico y sensorial produciría esta situación?

También durante el proceso de creación de la pieza creé un blog donde se ha plasmado todo el desarrollo del proyecto <http://hombreloboadolescente.blogspot.com> y dónde quien quiera puede entrar y ver todos los bocetos, ideas, pruebas, fracasos y desesperaciones del hombre lobo. Esto es algo que también me interesa mucho, el cómo se hacen las cosas, más que las cosas en sí. Hacer piezas no es lo mío. Me siento muy a gusto en el estudio donde tengo el espacio y la libertad para producir mierda y aprender de ello. O sea que si os interesa el cómo se hizo esto pues echarle una ojeada al blog.

En UUUHHH he intentado crear una ficción sonora y escénica. Una historia de misterio y miedo. Una narrativa marcada por la relación sonido- objeto. Las acciones (con objetos) se producen en juxtaposición a un sonido que no tiene que ver con el sonido original que produce el objeto utilizado creando así un lugar de sugerencia donde nuevas imagenes y significados aparecen. Un lugar para cultivar la imaginación y la asociación.

El artista sonoro, Dr. Kurogo y el escenógrafo, Jorge Dutor, están en escena juntamente conmigo participando activamente en la actividad de construcción de las diferentes escenas. El público presencia las actividades que proponen 3 individuos. Estos individuos construyen, acumulan, repiten, sugieren y al final destruyen.

UUUHHH es una pieza tecnológica low tech. cantamos un tema de obertura como si de una banda sonora se tratara. Hay sangre, gritos, tumbas, dansas de la muerte, hombres lobo, túneles oscuros sin salida. Los objetos cobran vida, las pelotas disparan, las raquetas gritan, los globos aullan, las cuerdas anuncian, las mantas llueven. El orden lógico de las cosas se cambia para proponer otra lógica nueva e imposible. Ésta es una de las razones por las que me apasiono por el arte. Porque me permite crear lo imposible, me permite retar mi imaginación y jugar con ella en el camino de encontrar el lenguaje escénico que me inspira y me motiva. Porque yo soy el que decido cómo y cuando y dónde. Porque yo tomo la responsabilidad del oficio. Y eso me da un poder enorme.

UUUHHH es un trabajo de sincronización entre sonido, acción y significado.

Tap tap tap tap tap Nyeeeeeeekkkk AAAAAHHHHHHH!!!!
NO!!! Tap tap tap tap tap Nyieeek DONG DONG DONG
DONG DONG DONG

UUUHHH is a theatrical proposition in which I try to create and recreate scary and terror scenes. The work refers and resembles the universe of horror film genre in the rhythm and aesthetics of it.

We use actions, sounds, movements and lights to create scary scenes. I decided I wanted to use everyday, funny, colorful and sportive objects in order to create tragicomic scenes where the sounds direct the actions and then the actions direct the sounds till the point to arrive in a crazy chaotic soundscape. The end, the real fear if it exists...? As they wanted us to believe, it seems terror exists in every corner, as if even in the balls terror would appear. We feel controlled and watched constantly, we are obliged to feel fear of certain things and admiration for other things, we are living in the fear society. I decided to laugh about it and to make art out of this situation. UUUHHH is a performance but also a sound event where I work with horror sound clichés. It is a piece about sounds, meanings and representation of those.

Some questions that arose in the creation process and that I think they can be read in the piece are: How to make theatre? How to build a fiction? How to build a cinematographic dramaturgy by only using sound elements? How a terror story is constructed? How much meaning and sound can be stretched apart? What happens if what you hear does not correspond to what you see? How far this disociation can reach? Which type of physical and sensorial state would that situation produce?

Also during the creation process of UUUHHH I created a blog in the net where to follow all the development of it: <http://hombreloboadolescente.blogspot.com> and where everybody interested can have a look and see all the ideas, try outs and mistakes of this werewolf. This is something that interests me very much: how things are done more than the things themselves. Making pieces is not really my thing. I feel very comfortable in the studio where I have all the time and space to make shit and learn out of it. So, if you are interested in how the Teenage Werewolf was created just get into the blog and take a look!

In UUUHHH I tried to construct a sound and theatrical fiction. A fictional story about mistery and fear. I was interested in the narrative focused on the relation sound-object. The actions (with objects) are produced in juxtaposition to a sound that does not have anything to do with the original sound that produces the object used creating a place where new images and meanings appear and suggest. I wanted to propose a place to cultivate the imagination and the association.

The sound artist, Dr. Kurogo and set designer Jorge Dutor are in the stage together with me participating actively in the activity of construction of the different scenes. The audience witnesses the activities that the 3 men propose. These men construct, accumulate, repeat, suggest and in the end destroy. UUUHHH is a low tech technological piece. We sing an oberture as if a movie soundtrack. There is blood, screams, tombs, death dances, werewolves, tunnels with no exit. The objects get alive, balls shoot, rackets scream, balloons howl, ropes bell and blankets rain. I wanted to change the logic of things to propose a new logic. An impossible logic which is what makes art interesting to me. To look for the impossible, to challenge my imagination and play with it in order to find the theatrical language that inspires and motivates me. Because I am the one who decides how, when and where. Because I take the responsibility of it, and this gives me an enormous power.

UUUHHH, is a theatrical work about synchronization between sound, action and meaning.

Guillem Mont de Palol es va graduar a la SNDO (School for New Dance Development) a Amsterdam el 2006. Combina el treball per a diferents coreògrafs per així poder fer el seu propi treball. Com intèrpret treballa amb Mette Ingvarstsen, Vincent Dunoyer, Andrea Bozic i Min Tanaka. La seva obra es situa entre la dansa, la instal·lació, l'esdeveniment i la perfmance. Les seves últimes creacions són I need you to play that body i About George

Jorge Dutor va estudiar escenografia a la RESAD de Madrid. Després de passar pel món del cinema i la televisió, va aterrar a l'àmbit de la dansa i les arts escèniques. Treballa amb Pere Faura i Aitana Cordero.

Oscar G. Villegas treballa com a músic, paisatgista, sonor, perfomer i director d'escena. Els seus treballs giren al voltant del equip Gichi-Gichi Do del qual n'és fundador: www.gui-chi.com, www.guichi-guichi.blogspot.com

DECLARANDO AMOR

Javier Vaquero Ollero
Aimar Pérez Galí

11, 12 i 13 de novembre a les 21 h.
14 de novembre a les 20 h.

entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

PIENSO EN TI

concepte/
creació/
interpretació :
Javier Vaquero Ollero
Aimar Pérez Galí
assessorament artístic:
Paz Rojo
disseny de llums/
tècnic:
Israel Quintero Ródenas

produït per:
Mi Otro Trabajo
amb el suport de:
Consell Nacional de la Cultura i les Arts (CoNCA)
de la Generalitat de Catalunya
amb la col·laboració de:
Teatre Museu Pujol / La Porta (Barcelona)
Centro Coreográfico de La Gomera (Illes Canàries)
Antic Teatre / Adriàntic (Barcelona)
Institut Ramon Llull (Barcelona)
La Poderosa (Barcelona)

<http://declarandoamor.wordpress.com>
<http://aimarperezgali.50webs.com>
<http://www.tea-tron.com/javiervaquero/blog/>

“Com començar quan es tracta d'una cosa tan gran? ... Escapant del principi.

Tan gran, que en el remot cas d'intentar trobar els seus límits, seria un intent fallit.

La cosa, l'amor... ens obliga (i dic obliga, perquè no dóna alternativa) a activar la nostra existència, a empoderar-nos inconscientment de la nostra identitat. Moviment, que com a tal, ens sacseja irracionalment per a deixar en dubte la connexió entre les lleis de la naturalesa i l'humanisme... paradoxa infinita sense solució fins que es deixi de buscar la resposta, com si d'una veritat es tractés!

Dóna't compte del que t'estic estimant ara mateix... no t'ho creuries... doncs imagina't-ho!

... Puff... se n'ha anat... s'ha transformat, suposo.

On queden les teories de l'evolució quan contemplem l'amor com a força major, per sobre de la capacitat d'elecció, del lliure albir?

Com d'insignificant ens sentim llavors, quan en un lloc del nostre cos s'ens donen les respostes de preguntes que no ens volem fer?

Serà per aquest ego (també base de la concepció humanista tot i que enemic de l'amor) que no acceptem sentir-nos insignificants, tot i que feliços, per a rebutjar una veritat que implica una vida en mans de quelcom amb el qual no ens identifiquem, perquè no té identitat: l'amor.

Amb qui dormiràs d'aquí a 20 anys? De veritat importa?

No, si ens estimem ara, suposo.”

*****

Declarando Amor és un gest vital, un moviment.

Aquest projecte neix de la necessitat de legitimar l'acte de declarar amor. Concebim aquest acte com un gest vital; un gest que s'activa des de l'urgència de l'individu per emancipar-se, proposar-se i donar-se l'oportunitat d'existir, crear i dialogar.

Aquest projecte es desplega en formats diversos que emergeixen de la búsqueda de les diferents maneres d'articular l'acte que ens concierne.

Declarar és un verb d'acció.
Declarant generem accions i reaccions.
Declarem amb un discurs verbal i corporal.

Declarem:

Amor és obvi.
Amor és honest.

Declarar amor és acció.
Declarar amor és col·lisió.
Declarar amor és potencial.

Si viure és (políticament) un acte violent, estimar es converteix en un acte de supervivència, un *gest vital*.

“¿Como empezar cuando se trata de una cosa tan grande?... Escapando del principio.”

Tan grande, que en el remoto caso de intentar encontrar sus límites, sería un intento fallido.

La cosa, el amor... nos obliga (y digo obliga, porque no da alternativa) a activar nuestra existencia, a empoderarnos inconscientemente de nuestra identidad. Movimiento, que como tal, nos sacude irracionalmente para dejar en duda la conexión entre las leyes de la naturaleza y el humanismo... paradoja infinita sin solución hasta que se deje de buscar la respuesta, ¡como si de una verdad se tratase!

Date cuenta de lo que te estoy amando ahora mismo... no te lo creerías... pues imagínatelo.

... Puff... se fue... se transformó supongo.

¿Donde quedan las teorías del evolucionismo cuando contemplamos el amor como fuerza mayor, por encima de la capacidad de elección, del libre albedrío?

¿Como de insignificante nos sentimos entonces, cuando en un lugar de nuestro cuerpo se nos dan las respuestas de preguntas que no queremos hacernos?

Será por ese ego (también base de la concepción humanista aunque enemigo del amor) que no aceptamos sentirnos insignificantes, aunque felices, para rechazar una verdad que implica una vida en manos de algo con lo que no nos identificamos, porque no tiene identidad: el amor.

¿Con quien dormirás en 20 años? ¿De verdad importa?

No, si nos queremos ahora, supongo.”

*****

Declarando Amor es un gesto vital, un movimiento.

Este proyecto nace de la necesidad de legitimar el acto de declarar amor. Concebimos este acto como un gesto vital; un gesto que se activa desde la urgencia del individuo por emanciparse, proponerse y darse la oportunidad de existir, crear y dialogar.

El proyecto se despliega en formatos diversos que emergen de la búsqueda de las diferentes maneras de articular el acto que nos concierne.

Declarar es un verbo de acción.
Declarando generamos acciones y reacciones.
Declaramos con un discurso verbal y corporal.

Declaramos:

Amor es obvio.
Amor es honesto.

Declarar amor es acción.
Declarar amor es colisión.
Declarar amor es potencial.

Si vivir es (políticamente) un acto violento, amar se convierte en un acto de supervivencia, un *gesto vital*.

“How to start when it's about such a big thing? ... Escaping the beginning.”

So big that, in the remote case of attempting to find its limits, would be a failed attempt.

The thing, love... it obliges us (and I say obliges because it gives no alternative) to activate our existence, to unconsciously empower our identity. Movement, as such, that irrationally shakes us to question the connection between the laws of nature and humanism... infinite paradox without solution till we stop searching for an answer, as if it would be a truth!

Realize how much I am loving you right now... you wouldn't believe it... well, imagine it.

... Puff... it's gone... it has transformed, I guess.

Where are the theories of the evolution where we contemplate love as a major force, above the capability of choosing, of free will?

How insignificant do we feel then, when in a place of our body answers are given to the questions we do not want to formulate?

It might be because of this ego (base as well of the humanistic conception although enemy of love) that we do not accept to feel insignificant, though happy; to reject a truth that implies a life in the hands of something in which we can not identify ourselves, because it does not have an identity: love.

With whom will you sleep in 20 years? Does it really matter?

No, if we love each other now, I guess.”

*****

Declarando Amor is a vital gesture, a movement.

This project is born out of the necessity to legitimate the act of declaring love. We conceive this act as a vital gesture; a gesture that it activates itself from the urge of the person to emancipate, to propose itself and to give the opportunity to exist, create and dialogue.

The project unfolds in different formats that emerge from the search of diverse ways to articulate the act that concerns us.

• To declare is a verb of action.
Declaring we generate actions and reactions.
Declaring with a verbal a physical discourse.

We declare:

Love is obvious.
Love is honest.

To declare love is action.
To declare love is collision.
To declare love is potential.

If living is (politically) a violent act, to love becomes a surviving act, a *vital gesture*.

**DECLARA
AMOR**

Javier Vaquero Ollero i Aimar Pérez Galí són dos artistes espanyols residents entre Àmsterdam i Barcelona que desenvolupen el seu treball de manera independent proposant una pràctica interrelacionada entre la pedagogia, la interpretació, la investigació i la creació escènica. Ambdós estan graduats per escoles superiors de dansa a Holanda (Rotterdam y Àmsterdam respectivament) i han treballat amb creadors tant en l'escena nacional com internacional. Actualment són artistes associats a La Poderosa (Barcelona).

LA HISTORIA DEL REY VENCIDO POR EL ABURRIMIENTO

el conde de torrefiel

18, 19 i 20 de novembre a les 21 hs.
21 de novembre a les 20 hs.

entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Direcció i Dramatúrgia:

Pablo Gisbert

Text:

Rebecca Praga

Intèrprets:

Cristina Núñez

David Mallols

Tanya Beyeler

Pablo Gisbert

Mario Pons-Macià

Assessorament coreogràfic:

Marc Morau i Dukovshka

Il.luminació i so:

Victor Colmenero

www.elcondedetorrefiel.blogspot.com

A quina hora acaba la festa?

la discreció, la vulgaritat i l'entreteniment són les 3 peces curtes que el conde de torrefiel reuneix en LA HISTÒRIA DEL REI VENÇUT PER L'AVORRIMENT.

Els 3 actes marquen el tempo de l'home que obre la nevera durant la nit, treu el tetrabrik de llet i beu. El retaule de l'home després de la caiguda dels déus quotidians.

En escena apareix un grup de persones col·lapsades en un món diàfan, esperant impassibles el desastre que els està arribant. Un grup de persones es reuneix per a celebrar la seva última festa. Contemplen la seva pròpia aniquilació.

Assaboreixen la catàstrofe per fer, de tot plegat, un final que mereix la pena ser recordat.

Quan tot ja està dit, la discreció és la millor forma de convivència.

Quan tot ja està dit, la vulgaritat ens espera famolenca.

Quan tot ja està dit, l'entreteniment és un estil de vida perfecte.

El pensament filosòfic actual sobre la condició humana en les estructures socials i el teatre performàtic són les bases conceptuals i estètiques per a construir aquesta història. Una observació de les esferes més essencials i quotidianes. El nostre treball va des del polític al íntim, és un pretext per estudiar els possibles llenguatges escènics i l'articulació de tots ells per la creació de noves propostes teatrals.

La creacions de el conde de torrefiel tenen el seu punt de partida en l'art plàstic i visual i la performance.

El conde de torrefiel s'alimenta de la realitat social, de la consciència col·lectiva adormida i bombardejada per l'entorn per materialitzar després mitjançant el prisma distorsionat de les percepcions mentals.

La paraula no troba el seu espai físic únicament en el cos de l'intèrpret sinó que és un element escènic més, una textura, un ambient, com la música o l'escenografia. Els intèrprets no representen una ficció i no transiten per l'emoció, la seva funció és física, són un element afegit, un objecte amb significat real o simbòlic que se suma a l'escena.

Pensem en el teatre post-dramàtic com la millor manera d'entendre l'escena actualment. Aquests són alguns dels camps que pretenem explorar.

"El paradís, segons Sant Mateu, és el lloc creat per Déu per als homes i dones on el dolor no existeix i la felicitat regna per a tots.

El paradís, segons la meua mare, és que, a l'arribar a casa després del treball, algú t'hagi preparat alguna cosa per sopar"

Rebecca Praga

¿A qué hora acaba la fiesta?

la discreción, la vulgaridad y el entretenimiento son las 3 piezas cortas que el conde de torrefiel reúne en La historia del rey vencido por el aburrimiento.

Los 3 actos marcan el tempo del hombre que abre la nevera por la noche, saca el tetrabrik de leche y bebe. El retablo del hombre después de la caída de los dioses cotidianos.

En escena aparece un grupo de personas colapsadas en un mundo diáfano, esperando impassibles el desastre que les está llegando. Estas personas se reúnen para celebrar su última fiesta. Contemplan su propia aniquilación.

Saborean la catástrofe, para hacer de todo esto un final que merece la pena ser recordado.

Cuando ya está todo dicho, la discreción es la mejor forma de convivencia.

Cuando ya está todo dicho, la vulgaridad nos espera hambrienta.

Cuando ya está todo dicho, el entretenimiento es un estilo de vida perfecto.

El pensamiento filosófico actual sobre la condición humana en las estructuras sociales y el teatro performático son las bases conceptuales y estéticas para construir esta historia. Una observación de las esferas más esenciales y cotidianas. Nuestro trabajo va desde lo político a lo íntimo; es un pretexto para estudiar los posibles lenguajes escénicos y la articulación de todos ellos para la creación de nuevas propuestas teatrales. La creaciones de el conde de torrefiel tienen su punto de partida en el arte plástico y visual así como la performance.

El conde de torrefiel se alimenta de la realidad social, de la conciencia colectiva dormida y bombardeada por el entorno para materializarlas después mediante el prisma distorsionado de las percepciones mentales. La palabra no encuentra su espacio físico únicamente en el cuerpo del intérprete sino que es un elemento escénico más, una textura, un ambiente, como la música o la escenografía. Los intérpretes no representan una ficción y no transitan por la emoción, su función es física, son un elemento añadido, un objeto con significado real o simbólico que se suma a la escena.

Pensamos en el teatro post-dramático como la mejor forma de entender la escena actualmente. Estos son algunos de los campos que pretendemos explorar.

"El paraíso, según San Mateo, es el lugar creado por Dios para los hombres y mujeres donde el dolor no existe y la felicidad reina para todos.

El paraíso, según mi madre, es que, al llegar a casa después del trabajo, alguien te haya preparado algo de cena."

Rebecca Praga

What time the party ends?

discretion, vulgarity and entertainment are the titles of three short pieces that el conde de torrefiel has collected in The story of the king defeated by boredom.

Three acts that set the tempo of the man who opens the fridge in the middle of the night, takes the bottle of milk and drink it. A portrait of a man after the fall of gods.

On stage there are persons collapsing in a transparent world, waiting the impassive disaster that is coming. A group of people meets to celebrate their last party. They are gazing their own annihilation.

They are enjoying the disaster, to make this an ending worthy to being remembered.

When all is said, discretion is the better way to live together.

When all is said, vulgarity awaits hungry.

When all is said, entertainment is a perfect lifestyle.

The current philosophical thinking about the human condition in social structures and performative theater are the conceptual and esthetic premises to create this history. A look to the most essential and daily fields. Our work ranges from political to intimate; it is a pretext to investigate possible scenic languages and to articulate them for the creation of new theatrical proposal.

The creations of el conde de torrefiel have their starting point in plastic and visual art as well as performance techniques.

El conde de torrefiel feeds on the social reality, on a collective consciousness asleep and shelled by the environment, for later materialize it using the distorted prism of mental perceptions.

Words doesn't find their physical place only in the body of the performer, but they work more as a stage element, a texture, a mood, like the music or the scenery. So do the performer, that's not playing a fiction passing through the emotion. Its role is physical. Performers are an added element too, an object with a real or symbolic significance to add up to the scene.

We think post-dramatic theater as the best way to understand the scene today. These are some of the fields we would like to explore.

"Paradise, according to St. Matthew, is the place created by God for men and women where pain doesn't exist and happiness reigns for everyone.

Paradise, according to my mother, is when you get home after work, someone has prepared you something for dinner."

Rebecca Praga

El conde de torrefiel. El primer muntatge de el conde de torrefiel és "la discreció", escenificada a la sala Espai Inestable de València i a la sala Matilde de Salvador, a la mateixa ciutat. Aquesta peça també ha estat representada al festival ACT 2008 de Bilbao a la secció de teatre.

El 2009 es presenta "la vulgaritat" a Barcelona, ciutat on els components del grup resideixen actualment. El 2010 la peça s'ha representat en el Teatre Pradillo de Madrid i al ACT Festival de Bilbao. Aquest mateix any s'estrena l'obra: "l'entreteniment".

Les tres peces curtes componen "La història del rei vençut per l'avorriment" que es presenta enterament a l'Antic teatre de Barcelona el novembre 2010.

METUS

Mireia Tejero/ Cia. Las Reinas

25, 26 i 27 de novembre a les 21 h.
28 de novembre a les 20 h.

entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Direcció artística:

Mireia Tejero

Actor:

Kike Salgado

Composició musical:

Mireia Tejero

amb la col·laboració de:

Mercè Ros

Adele Madau

Direcció escènica:

Sol Picó

Documentació:

Mireia Tejero

Mercè Ros

Disseny d'il·luminació:

Sylvia Kuchinow

Disseny d'espai escènic:

Sylvia Kuchinow

Vestuari:

Mireia Tejero

Disseny gràfic,

web i multimèdia:

Karla Kratch

Tècnic de vídeo:

Jorge Fuentes

Tècnic de so:

Stéphane Carteaux

Producció executiva i gestió:

Cane (Núria Canela)

Coproduït per:

Consell Nacional de la Cultura i les Arts

(CONCA) de la Generalitat de Catalunya

Antic Teatre / Adriantic (Barcelona)

www.lasreinas.com

<http://mireiatejero.wordpress.com>

SI NO TINGUÉS POR, QUÈ FARIA? La idea de Metus sorgeix d'aquesta pregunta que genera una sèrie de interrogants sobre una por impresa a la nostra cadena genètica. Es pot intervenir en aquest ADN, desglossar-lo, identificar-lo? Puc incidir, d'alguna manera, en aquesta informació i modificar-la?

M'interessa la música com a cordó umbilical entre el que la realitza i el que la rep, experimentar la por des de la part més orgànica i connectar amb el públic, no com a espectador, sinó com a receptor i transmissor emocional.

METUS no vol teoritzar, sinó arribar, aconseguir que les emocions siguin les que condueixin l'actuació. Per això, la música l'entenc com una acció, no només pel seu propi moviment sinó per la seva capacitat intrínseca de transgredir els conceptes i les normes.

A la pregunta de quina música fas, rock, paisatges sonors, free jazz...?, a mi m'agrada dir que, sobre tot, no puc ni vull renunciar als meus inicis dins el moviment punk i el meu esperit rock&roll, que m'han fet connectar amb la meua essència i identificar-me amb la part més salvatge de la vida i del risc. No m'interessa provocar, però sí que em provoquin, que em sorprendan los elementos escenogràfics, que me distorsionen los músicos y los actuantes desconocidos que entren en mi campo de acción. Que me cuestionen mis miedos y que yo me reconozca en ellos.

TINC POR, SI, I QUÈ? Treballar amb la gent que t'entens i t'estimes dona seguretat. Per això he comptat, com sovint, amb la meua col·laboradora de riscos musicals Mercè Ros, Ladydrums, i amb personatges especials que apaeixen per casualitat i que s'incorporen a la teua vida, com l'Adele Madau, violinista infernal.

SI NO TUVIERA MIEDO ¿QUÉ HARÍA? La idea de Metus surge de esta pregunta que genera una serie de interrogantes sobre un miedo impreso en nuestra cadena genética. ¿Se puede intervenir en este ADN, desglosarlo, identificarlo? Puedo incidir, de alguna manera, en esta información y modificarla?

Me interesa la música como cordón umbilical entre el que la realiza y el que la recibe, experimentar el miedo desde la parte más orgánica y conectar con el público, no como espectador, sino como receptor y transmissor emocional.

Metus no quiere teorizar, sino llegar, conseguir que las emociones sean las que conducen la actuación. Por eso, la música la entiendo como una acción, no sólo por su propio movimiento sino por su capacidad intrínseca de transgredir los conceptos y las normas.

A la pregunta de ¿qué música haces, rock, paisajes sonoros, free jazz...?, a mí me gusta decir que, sobre todo, no puedo ni quiero renunciar a mis inicios dentro del movimiento punk y mi espíritu rock&roll, que me han hecho conectar con mi esencia e identificarme con la parte más salvaje de la vida y del riesgo. No me interesa provocar, pero sí que me provoquen, que me sorprendan los elementos escenográficos, que me distorsionen los músicos y los actuantes desconocidos que entren en mi campo de acción. Que me cuestionen mis miedos y que yo me reconozca en ellos.

TENGO MIEDO, SI, ¿Y QUÉ? Trabajar con la gente que te entiendes y quieres da seguridad. Por eso he contado, como hago a menudo, con mi colaboradora de riesgos musicales Mercè Ros Ladydrums y con personajes especiales que aparecen por casualidad y que se incorporan a tu vida, como Adele Madau, violinista infernal.

IF I HAD NO FEAR, WHAT WOULD I DO ?

The idea of METUS stems from this question that generates a number of interrogations about the fear that is imprinted on our genetic chain. Can I intervene in this DNA, break it down, identify it? Can I affect, in some way, this information and modify it?

I am interested in music as an umbilical cor between the performer and the one receiving it, to experience fear from the most organic side, and to connect with the audience, not as a spectator but as a receiver and emotional transmitter

The goal of METUS is not to theorize but to reach, to get that emotions drive the performance. That is why I understand music as an action, not only for its own motion but for its intrinsic ability to transgress the concepts and to infringe the norms.

When I am asked for the kind of music I do ("is it rock, soundscapes, free jazz,...?") I like to say that, above all, I cannot and do not want to forget my origins in the punk movement and my rock & roll spirit, that have made me connecting with my essence and identifying myself with the wildest part of life and risk.

I am not interested in being provocative but in being provoked, in being impressed by scenic elements, in being distorted by the musicians and the unknown performers entering my field of action. I want to let them question my fears and recognize myself in them.

YES, I AM FRIGHTENED, AND WHAT ?

Working with people with whom you get on well and that you love just provides you security. For this reason, I involved, as I often do, my collaborator for musical ventures, Merce Ros Ladydrums as well as characters that appear by chance and incorporate into my life, such as Adele Madau, a dreadful violinist.

Mireia Tejero, saxofonista, compositora i performer, és licenciada en “Relacions Musicals Sense Pre-tensions”. Té el màster de la “No Transcendència Musical” i ha fet pràctiques a l’Escola de la Vida. Ha liderat diverses bandes de dones, com l’Orquesta de Tacón, Las Gambas i Las Reinas, altres bandes de culte com Alius i Rufa Reflex i ha creat diferents performances com “La xocolata no engreixa”, “Bidó” i “Una assassina de saxos”, entre d’altres. Compositora habitual de la companyia de dansa Sol Picó i col·laboradora altruista de tots els projectes que li arriben.

Mireia Tejero, coneguda per la falta de gravetat en els assumptes de la vida i de la música, ha ideat aquest experiment per continuar amb la seva investigació musical de les emocions més visceral. El seu saxo, els sàmplers, els seqüenciadors, la bateria de la seva amiga i companya d’aventures Mercè Ladydrums configuren un espectacle que assumeix el risc de l’atzar, del públic i les seves reaccions i de les circumstàncies que fan diferent i única cada actuació.

ÚLTIM DIA A LA TERRA

**Jordi Vilches/
cia. La family
art productions**

**2, 3, 4, 9, 10 i 11 de desembre a les 21 h.
5 i 12 de desembre a les 20 h.**

**entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis**

Creació i interpretació:

Jordi Vilches

Martí Gallén

Dramatúrgia:

Jordi Vilches

Martí Gallén

Escenografia i decorats:

Jordi Planas

Alberto "Pacco" Pastore

Roser Batista

Música original:

Martí Gallén

Jordi Vilches

Audiovisual:

Rodrigo Fiallega

Art de l'audiovisual:

Roser Batista

So de l'audiovisual:

Andrea Ainsa

Foto fixa:

Eddie Valente

Producció executiva:

Gabriela Maldonado

Ingride Santos

Coproduït per:

Antic Teatre / Adriantic (Barcelona),

EL CANAL Centre d'Arts Escèniques Salt (Girona),

Consell Nacional de la Cultura i les Arts (CONCA)

de la Generalitat de Catalunya

www.ultimdiaalaterra.blogspot.com

Per què faig això i no una altra cosa

El món és profundament avorrit. Tenint en compte les expectatives que tenia depositades en el nostre planeta i en la nostra societat, la decepció és gegant, absoluta i inabastable. La necessitat de fotre el camp ben lluny d'aquí és diària, fins a tal punt que s'està començant a convertir en una rutina asfixiant. Molts dies m'aixeco als matins i no tinc cap ganes de veure a ningú. Tot això em consumeix de tal manera, que ni l'Índia, ni l'Àfrica ni les antípodes són horitzons prou llunyans per satisfer el cuc que crema dins meu i que em demana dia sí i dia també que foti el camp ben lluny de la podridura generalitzada.

Quan has exhaurit el planeta en què habites, quan ja no hi ha cap altra frontera, quan ja no t'atreveixes a mirar cap endavant, només et queda una opció: mirar cap al cel i creure que hi ha alguna cosa enllà de les estrelles, els planetes i els cometes que giren al nostre voltant. És per això que he decidit muntar aquest espectacle. Es titula "Últim dia a la Terra", i pretén d'imaginar com serien els meus últims minuts a la Terra abans d'emprendre un viatge sideral cap a les estrelles. Amb l'ajuda del meu amic Martí Gallén he construït un coet que em permetrà foradar l'atmosfera i fotre el camp ben lluny d'aquí, en un lloc on per fi, pugui ser lliure. Un lloc on començar de nou.

Duc el teatre a la sang, o al cap, o ves a saber on. Quan sóc fora de casa, tan sigui per feina o per lleure, sempre porto una llibreta a sobre on hi escric possibles obres de teatre, idees i algunes de les coses que em passen diàriament (tot i que sempre intento exagerar una mica). "Últim dia a la terra" serà el primer d'aquests esbossos escrits amb rotuladors de colors sobre paper quadriculat que acabarà representant-se dalt d'un escenari. M'omple d'alegria tornar al teatre, el lloc que em va veure néixer com a actor, amb aquesta primera peça teatral tan peculiar i especial per mi. Espero que tot surti bé.

L'espectacle és a punt de començar, bona nit a tothom.

Jordi Vilches Puigdemont, Salt, 1979.

Porqué hago esto y no otra cosa

El mundo es profundamente aburrido. Teniendo en cuenta las expectativas que tenía puestas en nuestro planeta y en nuestra sociedad, la decepción es gigante, absoluta e inabarcable. La necesidad que tengo de pirarme bien lejos de aquí es diaria, hasta el punto que se está empezando a convertir en una rutina asfixiante. Muchos días me levanto por las mañanas y no tengo ningún tipo de ganas de ver a nadie. Todo esto me consume de tal manera, que ni la India, ni África ni las antípodas son horizontes suficientemente lejanos para satisfacer el gusano que quema dentro de mí y que me pide día sí día también que me vaya bien lejos de la podridura generalizada.

Cuando has consumido el planeta en el que habitas, cuando ya no hay ninguna otra frontera, cuando ya no te atreves a mirar hacia adelante, solo te queda una opción: mirar hacia el cielo i creer que hay alguna cosa más allá de las estrellas, los planetas y los cometas que giran a nuestro alrededor. Por eso he decidido de montar este espectáculo. Se titula "Últim dia a la Terra", y pretende imaginar como serían mis últimos minutos en la Tierra antes de emprender un viaje sideral hacia las estrellas. Con la ayuda de mi amigo Martí Gallén he construido un cohete que me permitirá agujerear la atmósfera e ir a tomar por el culo bien lejos de aquí, en un lugar en el que, por fin, pueda ser libre. Un lugar en el que comenzar de nuevo.

Llevo el teatro en la sangre, o en la cabeza, o vete a saber dónde. Cuando estoy fuera de casa, ya sea por trabajo o por ocio, siempre llevo una libreta encima en la que escribo posibles obras de teatro, ideas y algunas de las cosas que me pasan a diario (aunque siempre procuro exagerar un poco). "Últim dia a la terra" será el primero de estos esbozos escritos con rotuladores de colores sobre papel cuadriculado que acabará representándose encima de un escenario. Me llena de alegría volver al teatro, el lugar que me vió nacer como actor, con esta primera pieza teatral tan peculiar y especial para mí. Espero que todo salga bien.

El espectáculo está a punto de empezar, buenas noches a todo el mundo.

Jordi Vilches Puigdemont, Salt, 1979.

Why am I doing this and not something else

The world is completely boring. Looking backwards to the expectations I had put on our planet and our society, the disappointment is huge, absolute and unattainable. The need of getting the fuck away from here is daily, even it's starting to become a suffocating routine. Many days I wake up in the morning and I have no desire to see anyone. All this stuff consumes me in a way that neither India or Africa or the Antipodes are far enough horizons to satisfy the worm that burns inside of me and who's asking me day by day to get the hell out of the generalized rottenness.

When you have exhausted the world where you live, when there's no further borders, when you no longer dare to look forward, there's only one option: to look to the sky and believe that there's something else beyond the stars, the planets and comets that roam around us. That's why I've decided to prepare this show. It's intitled "Últim dia a la Terra" (Last Day on Earth), and it tries to imagine how would be my last minutes on Earth before hitting an tral journey to the stars. With my friend Martí Gallén's help I built a rocket that will allow me to pierce the atmosphere and get the hell away from here, in a place where, finally, I can be free.

Theater runs through my veins, on my head, or who knows where. When I'm far away from home, whether for work or leisure, I always carry a notebook. In this notebook I use to write about possible plays, ideas that come through my head and some of the stuff that happens to me in the day by day (although I'm always trying to exaggerate things a little bit). "Últim dia a la Terra" ("Last Day on Earth") will be the first of these sketches written with colored markers on paper grid that will end on a theater stage. It makes me very glad coming back to theater, the place I was born as an actor, with this first play so unique and special for me. I hope everything will be fine.

The show is about to start, good night everybody.

Jordi Vilches Puigdemont, Salt, 1979.

Jordi Vilches Puigdemont és l'home que ha començat aquest projecte, el germà gran d'aquesta història ja que el primer esborrany que es va fer d'aquest espectacle fou escrit en una de les seves llibretes d'apunts. Nascut a Salt, Girona, l'any 1979, tota la seva carrera professional s'ha desenvolupat en el món de l'espectacle. Iniciant-se com a artista de circ a l'escola Rogelio Rivel, formant part més tard de la companyia teatral General Elèctrica en espectacles com "Trilogia 70", ha desenvolupat gran part del seu treball en el món del cinema en pel·lícules destacables com "Kràmpack" de Cesc Gay, o "Platillos Volantes" d'Óscar Aibar. Ara torna al teatre amb una obra de creació pròpia transformada en l'últim astronauta.

Martí Gallén Muñoz, és co-creador de l'espectacle i representa el personatge de l'enginyer Gallén, actor i músic de l'espectacle. Nascut a Barcelona l'any 1985, la seva formació en el món artístic ha transcorregut per diferents àmbits. Té el Graduat Superior en Cinema i Audiovisuals a l'ESCAC (Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya) en l'especialitat de Direcció de Ficció. També ha estudiat a l'Escola d'Actors Nancy Tuñon. Des dels 18 anys ha après a tocar la guitarra de forma autodidacta, participant en diferents formacions musicals relacionades amb la sonoritat del rockabilly i el rockandroll dels 50 (Flash Cocodrils, Los Raw Meat). Actualment forma part de la banda de rock - garatge Mujeres, que acaba d'editar el seu primer LP "Mujeres".

MOVERSE SOBRE NADA

Carme Torrent

16, 17 i 18 de desembre a les 21 h.
19 de desembre a les 20 h.

entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Creació i interpretació:

Carme Torrent

Espai de so i llum:

per determinar

Acompanyament en la creació:

Ana Buitrago

Geni Iglesias

Marina Garcés

i totes les persones que han col·laborat en les trobades.

Co producció:

Antic Teatre / Adriantic (Barcelona)

Consell Nacional de la Cultura i les Arts (CONCA)

de la Generalitat de Catalunya

Mi otro trabajo

Suport de:

Associació de dansa independent La Porta (Barcelona)

Associació Cultural La Poderosa (Barcelona)

Espai de creació Alas (Barcelona)

www.moversesobrenada.com

"...com més estandarditzada apareix la nostra vida quotidiana, com més estereotipada, sotmesa a una reproducció accelerada d'objectes de consum, més deu l'art apegar-se a ella i arrencar-li la petita diferència que actua en altra part i simultàniament entre altres nivells de repetició, i fins i tot fa ressonar els dos extrems de les sèries habituals de consum amb les sèries instintives de destrucció i mort, ajuntant així el retaule de la crueltat amb el de la imbecilitat, descobrint sota el consum el moviment de la mandíbula hebefrénica, i sota les més menyspreables destruccions de la guerra, nous processos de consum, reproduint estèticament les il·lusions i mistificacions que configuren l'essència real d'aquesta civilització, perquè per fi la Diferència s'expressi, amb una força al seu torn repetitiva per la cólera, capaç d'introduir l'estranya selecció, encara que no sigui més que una contradicció per aquí o per allà, és a dir, una llibertat per a la fi d'un món..."

...davant això la proposta no és un tractat, un discurs sinó més aviat col·locar-se en un cos plantejar-se com tocar el cos, en lloc de significar-lo o de fer-lo significar donar-li un lloc a l'evidència del cos, a allò que ho afecti en tota la seva extensió i per tant en la seva existència mateixa.

tocar el cos que seria tocar un límit sense límit... l'obert i exposat

crear territori per al moviment

i que pot moure aquest territori en nosaltres?

el que el moviment permeti "ningú sap del que un cos és capaç"

crear lo sensible i esparcir-lo

una sensibilitat cinestèsica que dugui a trencar la certesa tranquil·la interferir com posar en dubte el cos que "som"

en una societat adicta a la velocitat, promoure actes on entren en joc la lentitud, la deceleració o l'obstacle no pot ser innocent.

i a través de preguntar-nos pel potencial dels cossos poder atravesar el logocentrisme tan brutal en el qual vivim, més que mai em sembla que és necessari deixar que el cos s'exposi i poder pensar, sentir, parlar des de allí.

Moure's sobre res és un projecte que he anat desenvolupant al llarg d'aquest últim any i que ha constat de diverses experiències, no totes d'elles escèniques.

El projecte sorgeix d'observar que el meu cos està influenciat per certs cossos amb els quals he viscut temps, experiències, afectes. Des de allí em plantejava el poder seguir contagiant-me d'infinits cossos, generar un cos que pugui afectar i ser afectat per diferents intensitats, esdevenir aquests cossos, de manera que la meua presència en escena estigui només com mediador de l'experiència viscuda després de la trobada amb totes aquestes persones. Deixar-me ésser moguda per tots aquests cossos. ...potser moguda també per un fort desig de desaparèixer.

Per a això s'ha generat un espai que consta d'una sèrie de trobades i pràctiques de moviment amb persones que provenen d'àmbits molt diversos. I amb això accedir al potencial de cada cos per a des d'allí deixar-nos contagiar. Cada trobada conté un nucli d'incertesa, al qual ens hem disposat. Trobades que han anat modificant l'espai de "moure's sobre res". Trobades on compartir moments, traços d'una experiència mòbil, doncs sempre s'està actualitzant, reinventant. Es tracta doncs d'un territori que no té contorns fixos, que està en continu moviment.

ens referim a allò sobre el que, en el fons, no es pot dir res, en sí és buit que requereix la forma per a poder aparèixer

El que s'exposarà en el Teatre de l'Antic és doncs resultat d'aquesta experiència col·lectiva.

"...cuanto más estandarizada aparece nuestra vida cotidiana, cuanto más estereotipada, sometida a una reproducción acelerada de objetos de consumo, más debe el arte apegarse a ella y arrancarle la pequeña diferencia que actúa en otra parte y simultáneamente entre otros niveles de repetición, e incluso hace resonar los dos extremos de las series habituales de consumo con las series instintivas de destrucción y muerte, juntando así el retablo de la crueldad con el de la imbecilidad, descubriendo bajo el consumo el castañeteo de la mandíbula hebefrénica, y bajo las más despreciables destrucciones de la guerra, nuevos procesos de consumo, reproduciendo estéticamente las ilusiones y mistificaciones que configuren la esencia real de esta civilización, para que al fin la Diferencia se exprese, con una fuerza a su vez repetitiva por la cólera, capaz de introducir la extraña selección, aunque no sea más que una contradicción por aquí o por allá, es decir, una libertad para el fin de un mundo..."

... ante ello la propuesta no es un tratado, un discurso sino más bien colocarse en un cuerpo plantearse como tocar el cuerpo, en lugar de significarlo o de hacerlo significar darle un lugar a la evidencia del cuerpo, a aquello que lo afecte en toda su extensión y por lo tanto en su existencia misma.

tocar el cuerpo que sería tocar un límite sin límite... lo abierto y expuesto

crear territorio para el movimiento

y que puede mover este territorio en nosotros?

lo que el movimiento permita "nadie sabe de lo que un cuerpo es capaz..."

crear lo sensible y esparcirlo

una sensibilidad cinestésica que lleve a romper la certeza tranquila interferir como poner en duda el cuerpo que "somos"

en una sociedad adicta a la velocidad, promover actos donde entran en juego la lentitud, la deceleración o el obstáculo no puede ser inocente.

y a través de preguntarnos por el potencial de los cuerpos poder atravesar el logocentrismo tan brutal en el que vivimos, más que nunca me parece que es necesario dejar que el cuerpo se exponga y poder pensar, sentir, hablar desde allí.

Moverse sobre nada es un proyecto que he ido desarrollando a lo largo de este último año y que ha constado de diversas experiencias, no todas de ellas escénicas.

El proyecto surge de observar que mi cuerpo está influenciado por ciertos cuerpos con los cuales he vivido tiempo, experiencias, afectos.

Desde allí me planteaba el poder seguir contagiándome de infinitos cuerpos, generar un cuerpo que pueda afectar y ser afectado por distintas intensidades, devenir esos cuerpos, de manera que mi presencia en escena esté sólo como mediador de la experiencia vivida tras el encuentro con todas esas personas. Dejarme ser movida por todos esos cuerpos.

... quizás movida también por un fuerte deseo de desaparecer.

Para ello se ha generado un espacio que consta de una serie de encuentros y prácticas de movimiento con personas que provienen de ámbitos muy diversos. Y con ello acceder al potencial de cada cuerpo para desde allí dejarnos contagiar. Cada encuentro contiene un núcleo de incertidumbre, al cual nos hemos dispuesto.

Encuentros que han ido modificando el espacio de "moverse sobre nada". Encuentros donde compartir momentos, trazos de una experiencia móvil, pues siempre se está actualizando, reinventando. Se trata pues de un territorio que no tiene contornos fijos, que está en continuo movimiento.

nos referimos a aquello sobre lo que, en el fondo, no se puede decir nada, en sí es vacío que requiere la forma para poder aparecer

Lo que se va a exponer en el Teatre de l'Antic es pues resultado de esta experiencia colectiva.

"...the more standardized it appears our life daily, the more stereotyped, submissive an accelerated reproduction of consumption objects, the more must the art be become attached to her and take the small difference to him that acts elsewhere and simultaneously among others levels of repetition, and even makes resonate both extreme of the habitual series of consumption with the instintiv series of destruction and death, joining therefore the altar-piece of the cruelty with the one of the imbecility, discovering under the consumption the hebefrénic jaw, and under the most despicable destructions of the war, new processes of consumption, reproducing aesthetically the illusions and mistifications that form the real essence of this civilization, so that to the aim the Difference is expressed, with a as well repetitive force by the rage, able to introduce the strange selection, although it is not more than a contradiction this way or over there, that is to say, a freedom for the end of a world..."

... with all that, the proposal is not a treaty, a speech but rather to be placed in a body to consider like touching the body, instead of to mean it or to make mean it to give rise to the evidence of the body, to it affects what it in all their extension and therefore in its same existence.

to touch the body that will be to touch a limit without limit ...the open and exposed

to create territory for the movement

and what can move this territory in us?

what the movement allows "nobody knows what a body is capable..."

to create the sensible and to scatter it

a kinesthetic sensitivity that breaks the calm certainty to interfere and putting in doubt the body that "we are"

in an addict society at the speed, to promote acts where they enter slowness, the deceleration or the obstacle cannot be innocent.

and through asking us for the potential of the bodies to be able to cross the so brutal logocentrism in which we lived, more than ever it seems that it is necessary to leave the body be exposed and to be able to think, to feel, to speak thence.

"To move on anything" is a project that I have been developing throughout this last year and that has consisted of diverse experiences, not all of them scenic.

The project arises to observe that my body is influenced by certain bodies with which I have lived time, experiences, affection. Thence it raised the power to me to continue infecting to me of infinite bodies, to generate a body that can affect and be affected by different intensities, to happen those bodies, so that my presence in scene is only as mediating of the experience lived after the encounter with all those people. To let to me be moved by all those bodies.

... perhaps moved also by a fort desire to disappear.

For it has been generated a space that consist of a series of encounter and practices of movement with people who come from very diverse scopes. And in this way to accede to the potential of each body thence to let to us infect. Each encounter contains an uncertainty nucleus, to which we have get ready.

Encounter that have been modifying the space of "To move on anything". Encounter where to share moments, outlines of a movable experience, because always it is being updated, re-inventing. One is then a territory that does not have fixed contours, that are in continuous movement.

we talked about that one exceeds what, at heart, is not possible to be said nothing, in himself it is emptiness that requires the form to be able to appear

What one is going away to expose in the Theater of l'Antic is then result of this collective experience.

Carme Torrent. Implicada en processos d'aprenentatge, investigació i creació entorn del cos en relació al context. De les influències que més han quedat en el meu cos anomeno a Min Tanaka, Carmelo Salazar, cia.Raravis, Elena Còrdoba.

ANTIC TEATRE RESIDÈNCIES DE INVESTIGACIÓ

PROJECTE SELECCIONAT PER LA RESIDÈNCIA DE CREACIÓ DE CIRC IMPULSADA CONJUNTAMENT PER:
LA CENTRAL DEL CIRC - FABRICA DE CREACIÓ I L'ANTIC TEATRE.

Martina Nova

EL VIAJE DE UNA CRINOLINA

Assistència artística:
Doriana Crema
Música:
Gipo Gurren
Llum:
Vincenzo Caruso
Fotos:
Zoe Vincenti
Vestuari:
Esprit Nuveau
Producció i realització:
La Fucina del Circo
Coproducció:
Festival Mirabilia
Amb el suport de:
Regione Piemonte
Comune di Fossano
Faber Teatre (Itàlia)
La Central de Circ
Antic Teatre

www.martinanova.com

Martina Nova realitza performances que combinen una alta tècnica acrobàtica amb la gràcia i la fluïdesa del moviment. El seu treball està principalment basat en el trapezi, les teles i el simple cos. Diplomada de l'escola de circ de Buenos Aires, ha continuat després investigant com a autodidacta (teatre-dansa i teatre físic, aeris i moviment).

Ha presentat els seus espectacles i les seves performances a Itàlia, Espanya, Alemanya i França. El 2007 funda la Fucina del Circo, amb l'objectiu de crear un punt de referència i interès per a la creació d'espectacles de circ originals i innovadors, utilitzant estímuls i aportacions de diferents disciplines: teatre/dansa/música

Residència de investigació

Per mi la investigació concerneix l'esfera del llenguatge. Cada tipus d'art té un llenguatge propi i intento barrejar-los tots per a arribar a una comunicació la més completa i simple possible. La simplicitat és la forma última i requereix molta investigació. En la posada en escena podem treballar sobre el surreal o sobre fets concrets i esdeveniments reals. Sigui quin sigui el tema i les motivacions que ens empenyen a parlar-ne, entre la ment i el cos hi ha el llenguatge i la recerca es troba en aquest nivell.

Però de vegades no és tan simple, perquè cada tipus d'art té les seves regles, els seus costums i un imaginari col·lectiu seu. Necessito doncs apropar-me amb respecte per fer acceptar el contingut que vull compartir. Inventar situacions noves i utilitzar objectes de manera inusual em dóna la possibilitat d'allunyar-me dels costums de cada art i investigar de manera més lliure sobre les emocions i la manera d'expressar-les. Perquè la cosa més important és que el públic visqui l'espectacle de veritat, amb les emocions i els sentiments.

El llenguatge és el mitjà pel qual s'expressa el món interior, fet d'espais infinits i imatges inexplicables, que només té sentit per a nosaltres. L'art és un llenguatge, és la manera per la qual ens expressem. És possible si aconseguim simplificar imatges, sons, i energies en un llenguatge assequible per a tots. La tecnologia m'ajuda a fer real el meu imaginari. Utilitzant llums, sons, ombres, projeccions m'apropro al nivell en el qual viu la ment. Treballo amb músics, tècnic de llums, informàtics, fotògrafs. Cadascú té la seva faceta expressiva i m'ajuden a obrir les meves possibilitats expressives.

La investigació del llenguatge consisteix en trobar un equilibri entre el cos i la ment. La ment ha de simplificar per apropar-se al potencial expressiu físic i utilitzar el cos per expressar-se, i el cos ha de superar-se com a mitjà expressiu de la ment.

Sóc acrobata trapezista i estimo la tècnica pura, però la performance pura no transmet res al públic, llevat de l'ensurt, la consideració i els aplaudiments. El que vull és deixar una cosa dins de les persones, les meves idees, el meu món i la meva veritat. La tècnica és un instrument i no l'objectiu.

El que faig és partir d'un sentiment comú per a després imaginar i escoltar on em porta, per a crear un món surreal on tot és possible, i desconcertar idees i costums per a entrar en l'imaginari i en la humanitat dels sentiments. Expressar el canvi i la transformació de les idees, mentre que els sentiments segueixen sent els mateixos. El públic vol viure l'espectacle, riure i minimitzar el que som i creure amb mi que tot això és possible.

L'objecte "Crinolina" ha nascut de la idea d'experimentar tot això, barrejant diferents tipus de llenguatges -teatre, dansa, i circ- en un llenguatge dramàtic modern i còmic. L'instrument ajuda a unir el teatre amb el moviment físic teatral i circense, utilitzant un objecte que existeix en el nostre background cultural, un objecte que el públic pot reconèixer i que dóna lloc a una imatge estereotipada per a seguir, a través de mi, la transformació com a persona.

He iniciat el viatge de descobriment d'aquest nou instrument expressiu/acrobàtic amb Dorianà Crema, ballarina i coreògrafa. D'allò sorgirà la transformació en totes les seves possibilitats.

Amb el projecte "Crinolina" vull posar-me en escena a mi mateixa a través d'un viatge per una societat feta de clichés i pel descobriment de mi mateixa i del meu cos cap a la llibertat d'expressar-me i de ser. "Crinolina" vol transportar el públic en un món on el pas cap a la llibertat expressiva i creativa sigui natural dins de cada un de nosaltres. Volem partir de sentiments vius en cada un de nosaltres i explicar el recorregut del cos i de la ment a través del llenguatge interior.

Residencia de investigación

Para mí la investigación concierne la esfera del lenguaje. Cada tipo de arte tiene un lenguaje propio • intento mezclarlos todos para llegar a una comunicación lo más completa y simple posible. La simplicidad es la forma última y requiere mucha investigación. En la puesta en escena podemos trabajar sobre lo surreal • sobre hechos concretos y acontecimientos reales. Sea cual sea el tema y las motivaciones que nos empujan a hablar de ello, entre la mente y el cuerpo hay el lenguaje y la búsqueda se encuentra en este nivel.

Pero, a veces, no es tan simple, porque cada tipo de arte tiene sus reglas, sus costumbres y un imaginario colectivo suyo. Necesito pues acercarme con respeto para hacer aceptar el contenido que quiero compartir. Inventar situaciones nuevas y usar objetos de modo inusual me da la posibilidad de alejarme de las costumbres de cada arte • investigar de manera más libre sobre las emociones y la manera de expresarlas. Porque la cosa más importante es que el público viva el espectáculo de verdad, con las emociones y los sentimientos.

El lenguaje es el medio por el cual se expresa el mundo interior, hecho de espacios infinitos e imágenes inexplicables, que sólo tiene sentido para nosotros. El arte es un lenguaje, es la manera por la cual nos expresamos. Es posible si logramos simplificar imágenes, sonidos, y energías en un lenguaje assequible para todos. La tecnología me ayuda a hacer real mi imaginario. Utilizando luces, sonidos, sombras, proyecciones me acerco al nivel en el cual vive la mente. Trabajo con músicos, técnico de luces, informáticos, fotógrafo. Cada uno tiene su lado expresivo y me ayudan a abrir mi posibilidad expresiva.

La investigación del lenguaje consiste en encontrar un equilibrio entre el cuerpo y la mente. La mente tiene que simplificar para acercarse al potencial expresivo físico y utilizar el cuerpo para expresarse, y el cuerpo tiene que superarse como medio expresivo de la mente.

Soy acrobata trapezista y amo la técnica pura, pero la performance pura no transmite nada al público, salvo el susto, la consideración y los aplausos. Lo que quiero es dejar algo dentro de las personas, mis ideas, mi mundo y mi verdad. La técnica es un instrumento y no el objetivo. Lo que hago es partir de un sentimiento común para luego imaginar y escuchar dónde me lleva, para crear un mundo surreal dónde todo es posible, y desconcertar ideas y costumbres para entrar en lo imaginario y en la humanidad de los sentimientos. Expresar el cambio y la transformación de las ideas, mientras que los sentimientos siguen siendo los mismos. El público quiere vivir el espectáculo, reír y minimizar lo que somos y creer conmigo que todo esto es posible.

El objeto "Crinolina" ha nacido de la idea de experimentar todo esto, mezclando diferentes tipos de lenguajes -teatro, danza, y circo- en un lenguaje dramático moderno y cómico. El instrumento ayuda a unir el teatro con el movimiento físico teatral y circense, utilizando un objeto que existe en nuestro background cultural, un objeto reconocible del público que da lugar a una imagen estereotipada para seguir, a través de mí, la transformación como persona.

He iniciado el viaje de descubrimiento de este nuevo instrumento expresivo/acrobático con Dorianà Crema, bailarina y coreógrafa. De ello surgirá la transformación en todas sus posibilidades.

Con el proyecto "Crinolina" quiero ponerme en escena a mi misma a través de un viaje por los clichés sociales y por el descubrimiento de mí misma y de mi cuerpo hacia la libertad de expresarme y de ser. "Crinolina" quiere transportar el público en un mundo dónde el paso hacia la libertad expresiva y creativa sea natural dentro de cada uno de nosotros. Queremos partir de sentimientos vivos en cada uno de nosotros y contar el recorrido del cuerpo y de la mente a través del lenguaje interior.

Research Residency

For me the research concerns the sphere of the language. Each kind of art has its own language and I try to mix them all to get a communication as complete and as simplest it is possible. Simplicity is the ultimate form and requires a lot of research. In the staging we can work on surreal content or on actual or real facts. Whatever the theme and the motivations we want to talk about are, between the mind and the body there is the language and the research is at this level. But sometimes it is not so simple because each kind of art has its rules, its habits and its own collective imagination. That's why I must have a respectful approach to make the audience accepting the content I want to share. By inventing new situations and using objects in an unusual way, I get the possibility to move away from each art's habits and to investigate in a freer way about emotions and the way they can be expressed. Because the most important is that the audience really lives the show, with emotions and feelings.

The language is the means by which the inner world expresses itself. It is made of infinite spaces and inexplicable images, which only have a meaning for each one. Art is a language, it is the way to express ourselves. That is possible if we achieve to simplify images, sounds and energies in an accessible language for every one. Technology helps me to make my imaginary real. The use of lights, sounds, shadows, projections allows me to approach the level in which the mind lives. I work with musicians, photographers, computer specialists, lights technicians. Each of them has his own expressive side and helps me to open my expressive possibilities.

Language's research consists on finding a balance between the body and the mind. The mind has to simplify to approach the expressive physical potential and it must use the body for expressing, and the body has to go overboard as an expressive means of the mind.

I am a trapeze artist acrobat and I love the pure technique, but the pure performance does not transmit anything to the public, except fright, consideration and applause. What I want is to leave something in people, my ideas, my world and my truth. Technique is an instrument, it is not the goal.

I depart from a common feeling to imagine and to listen where it brings me, to create a surreal world where everything is possible, and to disconcert ideas and habits to enter in the imaginary and in the humanity of feelings. Expressing the change and the transformation of the ideas, while the feelings continue being the same ones. The public wants to live the show, to laugh and to minimize what we are and to believe with me that all this is possible.

The object "Crinolina" comes from the idea of experiencing all this, mixing different types of languages -theatre, dance, and circus- in a modern dramatic and comic language. The instrument helps to combine drama with physical theatrical and circus movement, using an object which exists in our cultural background, an object that might be recognized by the audience that causes a stereotyped image to follow, through me, the transformation as a person.

I have begun the discovery of this new expressive / acrobatic instrument with Dorianà Crema, who is a dancer and a choreographer. From there, transformation will rise in all its possibilities.

With the "Crinolina" project, I want to direct myself in a journey through social clichés and through my own discovery of myself and my body towards the freedom of expressing and being. "Crinolina" wishes to transport the public in a world in which the step towards expressive and creative freedom is natural for everyone. We want to depart from alive feelings lying in every one and to tell the itinerary of the body and the mind through the inner language.

ANTIC TEATRE RESIDÈNCIES ARTÍSTIQUES
RESIDÈNCIA A CA L'ESTRUCH NOVES DRAMATURGIES

Christina Schmutz

la ciutat.el foc.la festa

Direcció/escenografia/concepte: Christina Schmutz /Frithwin Wagner-Lippok
segons el text: "animal negre tristesa" d'Anja Hilling
video/so /tècnica: Josep Maria Gifreu/Laia Rodríguez
ajudantia: Mariana Yañez
traducció: Vita Luque
performers: Elisabeth Vallès/Emma Gomez/Roger Fresquet/Jordi Sanchez

**Projecte recolzat per: Antic Teatre - Adriantic/Residència a Ca l'Estruch/
Consulat General d'Alemanya/Consell Nacional de la Cultura i les Arts (CONCA) de la Generalitat de Catalunya**

Residència d'investigació

La mort de l'autor

per Frithwin Wagner-Lippok i Christina Schmutz

la ciutat. el foc. la festa

Realitzem el projecte en el context de la producció teòrica i del discurs social i dramàtic (teatral). D'acord amb la nostra metodologia, exposem el nostre treball dramàtic a contexts aliens al teatre i també teatralitzem fragments de la realitat que ens envolta i que solen definir-se fora l'escenari sobre la base de "delimitacions entre el real i el fals". El que interessa és la vinculació teòrica i pràctica de diferents camps artístics així com la contextualització de la vida personal ("el privat és polític") i el treball professional. La nostra tasca es centra en l'ampliació de les definicions i condicions teatrals que comporten les matèries, estètiques i mètodes de treball tradicionals.

Cap públic és capaç de gaudir sense conflicte i, al mateix temps, d'explorar res de nou: per això, les provocacions i violacions dels hàbits són a vegades el preu necessari per ampliar l'horitzó de la pròpia imaginació. I és per això que el nostre projecte té un caràcter experimental i innovador, no pas per ser "incomplet" en el seu enfocament o resultat, sinó per ser-ho *per principi*. A diferència de la producció científica, el projecte no manté cap posicionament ideològic sinó que juga amb el tema de manera irònica, inusual i revoltant, tot deixant el judici intel·lectual a criteri de cadascú.

Amb #la festa. el foc. la ciutat presentem un text contemporani de la guardonada jove autora berlinesa Anja Hilling: *animal negro tristesa* + en un llenguatge teatral performatiu que amalgama tots els gèneres poètics i posa en escena la fàbula, no a través de la representació sinó com a *ambient*, en què la realitat deixa de ser explicada de manera lineal sinó a diferents nivells entrelaçats de forma complexa. Mitjançant la unió d'elements dramàtics, èpics i lírics, s'aparta del drama representatiu, obre nous espais teatrals i es postula com a *esdeveniment*.

D'aquesta manera, reprèn un projecte teòric-pràctic entre Berlín i Barcelona (*invasió de la realitat - formes performatives en el teatre contemporani*) creat el 2008 pels directors Christina Schmutz i Frithwin Wagner-Lippok i que tracta els nous mitjans estètics de la representació teatral.

somnis reals

L'enfocament performatiu requereix programàticament una indefinició i transicions entre l'actor i el paper, entre la vida personal i el personatge. D'aquí resulta una metodologia especial per aquest projecte. El tractament del tema, el text de Hilling, els comentaris dels actors que es fonen durant el treball amb el text original i són "reciclat" per al següent assaig, els discursos teòrics que tots els membres de l'equip pronuncien i, si cal, defensen amb vehemència, els comentaris dels directors, les reaccions del públic dels assaigs que hi és convidat a la fase inicial, tot plegat correspon a la estructura d'una paradoxa: semblant a una "cinta de Möbius" ens trobem de ple a l'anvers i al revers de la cinta *al mateix temps*, és a dir, produïm amb el nostre treball escènic textos/discursos, gests i actituds, vestuaris i música sobre l'escena, tot utilitzant-ho també com a *part* de l'escena.

Residencia de investigación

La muerte del autor

por Frithwin Wagner-Lippok, Christina Schmutz

la ciudad. el fuego. la fiesta

Realizamos el proyecto en el contexto de la producción teórica y el discurso social y dramático (teatral). De acuerdo con nuestra metodología, exponemos nuestro trabajo dramático en contextos ajenos al teatro y también teatralizamos fragmentos de la realidad que nos rodea y que suelen definirse fuera del escenario sobre la base de "de limitaciones entre lo real y lo falso". Lo que interesa es la vinculación teórico práctica de diferentes campos artísticos así como la contextualización de la vida personal ("lo privado es político") y el trabajo profesional. Nuestra labor se centra en la ampliación de las definiciones y condiciones teatrales que comparten las materias, estéticas y métodos de trabajo tradicionales.

Ningún espectador es capaz de disfrutar sin conflicto y al mismo tiempo experimentar nada nuevo: es por ello, que las provocaciones y violaciones de los hábitos son a veces el precio necesario para ampliar el horizonte de la propia imaginación. Y es por eso que nuestro proyecto tiene un carácter experimental e innovador, no pasa por ser "incompleto" en su enfoque o resultado, sino por ser ese su punto de partida. A diferencia de la producción científica, el proyecto no mantiene ningún posicionamiento ideológico, sino que juega con el tema de manera irónica, inusual y revoloteando, dejando el juicio intelectual a criterio de cada uno.

Con #la fiesta. el fuego. la ciudad. presentamos un texto contemporáneo de la premiada autora berlinesa Anja Hilling: *animal negro tristesa* + en un lenguaje teatral primitivo que condensan todos los géneros poéticos y pone en escena la fábula, no a través de la representación, sino como ambiente, en el que la realidad deja de ser explicada de manera lineal, sino a diferentes niveles entrelazados de forma compleja. Mediante la unión de elementos dramáticos, épicos y líricos, se aparta del drama representativo, abre nuevos espacios teatrales y se postula como un evento.

De esta manera, retoma un proyecto a teórico-práctico entre Berlín y Barcelona (*invasión de la realidad - formas performativas en el teatro contemporáneo*) creado en el 2008 por los directores Christina Schmutz y Frithwin Wagner-Lippok y que trata los nuevos medios estéticos de la representación teatral.

Sueños reales

El enfoque performativo requiere programáticamente una indefinición y transiciones entre el actor y el papel, entre la vida personal y el personaje. De aquí resulta una metodología especial para este proyecto. El tratamiento del tema, el texto de Hilling, los comentarios de los actores que se funden durante el trabajo con el texto original y son "reciclatos" para el siguiente ensayo, los discursos teóricos que todos los miembros del equipo pronuncian y, si hace falta, defienden con vehemencia, los comentarios de los directores, las reacciones del público de los ensayos que es invitado a la fase inicial, todo corresponde en la estructura de una paradoja: semejante a una "cinta de Moebius" nos encontramos de lleno en el anverso y en el reverso de la cinta al mismo tiempo, es decir, producimos con nuestro trabajo escénico textos/discursos, gestos y actitudes, vestuaris y música sobre la escena, utilizándolo también como aparte de la escena.

Research Residency

Death of the author

by Frithwin Wagner-Lippok, Christina Schmutz

the city. the fire. the party

We have approached this project from a context of production theory and social and theatrical discourse. In accordance with our methodology, we put our theatrical work on in contexts outside the theatre and dramatize fragments of the reality that surround us and that are usually defined off stage as the foundations of "the boundaries between what is real and what is false". What is interesting is the link between theory and practice made by different artistic camps and the contextualisation of personal life ("the private is political") and professional work. Our work centres on the expansion of theatrical definitions and conditions that share the materials, esthetics and methods of traditional work.

No member of the audience is capable of both experiencing something new and enjoying it without conflict: it's for this reason that provocations and violations of habits are at times the necessary price to pay to stretch the horizon of the imagination. And it's for this reason that our project has an experimental and innovative character, not to be "incomplete" in its focus or result, but to signify a starting point. In contrast to a scientific production, the project doesn't hold any particular ideological position, rather it plays with the subject in an unusual, ironic way, fluttering around, leaving the intellectual judgement to the criteria of each individual.

With #the party. the fire. the city. we are performing a contemporary text by the award-winning young Berlin author Anja Hilling: *sad black animal* - in a primitive theatrical language that amalgamates all the poetic genres and puts the fable on the stage, not through a "play", but rather as an atmosphere, in which reality isn't explained in a linear manner, but through different levels interlaced into a complex whole. Through the union of dramatic elements, epic and lyrical, moving away from representative drama, it opens up new theatrical spaces and puts it forward as an event.

In this way, we return to a theoretical/practical project between Berlin and Barcelona (*invasion of reality - performative forms in contemporary theatre*) created in 2008 by directors Christina Schmutz and Frithwin Wagner-Lippok, that addresses the new esthetic mediums in theatre.

Real dreams

The performing focus requires of the actors a lack of definition and transition between themselves and their role, between private life and the character. From this comes a methodology specific to this project. The treatment of the subject, Hilling's text, the actors' comments that have melded during the work with the original text and are "recycled" for the following rehearsal, theoretical discussions had by all members of the company and which, if necessary, they defend with vehemence, the comments of the directors, the reactions of the audience who were invited to the initial rehearsals, all this corresponds with the structure of a paradox: similar to a "Möbius strip" where we find ourselves at the front and the back of the strip at the same time, this is to say we produce text/discourses, gestures and attitudes, costume and music for the stage, at the same time as using all of this as part of the stage.

Christina Schmutz. Va cursar la carrera de ciències econòmiques i la de filologia. Va treballar com a ajudant al Teatre Nacional de Stuttgart (Alemanya). L'any 1998 va arribar a Barcelona amb una beca per fer una tesi doctoral sobre Dramaturgia contemporània. A Barcelona representa textos contemporanis d'autors alemanys com p.e. Falk Richter, Roland Schimmelpfennig, Igor Bauersima, Sybille Berg, Kathrin Röggla (Festival de Sitges, Nau Ivanow, Espai Escènic Joan Brossa, Festival Grec entre altres). Al principi de 2006 inicia conjuntament amb el director de teatre Frithwin Wagner-Lippok (amb qui col·labora des de fa anys) un projecte d'investigació i creació Frithwin Wagner-Lippok sobre teatre postdramàtic. L'any 2008 segueix la investigació amb un projecte que combina la teoria i "la pràctica invasió de la realitat - formes performatives en el teatre contemporani" a Berlín, Düsseldorf i Barcelona. Va cursar el Doctorat d'Arts Escèniques i treballa com a professora i traductora.

Neil Harbisson Moon Ribas

EL SO DEL TARONGER

Idea i Direcció:
Neil Harbisson
Moon Ribas
Música:
Neil Harbisson
Performers:
Neil Harbisson
Moon Ribas
Cap Tècnic:
Laura Clos
Disseny d'imatge:
Albert Ibanyez

Amb el suport de:
IMAC, Ajuntament de Mataró
Antic Teatre / AdriAntic (Barcelona)

www.harbisson.com
www.moonribas.com

En Neil i la Moon es van conèixer a uns tallers de teatre quan eren petits i des d'aquell moment que creen i creixen artísticament junts. Compartint i explorant noves inquietuds i desafiant nous reptes artístics.

Neil Harbisson (27 de Juliol de 1982) ha estudiat teatre al Theatre Arts de Belfast i als tallers de Teatre Sala Cabañes (Mataró) d'on també n'ha estat tutor. Ha estat alumne de dansa i circ de Regina Fredianni (Circ Fredianni) i ha estudiat dansa a les escoles d'Enriqueta Alum i Dunia (Mataró). És llicenciat en Composition a Dartington College of Arts (Anglaterra) i en Fotografia a New York Institute of Photography (Nova York).

El 2004, Harbisson es va convertir en la primera persona al món a portar instal·lat un eyeborg (ull ciberènic que li permet escoltar colors) i a ser reconegut oficialment com a ciborg per un govern.

Moon Ribas (24 de Maig de 1985) ha estudiat a Theatreschool d'Amsterdam - SNDO (School for New Dance Development) i és llicenciada en Coreografia a Dartington College of Arts (Anglaterra). També ha cursat workshops i tallers amb varis creadors com: Núria Font; Nigel Charnock de DV8 Physical Theatre Company, Goat Island, Lea Anderson, Fin Walker, Kirstie Simson, Katie Duck; Yuko Kawamoto i Fran Barbe.

Residència d'investigació

Som un grup multidisciplinari, que treballem dins el marc de les arts escèniques. El centre de la nostra investigació és el concepte ciborg. Volem treballar amb aquesta idea perquè és un tema que des del 2004 tenim molt d'aprop (en Neil Harbisson és el primer ciborg reconegut al món per un govern) i que encara, no hem investigat escènicament.

En Neil Harbisson, té una condició visual que no li permet veure els colors, veu la vida en blanc i negre. Per aquest motiu Harbisson porta sempre instal·lat un ull electrònic (Eyeborg) davant del seu propi ull el qual capta les freqüències dels colors i les converteix en freqüències audibles, fent que en Neil percebi el color a través de notes musicals. En Neil s'ha convertit en ciborg per poder estendre els seus sentits. Aquest nou sentit i transmutació és un dels punts de partida de les nostres creacions artístiques.

Treballem aquesta idea des de l'humor i amb bases coreogràfiques. La nostra realitat és un punt de partida, però no el que fa desenvolupar la peça. Posem el nostre espai de treball dins un món imaginari, on ser ciborg és estàndar a la societat, a partir d'aquí investiguem amb altres qualitats dels personatges a escena com ara percepcions de la realitat i del color.

No ens interessa l'ús de la tecnologia com a eina ni com a integració a la peça, ens interessa com a integració a l'actor o al ballarí. L'objectiu de la nostra investigació no es treballar amb la tecnologia sinó convertir-nos en tecnologia i a partir d'aquí crear. Volem aconseguir que la tecnologia no sigui l'element central de la peça sinó que els seus personatges la converteixin en una extensió natural del seu cos, de la seva ment i dels seus sentits. L'objectiu és humanitzar l'ús de la tecnologia i destruir l'estereotip de seriositat i insensibilitat de la tecnologia en escena.

Construïm la nostra realitat i els nostres personatges a partir de sentiments i emocions. No utilitzem mai el llenguatge parlat, ens interessa l'ús del llenguatge universal, tot el que passa a escena s'expressa a través del moviment, del gest i les expressions.

El nostre treball entra dins el moviment transhumanista, on els performers són ciborgs com a estat natural. Ara mateix molt artistes treballen amb tecnologia, nosaltres treballem amb tecnologia integrada als performers, o sigui que el resultat final del nostre treball no és mostrar la tecnologia que hem fet servir, sinó aprofunditzar-la dins del personatge.

Veiem que hi ha un buit en la integració de la tecnologia a les performances, la nostra investigació té com a objectiu lluitar per a la integració de la tecnologia de manera natural, o sigui humanitzant la tecnologia. Volem eliminar la distància i fredor que crea la tecnologia en escena, i volem mostrar que gràcies a la tecnologia les facultats humanes es poden expandir sense perdre ni la tendresa ni les emocions dins les performances. Com els ciborgs, com en Neil, volem utilitzar la tecnologia per estendre els sentits, i ampliar així les nostres capacitats escèniques.

La investigació per a nosaltres, és afrontar els dubtes, és posar les nostres inquietuds artístiques i de la vida quotidiana, en escena, és buscar maneres de com ser, com transformar-nos i com expressar-nos.

Residencia de investigación

Somos un grupo multidisciplinario, que trabajamos en el marco de las artes escénicas. El centro de nuestra investigación es el concepto ciborg. Queremos trabajar con esta idea porque es un tema que desde el 2004 tenemos muy de cerca (Neil Harbisson es el primer ciborg reconocido en el mundo por un gobierno) y que todavía, no hemos investigado escénicamente.

Neil Harbisson, tiene una condición visual que no le permite ver los colores, ve la vida en blanco y negro. Por este motivo Harbisson lleva siempre instalado un ojo electrónico (Eyeborg) delante de su propio ojo que capta las frecuencias de los colores y las convierte en frecuencias audibles, haciendo que en Neil perciba el color a través de notas musicales. Neil se ha convertido en ciborg para poder extender sus sentidos. Este nuevo sentido y transmutación es uno de los puntos de partida de nuestras creaciones artísticas.

Trabajamos esta idea desde el humor y con bases coreográficas. Nuestra realidad es un punto de partida, pero no lo que hace desarrollar la pieza. Ponemos nuestro espacio de trabajo dentro de un mundo imaginario, donde ser ciborg es estándar en la sociedad, a partir de ahí investigamos con otras cualidades de los personajes en escena como percepciones de la realidad y del color.

No nos interesa el uso de la tecnología como herramienta ni como integración en la pieza, nos interesa como integración al actor o al bailarín. El objetivo de nuestra investigación no es trabajar con la tecnología sino convertirnos en tecnología ya partir de ahí crear. Queremos conseguir que la tecnología no sea el elemento central de la pieza sino que sus personajes la conviertan en una extensión natural de su cuerpo, de su mente y de sus sentidos. El objetivo es humanizar el uso de la tecnología y destruir los estereotipos de seriedad e insensibilidad de la tecnología en escena.

Construimos nuestra realidad y nuestros personajes a partir de sentimientos y emociones. No utilizamos nunca el lenguaje hablado, nos interesa el uso del lenguaje universal, todo lo que ocurre en escena se expresa a través del movimiento, del gesto y las expresiones.

Nuestro trabajo entra dentro del movimiento transhumanista, donde los performers son ciborgs como estado natural. Ahora mismo muchos artistas trabajan con tecnología, nosotros trabajamos con tecnología integrada en los performers, o sea que el resultado final de nuestro trabajo no es mostrar la tecnología que hemos utilizado, sino profundizar dentro del personaje.

Vemos que hay un vacío en la integración de la tecnología a las performances, nuestra investigación tiene como objetivo luchar por la integración de la tecnología de manera natural, o sea humanizando la tecnología. Queremos eliminar la distancia y frialdad que crea la tecnología en escena, y queremos mostrar que gracias a la tecnología las facultades humanas se pueden expandir sin perder la ternura ni las emociones dentro de las performances. Como los ciborgs, como Neil, queremos utilizar la tecnología para extender los sentidos, y ampliar así nuestras capacidades escénicas.

La investigación para nosotros, es afrontar las dudas, es poner nuestras inquietudes artísticas y de la vida cotidiana, en escena, es buscar maneras de cómo ser, cómo transformarnos y cómo expresarnos.

Research Residency

We are a multidisciplinary group that work within the performing arts. Our central theme of our research is the cyborg concept. We want to work with this concept because it is a theme that has been very close to our lives since 2004 (when Neil Harbisson became the World's first cyborg recognized by a government) and because we still have not explored it in the performing arts scene.

Neil Harbisson has achromatopsia, a visual condition that doesn't allow him to see colours, he sees life in black and white. But he wears an electronic eye (an eyeborg) attached to his head, in front of his own eye, which captures the frequencies of colour and transforms them in audible frequencies, allowing Neil to perceive colour through musical notes. Neil became a cyborg in order to extend his senses. The creation of new senses and transmutation are some of the starting points in our art creations.

We work with these ideas with humour and with a choreographic basis. Our reality is a starting point, but it is not what makes our piece develop. We transform our work space in an imaginary World where cyborgs are standard humans and from there we explore their qualities on stage as well as their own reality, senses and how they perceive colour.

We are not interested in using technology as a tool or as an integrated part of our piece, we are interested in using technology as an integrated part of the actor or dancer. The aim of our research is not to work with technology but to transform ourselves in technology and then create. We do not want technology to be the central element of our piece, we prefer to see its performers use it as a natural extension of their body, mind and senses. The goal is to humanize the use of technology on stage and to destroy its the stereotype of seriousness and insensitivity.

We create our reality and our characters from feelings and emotions. We never use the spoken language, we are interested in the use of universal languages, that is why everything that happens on stage is expressed through sound, movement, gesture and expression.

Our work is close to the transhumanist movement, we believe that becoming cyborgs is the next step in human evolution. Right now many artists work with technology, we work with integrated/prosthetic technology. The aim of our work is not to show the technology that we use, but to dig it as much as possible in the characters body and mind.

We see there is a gap in the field of integrating technology in performances, our research aims to fight for the integration of technology in an organic way, by humanising technology. We want to eliminate the distance and coldness that technology creates on stage, and we want to show that thanks to technology human faculties can expand without losing tenderness nor emotions. Like cyborgs, like Neil, we want to use technology to extend our senses and consequently expand our artistic capabilities on stage.

To us, research means facing doubts, it means giving place to both our artistic and our day to day lives on stage, and it is finding ways on how to be, how to transform ourselves and how to express ourselves.

ANTIC

GOES

ELECTRIC

VOL

III

29 i 30 d'octubre a l'Antic Teatre 19:00-23:00

Antic Teatre (Barcelona) i Duplikat / Piatto Forte (Berlín) presenten: Festival "Antic Goes Electric VOL III"
2 Dies de Música eclèctica en viu, dj set i projeccions multimèdia de l'escena musical electrònica d'avantguarda de Berlín i Barcelona

L'enfocament d'aquesta edició del Festival serà el glam. Artistes i dj's en viu com: Nad Mika, P Elle i Karin Kruse ens portaran el seu sabor directament des de Berlín per a la 3ª Edició de Antic goes Electric (programa final encara per confirmar)

29 y 30 de octubre en Antic Teatre 19:00-23:00

Antic Teatre (Barcelona) y Duplikat / Piatto Forte (Berlín) presentan: Festival "Antic goes Electric VOL III"
2 Días de Música ecléctica en vivo, dj set y proyecciones multimedia de la escena musical electrónica de vanguardia de Berlín y Barcelona

El enfoque de esta edición del Festival será el glam. Artistas y dj's en vivo cómo: Nad Mika, Elle P y Karin Kruse nos traerán su sabor especial directamente desde Berlín para la 3ª Edición de Antic goes Electric (programa final aún por confirmar)

29th and 30th of October at Antic Teatre from 7 pm to 11 Pm

Antic teatre (Barcelona) and Duplikat/Piatto Forte (Berlín) presents: Festival "Antic goes Electric VOL III"
2 Days of Eclctic Music live, dj set and multi media projections from the electronic avant-garde music scene from Berlín and Barcelona

The focus of this Festival edition will be the glam. Such artists as Nad Mika, Elle P and Karin Kruse will performe live and djing, bringing a unic flavour straight from Berlín for the 3th Edition of Antic goes Electric (final line up still to be confirmed)

31/10/2010 + info i bases: www.anticteatre.com

THE ANTIC HORROR PICTURE SHOW

1er Festival de Curtmetratges de Terror
Concert a càrrec de "Antic Teatre Orquestra"
Festa Halloween 2010

POESIA

www.propost.org
 www.myspace.com/ustedesuncolectivo

SIS MESOS DE FISIOTERÀPIA VERSICULAR

O' POESIA A L'ANTIC TEATRE (USTED ES UN COLECTIVO & PROPOST)

L'activitat escènica de l'Antic Teatre ha vist néixer i créixer en aquests darrers sis mesos les seves emulsions amb l'escuma de la paraula i l'acció. Des del passat mes de febrer, els dimarts han esdevingut un redòs per a aquella curiosa forma que té el llenguatge de saltar-se les normes de seguretat vial i que anomenem poesia. Una programació estable a càrrec d'Usted es un colectivo i proposit.org en què no s'escatimen esforços ni roba de temporada i a través de la qual l'Antic Teatre s'integra en el reduït nombre d'espais que aposten amb regularitat per l'espaiament de la paraula, l'acceleració del fonema i el des-bastiment del discurs, tot emprant l'estratègia del dir, el dir-d'aquella manera, el des-dir o senzillament el no dir; això sí, amb tots els ets i uts.

En el decurs d'aquests prop de sis mesos que integren el primer volum d'O'Poesia, les propostes que han anat desfilitant el cabdell dels mots i les coses han tingut nombrosos protagonistes, alguns sota la curosa disfressa de persona i d'altres mostrant sense embuts la seva veritable naturalesa d'eines de bricolatge, de rosegador nocturn o de cosa rodona amb petits relleus. Com ara.

Com ara: s'hi han plantificat exercicis multitudinaris, aplecs de rapsòdies i dansaires del versicle trabats sota la volta d'un concepte o un esforç conciliador, senyal d'identitat inequívoca de l'esperit atomista i mol·lecular d'Usted es un colectivo: nits temàtiques al voltant de projectes editorials com Nueve Fresquíssimos d'Espanya, de filiacions animals com el Bestiari presentat en el si de Barcelona Poesia, ressopons poètics donant la paraula a contertulians de llengua absoluta o meetings tal com raja i d'exquisida educació.

En ells, s'hi han tret el barret o begut els papers autors com Riot über Alles, Joana Brabo, Sebastià Jovani, Roger Atofe, Cesc Martínez, Ferran Planell, Eduard Mont de Palol, Juan Nicho, Marginalia, Josep Pedrals i Eduard Escoffet. Enric Casasses, Carles Hac Mor, Gerard Horta, Pere Sousa, Blanca Llum Vidal, Juan Crek, Josep Ramon Roig i Pau Riba. En formacions més reduïdes, jugant amb aquella incerta declinació de les distàncies curtes i l'agullosa brevetat, binomis com el format per Lucía Lijtmaer i Sairica Rose, o bé Garfio de Doma, electrocució arcaicocotecnològica a càrrec de Victor Nubla i Sebastià Jovani. I en la reducció a la màxima unitat significativa, Tomàs Àrias, sol davant del perill d'esdevenir un altre. També s'hi han fet altres coses, però aquestes al punt cec dels patis i les taules, i encara no hem arribat al consens de saber exactament el que eren.

propost.org, per la seva banda, executant amb notable sinuositat la seva experiència en les tasques diplomàtiques i el mite de la Ibèria surera i mundial, ha permès visitar i visitar la micropoesia punk amb tocs de Vincente Minelli d'Ajo i Javier Colis, l'acarament entre Albert Balasch i Hans Laguna, les peripateies de saló de fumadors del col·lectiu Enemigos de Jardín, la veu atàvica de Juan Pablo Villa, l'ensambla molt bé poètic-musical de Bradien i Escoffet i el monòleg format gran danès del príncep Amlet, transmutat per a l'ocasió en la figura de Jordi Oriol. Poesia en format grand cru, de cupatge perfectament equilibrat entre el sulfat, el sulfat i el surf.

Tot plegat, curosament relligat i escandil·lat, forma l'escriptura anamòrfica i multívoca amb què s'ha guixat l'aire de l'Antic Teatre. Així, passa a passa, trop a tropo, poeta, no hi ha camí. O sí. En tot cas, hi ha poesia. Poesia a l'Antic.

SEIS MESES DE FISIOTERÀPIA VERSICULAR

O' POESIA EN EL ANTIC TEATRE (USTED ES UN COLECTIVO & PROPOST)

La actividad escénica del Antic Teatre ha visto en estos últimos seis meses crecer sus emulsiones con la espuma de la palabra y de la acción. Desde el pasado mes de febrero, los martes han devenido un espacio para esa curiosa forma que tiene el lenguaje de saltarse las normas de seguridad vial y que llamamos poesía. Una programación estable a cargo de Usted es un colectivo i proposit.org en la que no se escatiman esfuerzos ni ropa de temporada y a través de la cual el Antic Teatre se integra en el reducido cúmulo de espacios que apuestan con regularidad por el espaciamiento de la palabra, la aceleración del fonema y la deconstrucción del discurso, empleando para ello la estrategia del decir, del decir-así-de-aquella-mañera, del des-decir o sencillamente del no decir; eso sí, con todas las letras.

En el curso de estos cerca de seis meses que integran el primer volumen de O'Poesia, las propuestas que han ido deshilando la madeja de las palabras y las cosas han tenido numerosos protagonistas, algunos bajo el curioso disfraz de persona y otros mostrando sin ambages su verdadera naturaleza de herramientas de bricolaje, de roedor nocturno o de cosa redonda con pequeños relieves. Por ejemplo.

Por ejemplo: se han plantificado ejercicios multitudinarios, grupos de rapsodias y bailarines del versículo unidos bajo la bóveda de un concepto o de un esfuerzo conciliador, seña de identidad inequívoca del espíritu atomista y molecular de Usted es un colectivo: noches temáticas acerca de proyectos editoriales como Nueve Fresquíssimos d'Espanya, de filiaciones animales como el Bestiario presentado durante Barcelona Poesia, colaciones poéticas dando la palabra a contertulios de lengua absoluta o meetings a salto de mata y exquisita educación.

Entre ellos, se han quitado el sombrero o bebido los papeles autores como Riot über Alles, Joana Brabo, Sebastià Jovani, Roger Atofe, Cesc Martínez, Ferran Planell, Eduard Mont de Palol, Juan Nicho, Marginalia, Josep Pedrals i Eduard Escoffet. Enric Casasses, Carles Hac Mor, Gerard Horta, Pere Sousa, Blanca Llum Vidal, Juan Crek, Josep Ramon Roig i Pau Riba. En formaciones más reducidas, jugando con aquella incierta declinación de las distancias cortas y la angulosa brevedad, binomios como el formado por Lucía Lijtmaer y Sairica Rose, o bien Garfio de Doma, electrocución arcaico-tecnológica a cargo de Victor Nubla y Sebastià Jovani. Y en la reducción a la máxima unidad significativa, Tomàs Àrias, solo ante el peligro de devenir otro. También se han llevado a cabo otras cosas, pero estas han sido en el punto ciego de los patios y las mesas, y aún no se ha llegado al consenso necesario para saber exactamente lo que eran.

propost.org, por su parte, ejecutando con notable sinuosidad su experiencia en las tareas diplomáticas y el mito de la Iberia flotante y mundial, ha permitido visitar y visitar la micropoesía punk con toques de Vincente Minelli de Ajo y Javier Colis, el mano a mano de Albert Balasch y Hans Laguna, las peripateies de salón de fumadores de Enemigos de Jardín, la voz atávica de Juan Pablo Villa, el buen ensamblaje poético-musical de Bradien y Eduard Escoffet o el monólogo formato gran danés del príncipe Amlet, transmutado para la ocasión en la figura de Jordi Oriol. Poesia en formato grand cru, con un coupage perfectamente equilibrado entre el sulfato, el sulfato y el surf.

Todo ello, cuidadosamente cuarteado, atado y galerado, forma la escritura anamòrfica y multívoca con la que se ha pintado el aire del Antic Teatre. Así, paso a paso, tropo a tropo, poeta, no hay camino. O sí. En todo caso, hay poesía. Poesia en el Antic.

SIX MONTHS OF VERSICULAR PHYSIOTHERAPY

O' POESIA AT ANTIC TEATRE (USTED ES UN COLECTIVO & PROPOST.ORG)

In the last six months the scenic activity at Antic Teatre has bread and reared its own foamy-topped word and action emulsions. Since last February, Tuesdays have become a haven for that quirky form inherent to language, albeit break-all road-safety rules, otherwise known as Poetry.

Indeed, a stable season nursed by Usted es un colectivo & proposit.org where skimping is tantamount with anathema. Thus Antic Teatre becomes part and parcel of that tiny spectrum of venues which regularly offer the chance to space words, speed up phonema and bare discourse whilst using the strategy of saying somewhat, of un-saying or simply, not saying at all, with all its trimmings mind you!

Nearly six months make up this first volume of O'Poesia (O'Poetry) and the protagonists of the proposals which have been put forward with words and things are manifold. Some disguised as human beings and others, unabashedly showing their true tools, be them nocturnal roedents or round devices with small ridges. Such as now.

Such as now: multitudinarian exercises have rooted there, versicular rhapsody and dancing gatherings have melded under a single concept mantel or a conciliating spree, an unequivocal identity trait of the atomistic and molecular spirit of Usted es un Colectivo: thematic evenings around publishing projects such as Nueve Fresquíssimos d'Espanya, animal affiliations like the Bestiari presented during the Barcelona Poetry Week, poetic suppers with glosolalian guest speakers, or exquisitely polite impromptu meetings.

In these instances authors such as Riot über Alles, Joana Brabo, Sebastià Jovani, Roger Atofe, Cesc Martínez, Ferran Planell, Eduard Mont de Palol, Juan Nicho, Marginalia, Josep Pedrals i Eduard Escoffet, Enric Casasses, Carles Hac Mor, Gerard Horta, Pere Sousa, Blanca Llum Vidal, Juan Crek, Josep Ramon Roig i Pau Riba have been saluted or drunk to the hilt. We have witnessed, at a smaller scale, playing with the uncertain declension of short distances and prickly curtness, binomes like the one composed by Lucía Lijtmaer and Sairica Rose or Garfio de Doma, and arcaical-technological electrocution by Victor Nubla and Sebastià Jovani. As regards reduction to the utmost significance, Tomàs Àrias would be the man facing the peril of becoming someone else. Other events have taken place, too, albeit in ensconced nooks of the patio and at the tables, so far and to be fair unbeknown to consensus.

propost.org for its part, nimbly executing their expert diplomatic task and the myth of the world-wide Iberian Quercus, has allowed to visit and revisit punk micropoetry realms with a touch of Vincente Minelli of Ajo & Javier Colis, the Albert Balasch and Hans Laguna duet, the smoking-room peripathetics of the Enemigos de Jardín collective, Juan Pablo Villa's atavic voice, the poetical-cum-musical very good ensemble of Bradien and Escoffet or the great dane monologue of prince Amlet, transmuted here in Jordi Oriol. Grand cru-formatted poetry with a coupage perfectly balanced somewhere between sulphits, sulphate and surf.

All and all lovingly bound and schmoozed up, gives shape to the anamorphous and polysemic writing with which the air at l'Antic Teatre has been scribbled onto and upon. Thus, step by step, blow by blow, there is no path, oh poet. Or maybe there is. Whatever the case, there is poetry. At Antic.

Translated by M. Basté

WWW.TEA-TRON.COM

SOMOS UNA COMUNIDAD LIBRE
Creada para Artistas, Público y Profesionales de
★ LAS ARTES ★
ESCENICAS!
(Cientos de Blogs, Miles de Usuarios)

www.tea-tron.com

TEATRON és una eina, un software, un administrador i un majordom, que des de fa tres anys existeix a la xarxa. Ofereix un blog als usuaris que ho sol·liciten (més de 300), ordena les entrades que publiquen (més de 3.500) i els comentaris de tothom (més de 2.800), destaca els seus posts diferenciant entre activitats i material inèdit (text, vídeo, música ...) i els visualitza en un portal web. També fomenta l'existència d'Openblogs (blogs temàtics col·lectius alimentats per usuaris i visitants) i publica material de la xarxa en forma de Videoplaylists seleccionades periòdicament per convidats, entre altres coses. És un espai gratuït, multilingüe, incontrolable i horitzontal, que rep més de 10.000 visites al mes des d'urbs com Barcelona, Madrid, València, Girona, Ciudad de México, Sevilla, Bogotá, Buenos Aires, Bilbao i Berlín, per ordre de visites.

TEATRON és un lloc d'explosió i exposició d'idees, una plataforma de matèria gris, rosa, negra o vermella, relacionada amb les creacions transdisciplinars provinents d'una versió expandida de l'escena: l'acció en l'art, la videocreació, el moviment, la paraula, el so, la imatge, el transmèdia ...

A TEATRON es visualitzen aspectes relacionats amb la creació, com els dubtes o les conclusions dels processos creatius o les múltiples reflexions posteriors a l'actuació, generant punts de trobada més enllà d'allò presencial i de l'actualitat.

TEATRON és un projecte independent creat per i per als usuaris, sense editors ni directors d'art ni comissaris ni tertulians, sense periodistes ni programadors, només usuaris amb ganes de compartir.

www.tea-tron.com

TEATRON es una herramienta, un software, un administrador y un mayordomo, que desde hace tres años existe en la red. Ofrece un blog a los usuarios que lo solicitan (más de 300), ordena las entradas que los usuarios publican (más de 3.500) y los comentarios de todo el mundo (más de 2.800), destaca sus posts diferenciando entre actividades y material inédito (texto, vídeo, música...) y las visualiza en un portal web. También fomenta la existencia de Openblogs (blogs temáticos colectivos alimentados por usuarios y visitantes) y publica material de la red en forma de Videoplaylists seleccionadas periódicamente por invitados, entre otras cosas. Es un espacio gratuito, multilingüe, incontrolable y horizontal, que recibe más de 10.000 visitas al mes desde urbes como Barcelona, Madrid, València, Girona, Ciudad de México, Sevilla, Bogotá, Buenos Aires, Bilbao y Berlín, por orden de visitas.

TEATRON es un lugar de explosión y exposición de ideas, una plataforma de materia gris, rosa, negra o roja, relacionada con las creaciones transdisciplinarias que provienen de una versión expandida de la escena: la acción en el arte, la videocreación, el movimiento, la palabra, el sonido, la imagen, el transmedia ...

En TEATRON se visualizan aspectos relacionados con la creación, como las dudas o las conclusiones de los procesos creativos o las múltiples reflexiones posteriores a la actuación, generando puntos de encuentro más allá de lo presencial y de la actualidad.

TEATRON es un proyecto independiente creado por y para los usuarios, sin editores ni directores de arte ni comisarios ni tertulianos, sin periodistas ni programadores, solamente usuarios con ganas de compartir.

www.tea-tron.com

TEATRON is a tool, a software program, an administrator and a butler that has been active online for the past three years. It offers a blog to all users who request one (over 300), brings order to the entries that users publish (over 3,500) and the comments added by everybody (over 2,800), it highlights featured posts in different sections, separating the "what's on" from unpublished material (text, video, music...) and displays them on a web portal. It also offers Openblogs (thematic collective blogs with content from users and visitors) and publishes material from the Internet in the form of curated Videoplaylists that are regularly selected by guests, among other thing. TEATRON is a free, multilingual, uncontrollable, horizontal space that receives more than 10,000 visits each month from cities like Barcelona, Madrid, Valencia, Girona, Mexico City, Seville, Bogotá, Buenos Aires, Bilbao and Berlin, in order of numbers of visits.

TEATRON is a place for the explosion and exhibition of ideas, a platform of grey, pink, black and red matter, linked to the transdisciplinary creations that come out of an expanded version of the performing arts: action in art, video art, movement, text, spoken word, sound, image, transmedia...

TEATRON gives visibility to elements linked to the creative process, such as the doubts that arise in the making of a work, the conclusions reached on completing a project and the many reflections that come after staging a performance. It generates points of convergence that go beyond presence and topicality.

TEATRON is an independent project created for and by users, in which there are no editors or art directors or curators or guest speakers, no journalists or programmers, only users with an urge to share.

Inter-Acción! Tecnologías digitales i arts escèniques.

Carles Sora.

Aquell qui s'apropi a les arts en viu des de les tecnologies digitals, trobarà un context de creació generador d'estimulants i escenes orgàniques, però també un espai ple de fricció i clarobscur. I diem fricció perquè són moltes les reserves d'autors i programadors a incorporar i entendre l'excitació que aquestes tecnologies aporten a l'escena. Aquestes barreres són algunes vegades puerils, d'autors emmanillats al desinterès o al desconeixement, però moltes altres vegades són justificades per la dificultat d'ús que aquestes tecnologies generen en la seva producció, i majoritàriament, en la seva execució. Són variades les vegades a les que he assistit a un espectacle on l'aplicació informàtica que gestionava els mitjans, s'ha penjat, on ha estat necessari reiniciar, calibrar, esperar. I curiosament, la majoria de les vegades que ens trobem sota una situació com aquesta, reaccionem sempre sota la mirada impassible de qui espera el seu torn al forn. Al públic ens sembla normal, però hauria de ser així?

Prenem una mica de perspectiva: l'apropament de les tecnologies interactives a l'escena té una trajectòria de més de dues dècades. Podríem situar-lo no molt lluny de les primeres incursions del video analògic dins l'escena més experimental del Nova York del anys setanta. Els treballs d'Alex Hay, Merce Cunningham o Robert Whitman van apropar la projecció de la imatge en moviment a l'escena. Amb això va arribar la reformulació de la morfologia de l'escena: projecció d'imatges capturades en directe produint plans fins abans no accessibles al ull de l'espectador, canvis en l'escriptura escènica, disposició de diferents plans temporals, canvis en l'acció de l'actor... Companyies pioneres com Palindrome, Troika Ranch o els no tan llunyans Konic Thtr o Marcel·lí Antúnez porten més de vint anys lluitant en aquest fructífer context de creació tecnològica, creant aplicacions i dissenyant escenes interactives. Pot ser que no sigui molt accessible, però existeix un sòlid corpus de coneixements al voltant de les tecnologies interactives en l'escena. Un corpus sòlid d'aplicacions, de sensors, de processos, de protocols de comunicació, d'interacció amb els mitjans, de tècniques d'interacció...

Existent tota aquesta experiència acumulada i un suposat entusiasme social per aquest context com per a educar la nostra mirada, com és que els autors novells i algunes companyies de prestigi s'apropen i s'obcequen amb les mateixes dificultats que ja es van resoldre fa anys? Per què assistim una i una altra vegada a projectes escènics de semblança tecnològica i estètica? Per què seguim becant projectes «d'aproximació a les noves tecnologies» iguals en forma i contingut? Només veig dues respostes: o bé, sense saber-ho, hem consumit ja les possibilitats estètiques del mitjà (ho dubto), o bé, aquesta base de coneixement no és tan accessible com sembla.

Una fugaç mirada a les institucions locals que formen professionals de les arts escèniques aplicant tecnologies digitals és desesperançadora i ens apropa a la resposta correcta. Però també és desoladora la poca difusió i el tractament especulatiu que se li donen a aquestes pràctiques (fora dels seus particulars circuits), així com les poques investigacions fonamentals o els pocs centres de producció propers a aquest àmbit. Brindem per iniciatives com el nou laboratori Mediastruch de Sabadell, per a que ajudi a fer visible aquesta base de coneixement. Donem-li a aquest corpus de coneixement accés al públic, als seus autors, als agents culturals i als comissaris per a que puguem seguir sumant i avançant.

Acció! La hibridació de les tecnologies interactives en l'escena teatral és, des de fa temps, una realitat. Siguem crítics, observadors i exigim productes artístics sòlids. No podem seguir reescriuint una realitat amb un pròleg de més de dues dècades ni acceptar les seves flaqueses com a part del procés d'experimentació i apropiació. Estem davant d'un àmbit experimentat. Siguem comprensibles amb les dificultats tecnològiques que envolten aquest context i apostem pels seus autors, pel nostre fructífer context local i fem-ho amb una mirada crítica.

Carles Sora. Combina la docència com a professor de l'Àrea de Comunicació Interactiva de la UPF, la investigació com doctorant i col·laborador del grup d'investigació DigiDoc i l'activitat artística com a creador de projectes d'interacció en àmbits com el teatre, el videoart o la pedagogia. Ha estat el coordinador del festival Artfutura. Ha exposat el seu treball en mostres i conferències internacionals i ha treballat programant aplicacions per artistes com Joan Fontcuberta o Jaume Xifra, entre d'altres.

Inter-Acción! Tecnologías digitales y artes escénicas.

Carles Sora

Quien se acerque a las artes en vivo desde las tecnologías digitales encontrará un contexto de creación generador de estimulantes y orgánicas escenas pero también un espacio lleno de fricción y claroscuros. Y decimos fricción por que son muchas las reservas de autores y programadores a incorporar y entender la excitación que estas tecnologías aportan a la escena. Estas barreras son algunas veces pueriles, de autores maniatados al desinterés o al desconocimiento, pero muchas otras veces son justificadas por la dificultad de uso que estas tecnologías generan en su producción y mayormente en su ejecución. Son varias las veces que he asistido a un espectáculo donde la aplicación informática que gestionaba los medios se ha colgado, donde ha sido necesario reiniciar, calibrar, esperar. Y curiosamente la mayoría de las veces que nos encontramos bajo una situación como esta reaccionamos siempre bajo la impassible mirada de quien espera su turno en la panadería. A público nos parece normal, ¿pero debería ser así?

Tomemos un poco de perspectiva: el acercamiento de las tecnologías interactivas a la escena tiene una trayectoria de más de dos décadas. Podríamos situarlo no muy lejos de las primeras incursiones del video analógico en la escena más experimental del Nueva York de los años 70. Los trabajos de Alex Hay, Merce Cunningham o Robert Whitman acercaron la proyección de la imagen en movimiento a la escena. Con ésta llegó la reformulación de la morfología de la escena: proyección de imágenes capturadas en directo produciendo planos hasta entonces no accesibles al ojo del espectador, cambios en la escritura escénica, disposición de diferentes planos temporales, cambios en la acción actoral... Compañías pioneras como Palindrome, Troika Ranch, o los cercanos Konic Thtr o Marcel·lí Antúnez llevan más de veinte años lidiando en este fructífero contexto de creación tecnológica, creando aplicaciones y diseñando escenas interactivas. Puede que no sea muy accesible, pero existe un sólido corpus de conocimientos alrededor de las tecnologías interactivas en la escena. Un corpus sólido de aplicaciones, sensores, de procesos, de protocolos de comunicación, de interacción con los medios, de técnicas de interacción...

Exiéndolo toda esta experiencia acumulada y un supuesto entusiasmo social por este contexto como para educar nuestra mirada ¿cómo es que los autores noveles y algunas compañías de prestigio se acercan y se obcecan con las mismas dificultades que ya se resolvieron hace años? Por qué asistimos una y otra vez a proyectos escénicos de parecidos tecnológicos y estéticos? ¿Por qué seguimos becando proyectos de "aproximación a las nuevas tecnologías" iguales en forma y contenido? Sólo veo dos respuestas: o bien sin saberlo hemos ya consumido las posibilidades estéticas del medio (lo dudo), o bien esta base de conocimiento no es tan accesible como parece.

Una fugaz mirada a las instituciones locales que forman profesionales de las artes escénicas aplicando tecnologías digitales es desesperanzador y nos acerca a la respuesta correcta. Pero también es desoladora la poca difusión y el tratamiento especulativo que se le dan a estas prácticas (fuera de sus particulares circuitos), así como las pocas investigaciones fundamentadas o los pocos centros de producción cercanos a este ámbito. Brindemos por iniciativas como el nuevo laboratorio Mediastruch de Sabadell, para que ayude a hacer visible esta base de conocimiento. Démosle a este corpus de conocimiento acceso al público, a sus autores, a los agentes culturales y a los comisarios para que podamos seguir sumando y avanzando.

Acción! La hibridación de las tecnologías interactivas en la escena teatral es desde hace tiempo una realidad. Seamos críticos, observadores y exijamos productos artísticos sólidos. No podemos seguir reescribiendo una realidad con un prólogo de más de dos décadas ni aceptar sus flaquezas como parte del proceso de experimentación y apropiación. Estamos delante de un ámbito experimentado. Seamos comprensibles con las dificultades tecnológicas que rodean este contexto y apostemos por sus autores, por nuestro fructífero contexto local, y hagámoslo con una mirada crítica.

Inter-Action! Digital technologies and the arts scene.

by Carles Sora

Whoever approaches the performing arts from a digital technology perspective will find a creative context to generate stimulating and functional works yet, at the same time, a space full of friction and dead-ends. Friction, because there are many reservations from writers and programmers to contend with, and we have to understand the nervousness that comes with bringing these technologies to the stage. At times these barriers are childish, stemming from the writer's disinterest or ignorance, but in many cases they are justified due to the difficulty that using these technologies can generate in production and, even more so, in execution. A number of times I have assisted in a show where the technology supporting the media has collapsed and it has been necessary to restart, calibrate, wait. Curiously, the majority of times we find ourselves in a situation like this it seems as if we react in front of the impassive gaze of those waiting their turn at the bakery. To the audience this seems normal, but does it have to be this way?

Let's take a little perspective: the relationship of interactive technologies and the stage has a history of over two decades. Its conception could be traced to the first forays into analog video in 1970s New York's experimental scene. The work of Alex Hay, Merce Cunningham and Robert Whitman brought the projection of the moving image to the stage. With this arrived a rethinking of the morphology of the stage: the projection of images captured live producing shots until then inaccessible to the eye of the spectator, changes in writing for the stage, the availability of different planes of time, changes in the actual acting... Pioneering companies such as Palindrome, Troika Ranch or, closer to home, Konic Thtr or Marcel·lí Antúnez, have been leading this fruitful field of creative technologies for more than 20 years, creating applications and designing interactive stages. While it may not be very accessible, a solid body of information about interactive technologies for the stage does exist. A solid body of applications, sensors, processes, communication protocols, interaction with the different media, techniques of interaction...

With all this accumulated experience and an assumed social enthusiasm for this type of work, how is it that innovative writers and some prestigious companies still come up against the same difficulties that were resolved years ago? Why do we see time and again stage projects with similar technologies and esthetics? Why do we continue awarding grants to projects 'related to new technologies' with the same form and content? I can only see two answers: either without knowing it we have already consumed all the esthetics possibilities of the medium (which I doubt), or this knowledge base is not as accessible as it appears.

A brief look at the local institutions for professionals artists of applied digital technologies is fairly dispiriting and leads us to the correct answer. However, equally devastating is how little these technologies permeate, and the notional attention that is given to these practices (outside their specific circles), as well as the fact that there are few in-depth investigations or production centres related to this field. We salute initiatives like the new laboratory in Sabadell, Mediastruch, for its contribution to raising awareness of this knowledge base. Let's give this body of knowledge to the public, its writers, cultural organisations and commissioners, so that we can continue adding to it and moving forward.

Action! The hybridization of interactive technologies on the theatre scene has been a reality for some time. We must be critical, observant, and demand solid artistic products. We cannot continue re-writing a reality with a prologue more than two decades old, neither can we accept its weaknesses as a part of the process of experimentation and appropriation. We are facing an experienced field. Let us be aware of the difficulties that surround this area and, in order to have a successful local scene, let's support our writers, but do it with a critical eye.

La verdadera historia de la vocal A - Carles Sora

FESTIVAL ESCENA POBLENOU

festival d'arts escèniques multidisciplinàries
del 14 al 17 d'octubre del 2010

direcció artística:

Ada Vilaró

producció:

Marcela Imazio

Danielo Pioli

subvencionat per:

Consell Nacional de la Cultura i les Arts (CONCA)

Ajuntament de Barcelona - ICUB

Districte Sant Martí

Pla Jove

Institut Ramón Llull

col.labora:

can felipa

hangar

niu

centre moral

casino l'aliança.

www.escenapoblenou.com

Escena Poblenu va néixer d'unes necessitats, i mancances que com a artistes teníem ara fa nou anys. Nosaltres, Sergi Estebanell i Ada Vilaró, fundadors del festival, com a artistes sentíem la necessitat de tenir més oportunitats per mostrar els nostres treballs i això volia dir disposar de més espais, més infraestructures, estructures, ajuts a la creació i un llarg etc. Coneixíem molts artistes que estaven vivint processos de creació molt interessants i per contra no existien prou plataformes per mostrar els treballs. Davant d'aquest buit, d'aquesta falta d'espais, de visibilitat de noves creacions pel seu contingut i forma, varem crear el festival Escena Poblenu, amb la seva primera edició l'octubre del 2002.

Festival com una plataforma, un aparador d'una escena que s'estava coent, de noves propostes amb disciplines i llenguatges tant diversos com la dansa, teatre físic, clown, circ, objectes, teatre de carrer, performances... amb els seus múltiples interessos i variants.

En aquell moment ens trobàvem casualment treballant al barri del Poblenu i de seguida varem veure que aquest barri era un lloc ideal per portar a terme aquest projecte, ja que reuneix una estructura de barri, amb un gran teixit associatiu, amb diferents espais de creació i espais per poder exhibir espectacles. També hi havia una voluntat de descentralitzar la cultura del centre de la ciutat, portar-la a d'altres barris i generar així nous públics.

El festival el varem poder portar a terme gràcies al recolzament i entusiasme que el centre cívic Can Felipa va posar des de el primer moment en el projecte. El centre cívic Can Felipa és el nostre "partner" més important en el projecte del festival.

Durant aquests anys el festival evoluciona, creix en qualitat i en nombre de propostes de la programació, amb més companyies i programadors de Catalunya, nacionals i internacionals.

Gran part de la nostra programació, podríem dir que al voltant d'un setanta cinc per cent, són creacions especials. Ens agrada donar llibertat a artistes que creiem que tenen un discurs interessant, tant de continguts com de forma, que estan en una línia de recerca, que arriquen en la creació, amb rigor, donant-los una "carta blanca".

Cada vegada més el festival busca noves formes de donar suport i estar a prop dels creadors/creadores. Hem creat les beques d'ajut a la creació NOF amb una aportació econòmica, més un espai de residència; un programa de residències i el projecte "A Cegues" convidant a artistes de diferents llenguatges com ara el visual i l'escènic, que no havien treballat mai junts, a trobar-se i a intercanviar propostes, criteris i mirades.

D'altra banda incorpora més espais, establint col·laboracions amb centres de creació del barri i de la ciutat com ara Hangar, Niu, La Central del Circ, La porta, El Almacen..., i així treballar més conjuntament, més en xarxa.

Paral·lelament creix en pressupost; ajuts i subvencions per part del districte de Sant Martí, l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

Escena Poblenu més que apostar per espectacles, aposta per artistes. Assumeix un gran risc, potser més propi de centres de creació que de festivals. Com a festival arriquem molt perquè no sabem com serà el resultat final. Tot i que fem un seguiment del treball d'aquests creadors/creadores assistint a trobades, assaigs, etc., no sabem l'evolució final ni quin diàleg prendran les noves propostes amb el públic.

Durant el procés a vegades veus propostes que s'han quedat més en la escena-espectacle i que els hi falta profunditat en el tema o al revés que s'han quedat massa en la reflexió, en un discurs mental... i esperes a veure com seguirà treballant i en quin moment del procés arribaran per presentar el seu treball al festival.

Aquests risc és el que més ens agrada... l'oportunitat a generar debat, a contrastar opinions, a anar junts creadors/creadores, programadors i públic cap a aquesta escena contemporània, que tots anomenem tant i que en sabem tant poc... Una escena que crec que ha de confrontar discursos, temes del nostre món actual, que no s'ha de conformar amb allò que ja existeix, que ha d'obrir consciències, i generar interrogants per seguir buscant i transformant....

El festival pren una temporalitat anual, quatre dies de dijous a diumenge, el tercer cap de setmana d'octubre.

Realitzem un festival anual perquè el compromís i la implicació és més continuat, perquè cada any hi han nous processos de creació, perquè tot i que hi han moltes més plataformes i ajuts segueixen fent falta espais d'exhibició i ajuts a la creació, i també perquè hi ha un públic divers i fidel del festival que espera aquestes dates per poder venir, espera aquesta cita anual.

Escena Poblenu és un festival que vol mantenir el component de "festiu". Amb una programació de qualitat arriscada, innovadora però alhora també amb uns preus assequibles perquè tothom pugui veure en un dia, anant d'un espai a l'altre, diversos espectacles. Gaudir d'un festival que busca l'equilibri entre una programació més lúdica i una programació més compromesa amb la nova escena.

Després de deu anys creiem necessari seguir amb el festival i volem seguir treballant en aquesta direcció. Apostant per als creadors/creadores, per propostes que per les seves característiques singulars, encara avui en dia troben difícil trobar un marc o un espai d'exhibició. Volem seguir per contribuir des de l'acció als canvis d'una escena que esperem cada vegada sigui més plural i oberta.

Escena poblenu nace de unas necesidades y unas carencias que, como artistas, teníamos hace ya 9 años. Nosotros, Sergi Estebanell i Ada Vilaró, fundadores del festival, como artistas sentíamos la necesidad de tener más oportunidades para mostrar nuestros trabajos, y eso quería decir disponer de más espacios, más infraestructuras, más estructuras, ayudas a la creación y un largo etc. Conocíamos muchos artistas que estaban viviendo procesos de creación muy interesantes y, por contra, no existían suficientes plataformas para mostrar los trabajos. Frente a este vacío, esta falta de espacios, de visibilidad de nuevas creaciones por su contenido y su forma, decidimos crear el festival Escena poblenu, cuya primera edición fue en octubre del 2002.

Festival como una plataforma, un aparador de una escena que se estaba gestando, de nuevas propuestas con disciplinas y lenguajes tan diversos como la danza, el teatro físico, el clown, el circo, el teatro de objetos, de calle, performances... con sus múltiples intereses y variantes. En aquel momento estábamos casualmente trabajando en el barrio del Poblenu y enseguida vimos que este barrio era un lugar ideal para hacer este proyecto, ya que reúne una estructura de barrio, con un gran tejido asociativo, con diferentes espacios de creación y espacios para exhibir espectáculos. También teníamos la voluntad de descentralizar la cultura del centro de la ciudad, llevarla a otros barrios y generar así nuevos públicos.

El festival lo podemos hacer gracias al apoyo y entusiasmo que el centro cívico Can Felipa ha puesto desde el primer momento en el proyecto. El centro cívico Can Felipa es nuestro "partner" más importante en el festival.

A través de los años el festival ha ido evolucionando, crece en calidad y en número de propuestas de la programación, con más compañías y programadores de Catalunya, nacionales e internacionales.

Gran parte de nuestra programación, podríamos decir que alrededor de una setenta y cinco por ciento, son creaciones especiales. Nos gusta dar libertad a los artistas que creemos que tienen un discurso interesante, tanto de contenidos como de forma, que están en una línea de investigación, que arriesgan en la creación, con rigor, dándoles una "carta blanca".

Cada vez más el festival busca nuevas formas de apoyar y estar cerca de los creadores y creadoras. Hemos creado las becas de ayuda a la creación NOF, con una aportación económica más un espacio de residència; un programa de residencias y el proyecto "A Cegues", donde invitamos a artistas de diferentes lenguajes como son el visual y el escénico, y que nunca habían trabajado juntos, a encontrarse e intercambiar propuestas, criterios y miradas.

Por otra parte, incorpora más espacios, estableciendo colaboraciones con centros de creación del barrio y de la ciudad, como por ejemplo Hangar, Niu, La Central del Circ, La porta, El Almacen... y así trabajar más unidos, más en red.

Paralelamente crece en presupuesto, ayudas y subvenciones por parte del distrito de Sant Martí, el Ajuntament de Barcelona y la Generalitat de Catalunya.

Escena Poblenu más que apostar por espectáculos, apuesta por artistas. Asume un gran riesgo, quizás más propio de centros de creación que de festivales. Como festival arriesgamos mucho porque no sabemos como será el resultado final. Aunque hacemos un seguimiento del trabajo de estos creadores / creadoras asistiendo a encuentros, ensayos, etc., no sabemos el resultado final ni que diálogo tomarán las nuevas propuestas al enfrentarse al público.

Durante el proceso a veces vemos propuestas que se han quedado más en la escena-espectáculo y a las que les falta profundidad en el tema, o al revés, que se han quedado demasiado en la reflexión, en un discurso mental... y esperas a ver como seguirá trabajando y en que momento del proceso estarán para presentar su trabajo en el festival.

Este riesgo es el que más nos gusta... la oportunidad de generar debate, de contrastar opiniones, de ir juntos creadores/creadoras, programadores y público hacia esta escena contemporánea, de la que tanto hablamos pero sabemos tan poco... Una escena que, creo, debe confrontar discursos, temas de nuestro mundo actual, que no se tiene que conformar con aquello que ya existe, sino que debe abrir conciencias y generar interrogantes para seguir buscando y transformando....

El festival tiene una temporalidad anual, cuatro días de jueves a domingo, el tercer fin de semana de octubre.

Hacemos un festival anual porque el compromiso y la implicación es más continuada, porque cada año hay nuevos procesos de creación, porque aunque ahora hay más plataformas y ayudas, siguen haciendo falta espacios de exhibición y apoyo a la creación, y también porque hay un público diverso y fiel del festival que espera estas fechas para poder venir, espera esta cita anual.

Escena Poblenu es un festival que quiere mantener el componente de "festivo". Con una programación de cualidad arriesgada e innovadora, pero también con unos precios asequibles, para que la gente pueda ver en un día, yendo de un espacio al otro, varios espectáculos. Disfrutar de un festival que busca el equilibrio entre una programación más lúdica y una programación más comprometida con la nueva escena.

Después de 10 años creemos necesario seguir con el festival y queremos seguir trabajando en esta dirección. Apostando por los creadores / creadoras, por propuestas que por sus características singulares todavía tienen difícil encontrar un marco o un espacio de exhibición. Queremos seguir contribuyendo desde la acción a los cambios de una escena que esperamos que cada vez sea más plural y abierta.

Escena Poblenu was born out of needs and necessities that we had nine years ago. As artists, we, Sergi Estebanell and Ada Vilaró (founders of the festival), felt the need to have more opportunities to show our works and this meant to dispose of more spaces, facilities, structure, funding for creation and an extensive list of etceteras... We knew many artists that were going through very interesting creation processes, but there were not enough platforms to show their works. Facing this void, this lack of spaces for the dissemination of new creations because of their content and form, we launched the Escena Poblenu festival, in October 2002.

A festival thought as a platform, showcase of a stage that was boiling with new proposals, with new disciplines and forms as diverse as dance, corporal theatre, clown, circus, objects, street theatre, performances... with their multiple interests and variants.

It was a coincidence that back then we were working in the Poblenu neighborhood and we instantly saw that this neighborhood was the ideal place to realize this project, since it brought together a neighborhood structure, a big associative fabric, different creation spaces and others for exhibition and spectacle.

There was also a desire to decentralize culture from the city center, and bring it to other neighborhoods and generate new audiences. From the first moment of the project, the Can Felipa civic center provided us with the support and enthusiasm that made the festival possible. Can Felipa is our "partner" in this festival project.

During the years, the festival has evolved, grown in number of proposals and improved the quality of the program, counting on the participation of more Catalan, national and international companies and programmers.

A major part of our program, almost seventy-five percent, comprises special creations. We like giving "carte blanche" to artists who, in our opinion, have an interesting discourse in the contents and form of their creations, artists who research, take risks and work rigorously.

The festival increasingly seeks ways to support and prop up the artists. We have created the NOF grant program that provides financial contribution and a residency space. We have also initiated the "A Cegues" project that consists of inviting artists who have never worked together and come from different artistic spheres, such as the visual and scenic, to exchange proposals, criteria and perspectives.

The festival at present involves more spaces and works as a network of collaborations with creation centres of the neighbourhood such as Hangar, Niu, La Central del Circ, etc. and La Porta, Antic Teatre, El Almacen, from Barcelona. Also, it has grown in budget, and receives funding from the Sant Martí district, the Ajuntament de Barcelona and Generalitat de Catalunya.

Escena Poblenu, more than sponsoring spectacles, supports artists, assumes a big risk, and as such, it resembles more creation centers than festivals. As a festival we take high risks because we do not know what the final result will be. Although we follow closely the work process of these artists by attending meetings and rehearsals, we do not now the final outcome or what kind of dialogue the new proposals will have with the public. During the process sometimes we see proposals that stay on the surface of what is scenic/spectacle and lack profoundness in the theme, or on the contrary others that are buried under heavy reflection and mental discourse... we wait to see how the artists will proceed and at what point of the process the work will be ready to be presented in the festival.

This risk is what we like the most... the opportunity to generate debate, differ in opinion, to go together with the artists, programmers and public towards this contemporary stage we all talk and know so little about... A stage that in our opinion should confront discourses and themes of today's world. A stage that should not be satisfied with what already exists. A stage that has to open minds and instigate questions in order to keep on searching and transforming...

The festival takes place annually, for four days, from Thursday till Sunday of the last week of October.

We opt for an annual festival because this assures a continuous commitment and involvement, since every year we incorporate new creation processes. Although we currently have many more platforms and grants than when we began the festival, we still lack exhibition spaces and support for creation. The annual nature of the festival has also helped in creating a faithful audience that waits for these dates, for this annual event.

Escena Poblenu is a festival that wants to maintain its "festive" nature. It provides a risky and innovative program, with affordable prices so that in one day people can see different spectacles, going from one to another. Our wish is to provide a festival that provides a balance between a playful program and one committed to the contemporary stage.

After ten years, we feel it necessary to continue leading the festival towards this direction. To give support to artists, to proposals that because of their peculiarities still have difficulties in finding exhibition spaces. We want to continue contributing actively to the changes of a stage that we hope will be more and more plural and open.

MARC PÉRILOU

SAMURAI A TEMPS COMPLET

6:53 parar l'alarma _ 6:55 programa: imprimir els dossier en color per les convocatòries, gravar CD's a granel, faltaran targetes, preparar les cites de la tarda, passar per Correus, posar les noves fotografies al bloc _ 6:59 es preveu un dia gris _ 7:07 texà + vambes + samarreta + americana _ 7:08 52 missatges nous a la safata d'entrada _ 7:17 13 spam _ 7:19 hola, per motius inexplicables no podré assistir als vostres tallers _ 7:20 què tal? Hem vist l'anunci, fem rock rural dur amb una barreja d'electrònic, vam tocar la setmana passada en un centre i si us interessa us podem enviar la nostra maqueta, salutacions _ 7:26 et queden 11 dies per a gaudir dels nostres productes a preu reduït _ 7:26 benvolgut, la vostra proposta no encaixa amb la nostra programació _ 7:33 missatge transferit _ 7:42 tercer cafè _ 7:52 algú et convida a jugar a estem tots dins el mateix vaixell _ 7:59 password + novetats + playlist _ 8:06 la vaga dels tècnics de l'espectacle paralitza tota Europa i la meitat d'Àsia durant tot l'estiu > la diva del soul de la comarca es compromet a respondre a tots els seus fans en menys de 48 hores > hospitalitzats els actors de la comèdia musical amb més èxit de la temporada > finalitzat el seu "mandat", l'alcalde escriurà les seves memòries _ 9:04 canvi _ 9:05 ja han posat els cartells per al setembre _ 9:07 mmmmm ha rebut un nou missatge > canvi de plans, assaig tot el dia, passo demà > ok _ 9:12 cares amargades, estudiants asseguts al terra, folk rus a ple volum de la parella del fons _ 9:32 degut a un accident a la via, el tren quedarà aturat uns minuts _ 9:37 envia'ns els teus textos i participa en el nostre sorteig de poesia abans del diumenge > el ballet d'Antananarivo arriba a la ciutat > comença la setmana del punk acrobàtic _ 9:53 a temps _ 10:01 bon dia, he quedat amb el director per > avui està a Bilbao, el rebrà el seu cosí, pugi a la tercera planta, primer passadís a la dreta, passada la fotocopiadora, la quarta porta a l'esquerra > busco el despax del > no ha arribat i no es prenen notes > molt amable _ 10:20 teclat bloquejat, ara premi *, teclat desbloquejat, noms, marcar > què t'han dit? > no hi havia ningú > un altre cop? > com a mínim, m'han dit de trucar dintre de 2 anys > entesos, ja és alguna cosa, tinc una altra trucada _ 10:22 metro _ 10:23 camí a l'oficina _ 10:24 es preveuen retallades dràstiques en les subvencions estatals autonòmiques i municipals per l'any vinent _ 10:25 es tallaran caps, només quedaran els grans i els amics _ 10:26 no et pensis, volen destacar la nova creació, estan preparant un nou pla de consolidació a mig termini _ 11:05 rodatge d'una sèrie al pati principal, 30 nens corren cridant mentre els figurants descansen _

11:11 23 missatges nous a la safata d'entrada + 2 spam _ 11:13 enviar / rebre _ 11:47 busquem gestor per a projecte pluridisciplinar _ 11:53 inauguració de l'exposició avui a les 20:30 _ 12:19 els guanyadors actuaran com teloners durant 6 mesos > peça acceptada, necessitarem les seves dades, fitxa tècnica i logotip en breu > missatge transferit _ 12:20 enviar / rebre _ 12:21 peça no acceptada, treball massa acabat _ missatge transferit _ 12:23 puc parlar amb tu? > ara vinc _ 12:59 desafortunadament, no muntarem l'esdeveniment previst per a la tardor, hem decidit ajornar-lo per l'any que ve, hi hauran menys artistes i serà una mica més comercial i en un espai més reduït > ? _ 14:23 les llums del concert semblaven una gelatina opaca i tants crits van acabar amb l'assistència _ 14:24 un desastre _ 15:57 enviar / rebre _ 16:30 cantonada amb Rambla Catalunya _ 16:35 sound check en ple carrer a pocs metres del City _ 16:43 passi acabat per les flors de la teva boca _ 16:56 un sol potent, entrem a emprovar-nos ulleres, vestits, vambes i sortim sense comprar res _ 17:27 un salt per el ferri direcció Mallorca, menjar una crep amb els milers de turistes _ 17:59 BARCELONA CALLING _ 18:26 Via Laietana, Bloc Manhattan _ 18:26 hola, quant de temps, sento no haver-te trucat _ 18:28 gairebé mort creuant _ 18:53 aquí està l'Antic _ 18:54 cerveses _ 19:02 aquestes setmanes hi ha literatura alemanya sobre una taula de cartó + un rock dels anys 60, tornat a la llum després de menjar moltes vitamines + espectacle de dansa asimètric _ 19:07 hem de marxar _ 19:30 unes 800 persones al voltant del cordó de seguretat, Déu meu, les àvies se'n van _ 19:32 comença la presentació _ 19:54 segur que han canviat alguna cosa _ 20:03 aplaudiments repetits _ 20:06 hola, digues > ja he tornat per aquí > ens veiem la propera setmana, hem canviat d'oficina > des de quan > hi faran obres, què tal per Londres > brutal, ja t'explicaré > adéu > adéu _ 50:52 on és el passi? _ 20:53 bona nit, la trobada és a la terrassa, veritat _ 20:55 poca gent _ 20:57 WIFI _ 20:58 Envia'm el teu text el més aviat possible, la revista surt el dilluns que ve i s'ha de traduir, si vols passa'm l'esborrany per a que puguem veure l'espai > hi we'll be on tour through Spain in 3 months do you think it's possible to find us some gigs > utilitza el nostre servei i evita el Spam > refresh > si imprimeixes aquest flyer tindràs accés a la part professional durant el festival _ 21:22 tu ets l'Àngel _ 21:22 no _ 21:38 quina calor que fa _ 21:52 mmmmm ha rebut un nou missatge > on quedem, a quina hora hi aneu > pel centre i anem junts _ 22:34 esgotament + mal de cap + sorpreses + sensació d'estar dempeus des de fa 3 dies _ 22:57 resum mental + decisió complicada _ 23:10 haver de muntar-ho tot quan més enllà de les muntanyes la majoria de les coses van sobre rodes _ 23:11 no tinc perquè fer la comunicació d'un local que no es mou dels tres carrers que l'envolten _ 23:27 hola > me'n vaig a punxar per Aribau > ja ens explicaràs _ 23:46 on esteu? _ 23:46 no us havia vist _ 23:53 camí del recinte + finestra oberta + nou resum del dia + noves solucions per demà + treure el flyer + comprar cinta negra + anular dinar _ 23:59 ningú ha pensat en portar la càmera _ 0:00 respiració llarga a la gespa > 0:01 entrem _ 0:02 comença el set _ 0:03 unes 15.000 persones saltant _ 0:04 París, Lisboa, Cracòvia, Berlín, Copenhaguen, Singapur, Los Angeles, Biarritz, Osca, Lille, São Paulo, Sevilla, El Cairo, Budapest _ 0:28 set sensacional sense parar 0:43 jump jump jump jump jump jump jump jump _ 1:27 una altra sala, un altre set 1:56 decadència _ 2:35 on estan _ 3:06 Sugarhill pren el pols _ 12 it's like a jungle sometimes it makes me wonder how I keep from going under it's like a jungle sometimes it makes me wonder how I keep from going under broken glass everywhere people pissing on the stairs you know they just don't care I can't take the smell I can't take the noise no more got no money to move out I guess I got no choice rats in the front room roaches in the back junkie's in the alley with a baseball bat I tried to get away but I couldn't get far 'cause a man with a tow-truck repossessed my car don't push me cause I'm close to the edge I'm trying not to lose my head ah huh-huh-huh ah huh-huh-huh 1:27 hello people, me'n vaig a casa _ 4:20 Nit bus _ 4:35 segon Nit bus _ 5:07 les claus _ 5:12 desbloquejar _ 5:13 últimes publicacions > plastic kids in Zombieland fa 2 hores > festa de la cervesa al pàrquing del tren fa 1 hora i 32 minuts > tancar > tancar > apagar _ 5:14 bonne nuit _ 6:53 apagar l'alarma _ 6:54 programa del dia.

MARC PÉRILOU

SAMURAI A TIEMPO COMPLETO

6:53 detener alarma _ 6:55 programa: imprimir los dossieres en color para las convocatorias grabar cds a granel faltarán tarjetas preparar las citas de la tarde pasar por correos poner las nuevas fotografías en el blog _ 6:59 se prevé un día gris _ 7:07 tejano + bambas + camiseta + americana _ 7:08 52 mensajes nuevos en bandeja de entrada _ 7:17 13 spams _ 7:19 hola por motivos inexplicables no podré asistir a vuestros talleres _ 7:20 ¿qué tal? hemos visto el anuncio hacemos rock rural duro con una mezcla de electro tocamos la semana pasada en un centro y si os interesa os podemos enviar nuestra maqueta saludos _ 7:26 te quedan 11 días para disfrutar de nuestros productos a precio reducido _ 7:26 estimado vuestra propuesta no encaja con nuestra programación _ 7:33 mensaje transferido _ 7:42 tercer café _ 7:52 alguien te invita a jugar a estamos todos en el mismo barco _ 7:59 password + novedades + playlist _ 8:06 mmmmm ha recibido un nuevo mensaje > llegaré tarde a la oficina tengo que pasar por el banco > ok _ 8:39 billete caducado _ 8:39 llegar hasta las máquinas _ 8:43 la huelga de los técnicos del espectáculo paralizará toda europa y media asia durante todo el verano > la diva del soul de la comarca se compromete a contestar a todos sus fans masculinos en menos de 48 horas > hospitalizados los actores de la comedia musical con más éxito de la temporada > acabado su mandato el alcalde escribirá sus memorias _ 9:04 cambio _ 9:05 ya han puesto los carteles para septiembre _ 9:07 mmmmm ha recibido un nuevo mensaje > cambio de planes ensayo todo el día paso mañana > ok _ 9:12 caras amargadas estudiantes sentados en el suelo folk ruso a pleno volumen de la pareja del fondo _ 9:32 debido a un incidente en la vía el tren quedará parado unos minutos _ 9:37 envíanos tus textos y participa en nuestro concurso de poesía antes del domingo > el ballet de antananarivo llega a la ciudad > empieza la semana del punk acrobático _ 9:53 a tiempo _ 10:01 buenos días he quedado con el director para > hoy está en bilbao le recibirá su primo suba a la tercera planta primer pasillo a la derecha pasado la fotocopiadora la cuarta puerta a la izquierda > busco el despacho del > no ha llegado y no se toman notas > muy amable _ 10:20 teclado bloqueado ahora pulse * teclado desbloqueado nombres marcar > ¿qué te han dicho? > no había nadie > ¿otra vez? > como mínimo me han dicho de llamar dentro de 2 años > vale ya es algo tengo otra llamada _ 10:22 metro _ 10:23 camino de la oficina _ 10:24 se preven recortes drásticos en las subvenciones estatales autonómicas y municipales para el próximo año _ 10:25 se cortarán cabezas sólo quedarán los grandes y los amigos _ 10:26 no te creas quieren destacar la nueva creación están preparando un nuevo plan de consolidación a medio plazo _ 11:05 rodaje de una serie en el patio principal unos 30 niños corren gritando mientras los figurantes descansan _ 11:11 23 mensajes nuevos en bandeja de entrada + 2 spams _ 11:13 enviar / recibir _ 11:47 buscamos gestor para proyecto pluridisciplinar _ 11:53 inauguración de la exposición hoy a las 20:30 _ 12:19 los ganadores actuarán como teloneros durante 6 meses > pieza aceptada necesitaremos sus datos ficha técnica y logo en breve > mensaje transferido _ 12:20 enviar / recibir _ 12:21 pieza no aceptada trabajo demasiado acabado _ mensaje transferido _ 12:23 ¿puedo hablar contigo? > ahora vengo _ 12:59 desafortunadamente no montaremos el evento previsto para otoño hemos decidido aplazarlo para el año que viene habrán menos artistas y será un poco más comercial con nombres más conocidos y en un espacio más reducido > ? _ 14:23 las luces del concierto parecían una gelatina opaca y tantos gritos acabaron con la asistencia _ 14:24 un desastre _ 15:57 enviar / recibir _ 16:30 esquina con rambla catalunya _ 16:35 sound check en plena calle a pocos metros del city _ 16:43 pase acabado para las flores de tu boca _ 16:56 un sol potente entramos a probar gafas vestidos bambas y salimos sin comprar nada _ 17:27 un salto por el ferry dirección mallorca comer un crêpe con los miles de turistas _ 17:59 BARCELONA CALLING _ 18:26 via laietana bloc manhattan _ 18:26 hola cuanto tiempo lo siento no haberte llamado _ 18:28 casi muerto cruzando _ 18:53 aquí está el antic _

18:54 2 cervezas → 19:02 esas semanas hay literatura alemana encima de una mesa de cartón + un rock de los años 60 vuelto a la luz tras comer muchas vitaminas + espectáculo de danza asimétrico → 19:07 tenemos que irnos _ 19:30 unas 800 personas alrededor del cordón de seguridad dios mio las abuelas se van → 19:32 empieza la presentación → 19:54 seguro que han cambiado algo → 20:03 aplausos repetidos → 20:06 hola dime > ya he vuelto por aquí > nos vemos la semana que viene hemos cambiado de oficina > desde cuando > habrán obras qué tal en london > brutal ya te contaré > adéu > adéu → 20:52 ¿dónde está el pass? → 20:53 buenas noches el encuentro es en la terraza verdad → 20:55 poca gente → 20:57 wifi → 20:58 envíame tu texto en cuanto antes la revista sale el lunes que viene y hay que traducirlo si quieres pásame el borrador para que podamos ver el espacio > hi we'll be on tour through spain in 3 months do you think it's possible to find us some gigs > utiliza nuestro servicio y evita los spams > refresh > si imprimes este flyer tendrás acceso a la parte profesional durante el festival → 21:22 tú eres ángel → 21:22 no → 21:38 qué calor hace → 21:52 mmmmm ha recibido un nuevo mensaje > dónde quedamos a qué hora vais > por el centro y vamos juntos → 22:34 cansancio + dolor de cabeza + sorpresas + sensación de estar de pie desde hace 3 días → 22:57 resumen mental + decisión complicada → 23:10 tener que montarlo todo cuando más allá de las montañas la mayoría de las cosas van sobre ruedas → 23:11 no tengo porqué hacer la comunicación de un local que no se mueve de las tres calles que lo rodean → 23:27 hola > me voy a pinchar por aribau > ya nos contarás → 23:46 ¿dónde estáis? → 23:46 no os había visto → 23:53 camino del recinto + ventana abierta + nuevo resumen del día + nuevas soluciones para mañana + sacar el flyer + comprar cinta negra + anular comida → 23:59 nadie ha pensado en traer la cámara → 0:00 respiración larga en el cesped → 0:01 entramos → 0:02 empieza el set → 0:03 unas 15.000 personas saltando → 0:04 paris lisboa krakow berlin copenhagen singapore los angeles biarritz huesca lille são paulo sevilla el cairo budapest → 0:28 set sensacional sin parón → 0:43 jump jump jump jump jump jump jump → 1:27 otra sala otro set → 1:56 decadencia → 2:35 dónde están → 3:06 sugarhill toma el pulso → 3:12 it's like a jungle sometimes it makes me wonder how i keep from going under it's like a jungle sometimes it makes me wonder how i keep from going under broken glass everywhere people pissing on the stairs you know they just don't care i can't take the smell i can't take the noise no more got no money to move out i guess i got no choice rats in the front room roaches in the back junkie's in the alley with a baseball bat i tried to get away but i couldn't get far 'cause a man with a tow-truck repossessed my car don't push me cause i'm close to the edge i'm trying not to lose my head ah huh-huh-huh ah huh-huh-huh → 4:15 hello people me voy a casa → 4:20 nit bus → 4:35 segundo nit bus → 5:07 las llaves → 5:12 desbloquear → 5:13 últimas publicaciones > plastic kids in zombieland hace 2 horas > fiesta de la cerveza en el parking del tren hace 1 hora y 32 minutos > cerrar > cerrar > apagar → 5:14 bonne nuit → 6:53 detener alarma → 6:54 programa del día

FULL TIME SAMURAI

-by MARC PÉRILOU

6:53 turn off alarm → 6:55 plan: colour print the dossiers for the meeting bulk burn cds we'll need business cards prepare appointments for the afternoon go to the post office put the new photographs on the blog → 6:59 a grey day forecast → 7:07 jeans + trainers + t-shirt + jacket → 7:08 52 new messages in inbox → 7:17 13 spams → 7:19 hi for inexplicable reasons I will not be able to help with your courses → 7:20 how are you? we saw your ad we make hard rural rock with a mix of electro we played at a centre last week and if you're interested we could send you our new demo all the best → 7:26 you have 11 days to enjoy our products at a discount price → 7:26 we don't think your proposal fits with our programming → 7:33 message sent → 7:42 third coffee → 7:52 someone is inviting you to play we are all in the same boat → 7:59 password + new +

playlist → 8:06 mmmmm you have received a new message > I'll be late to the office i have to stop by the bank > ok → 8:39 ticked expired → 8:39 arrive at the machines → 8:43 strike by the stage technicians will paralyse all of europe and half of asia throughout the summer > local soul diva promises to reply to all her male fans in less than 48 hours > actors of the most successful musical comedy of the season hospitalized > having just finished his mandate the mayor will write his memoirs → 9:04 change → 9:05 they have already put up the posters for september → 9:07 mmmmm you have received a new message > change of plans i'm rehearsing all day i'll come tomorrow > ok → 9:12 bitter faces of students sitting on the floor russian folk at full volume from the couple at the front → 9:32 due to an incident on the platform the train will remain stationary for a few minutes → 9:37 send us your texts before sunday and participate in our poetry competition > the ballet antananarivo arrives in the city > the week of acrobatic punk starts → 9:53 on time → 10:01 good morning I have a meeting with the director to > today he's in bilbao his cousin will see you go up to the third floor corridor go right past the photocopier the fourth door on the left > I look for the office of the > he hasn't arrived and don't take notes > very friendly → 10:20 keypad blocked now press * keypad unblocked press names > what did they say to you? > there wasn't anyone > what? > I have to wait at least two years > ok at least that's something I've got another call → 10:22 metro → 10:23 on the way to the office → 10:24 drastic cuts in state and municipal subsidies expected for next year → 10:25 heads will fly only leaving top execs and friends → 10:26 you wouldn't believe that they want to focus on the new creation they are preparing a new plan to consolidate over the medium term → 11:05 filming of a series on the main patio some 30 children run around shouting while the extras relax → 11:11 23 new messages in inbox + 2 spams → 11:13 send / receive → 11:47 we're looking for a manager for a multidisciplinary project → 11:53 inauguration of the exhibition today at 20:30 → 12:19 the winners will perform as the opening act for 6 months > piece accepted we will need your details and logo soon > message sent → 12:20 send / receive → 12:21 piece not accepted work too finished → message sent → 12:23 can I talk with you? > I'm coming now → 12:59 unfortunately we will not be putting on the event previously scheduled for the autumn we have decided to postpone it until next year there will be less artists and it will be little more commercial with more well-known names and a smaller space > ? → 14:23 the concert lights looked like opaque gelatin and there was so much shouting that the audience left → 14:24 a disaster → 15:57 send / receive → 16:30 on the corner with rambla catalunya → 16:35 sound check in the middle of a street a few metres from the city → 16:43 showing finished for the flowers of your mouth → 16:56 strong sun we go inside to try on glasses dresses trainers and leave without buying anything → 17:27 jump onto the ferry heading to mallorca eat a crepe with the thousands of tourists → 17:59 BARCELONA CALLING → 18:26 via laietana manhattan block → 18:26 hello it's been so long sorry I haven't called you → 18:28 almost dead crossing the road → 18:53 here's the antic → 18:54 2 beers → 19:02 these weeks there is german literature taught from a cardboard table + a rock group from the 60s coming back to life after taking lots of vitamins + an asymmetric dance performance → 19:07 we have to go → 19:30 some 800 people around the cordoned off security area good god the grandmas are going → 19:32 the performance starts → 19:54 they have definitely changed something → 20:03 repeated applause → 20:06 hi what's up > I'm back already > lets meet up next week we've changed offices > since when > there will be works how was london > fantastic I'll tell you > adéu > adéu → 20:52 where's the pass? → 20:53 good night the meeting is on the terrace isn't it → 20:55 not many people → 20:57 wi-fi → 20:58 send me your text as soon as possible the magazine goes out next monday it has to be translated if you want send me the draft so we can see the space > hi we'll be on tour throughout spain in 3 months do you think it's possible to find us some gigs > use our service and avoid spam > refresh > if you print this flyer you will have access to the professional area during the festival → 21:22 are you angie → 21:22 no → 21:38 it's so hot → 21:52 mmmmmmm you have received 1 new message > where and when shall we meet > in the centre and let's go together → 22:34 tired + headache + surprises + the feeling of having been on your feet for 3 days → 22:57

mental review + complicated decision → 23:10 having to put everything together when beyond the mountains most things go smoothly → 23:11 I don't have to do the publicity for anything outside these three streets → 23:27 hi I'm going to dj around aribau > we'll tell you → 23:46 where are you? → 23:46 I didn't see you → 23:53 on the way to the place + open window + new review of the day + new solutions for tomorrow + put out the flyer + buy black belt + cancel lunch → 23:59 no-one has thought to bring the camera → 0:00 deep breath on the grass → 0:01 we go in → 0:02 the set starts → 0:03 some 15,000 people are jumping → 0:04 paris lisboa berlin copenhagen singapore los angeles biarritz huesca lille sao paulo sevilla cairo budapest → 0:28 sensational set without fault → 0:43 jump jump jump jump jump jump jump → 1:27 another room another set → 1:56 decadence → 2:35 where are they → 3:03 sugarhill hits the pulse → 3:12 it's like a jungle sometimes it makes me wonder how i keep from going under it's like a jungle sometimes it makes me wonder how i keep from going under broken glass everywhere people pissing on the stairs you know they just don't care i can't take the smell i can't take the noise no more got no money to move out i guess i got no choice rats in the front room roaches in the back junkie's in the alley with a baseball bat i tried to get away but i couldn't get far 'cause a man with a tow-truck repossessed my car don't push me cause i'm close to the edge i'm trying not to lose my head ah huh-huh-huh ah huh-huh-huh → 4:15 hello people I'm going home → 4:20 night bus → 4:35 second night bus → 5:07 keys → 5:12 unblocked → 5:13 latest news > plastic kids in zombieland 2 hours ago > beer party in train station car park 1 hour 32 minutes ago > close > close > turn off → 5:14 bonne nuit → 6:53 turn off alarm → 6:54 plan for the day

Marc Périlhou

Nascut a finals del setanta a París, comença a mitjans dels vuitanta l'aprenentatge de la música durant una dècada; més endavant canviarà la seva trajectòria, anant cap al teatre, el teatre/dansa i les performances. A partir de 1995, col·labora i treballa amb artistes de totes les disciplines.

Als 20 anys, fundà Wax, plataforma de difusió artística on l'objectiu era descobrir, programar i produir talents emergents. Wax va inaugurar una escena eclèctica i elèctrica en el París underground dels anys 1999-2005, alternant propostes innovadores i figures destacades. Al 2003, entra com a responsable de l'Editorial Théâtre Ouvert. Torna a la música i a les arts escèniques al entrar a Mains d'Oeuvres al 2004, centre de creació d'uns 4.000 m² amb restaurant, estudis de gravació, sales de concert, espectacles i festivals.

S'instal·la a Barcelona al 2006 i fins l'estiu del 2009 treballa com a manager de Lanònima Imperial. Les creacions viatgen pels cinc continents, passant per Los Angeles, São Paulo, París, Copenhague o Singapur.

Al 2010 crea DANGER HILL, agència de management artístic amb un enfocament pluridisciplinar i internacional.

EL CLOWN AVUI

per Alex Navarro

Quan es pensa en un pallaso moltes persones el relacionaran amb un circ, però la carpa va ser l'espai natural dels pallasos fins mitjans del segle XX. Avui en dia, i des de fa temps, el pallaso o clown habita també a molts altres llocs.

El gran canvi que va experimentar el pallaso al llarg del segle XX va ser la seva sortida del circ (sense abandonar-ho) buscant nous espais on expressar-se. Espai com els cabarets i el cinema (Chaplin, Keaton, Els Marx...), els cabarets i teatres (Grock, Pompoft Thedy Family, Leo Bassi, Jango Edwards...), la televisió (Fofó, Poltrona, Pepe Viyuela...) i finalment com qui retrocedeix en el temps els pallasos varen assaltar el carrer (Leandre, Pierre Pilatte, Chacovachi, Loco Brusca, Cia. Contre Pour...). Però no s'aturaren aquí, avui podem trobar pallasos als hospitals (Pallapupas, PupaClown, Payasospital, La Sonrisa Medica...) a missions humanitàries (Payasos sin Fronteras, Biclown...) i allà on un pallaso sigui necessari o trobi un buit per expressar-se.

En termes generals diria que la diferència entre els pallasos tradicionals i els clowns contemporanis és que avui en dia gairebé no fan servir maquillatge, solen utilitzar vestuaris més normals tot i que amb un cert aire excèntric. La majoria ni tan sol fan servir el nas, i una gran part orienten els seus espectacles a un públic adult o jove però no a un públic exclusivament infantil. Malgrat això, el clown avui en dia sol utilitzar situacions més quotidianes, més properes i recognoscibles per a la gran majoria. En tot cas, allò essencial diria que és que s'ha tornat "més humà" i que la seva comunicació amb el públic resideix principalment en la honestat de mostrar-se "nu" davant el món, assumint els errors sense instal·lar-se mai en ells i sense perdre l'entusiasme. Com va dir W. Churchill "l'èxit consisteix en anar de fracàs en fracàs sense perdre l'entusiasme". Una estupenda fórmula per a ser feliç.

Pel que fa a les tendències... més allà de la puntual utilització de projeccions audiovisuals en alguns espectacles de clown, una de les coses que val la pena esmentar és la cada vegada major importància que se li dona a la dramaturgia als espectacles. També es detecta una major formació circense en les noves generacions tendència que ens porta als orígens, doncs històricament els pallasos han estat multidisciplinaris. A més de la formació circense, també hi ha cada vegada major nombre de cursos i formacions exclusivament clownesques (N.C.I, Bont's School, Escola del Clown, Almazen, Carampa, Escuela Asura, Los Hijos del Augusto, Cursosdeclown.com) que apropen el món del clown no només als que desitgen ser, o ja són professionals, sinó a qualsevol que desitja conèixer el univers clownesc experimentant-ho en primera persona.

Finalment, malgrat que algunes d'elles porten ja unes dècades a l'escena, destacaria el creixement de les pallasos al món clownesc (Gardi Hutter, Laura Herts, Sophie Borthwick, As maria de Graça, Maria Peligro, Pepa Plana, Alba Sarraute, Cristina Soler, Virginia Imaz, Marta Carbayo, Caroline Dream...), creixement reafirmat amb la creació de Festivals exclusivament per a pallasos, cicles especials a espais com l'Almazen (Bcn) i pel fet de que aquestes comencen a tractar temes que no pertanyen exclusivament al univers femení.

Definitivament els pallasos i pallasos han recorregut un llarg camí fins aquí (un clown nan actuava ja com a bufó a la cort del Faraó Dadkeri-Assi durant la cinquena Dinastia Egípcia sobre l'any 2500 AC.), i per la quantitat de clowns que porten dècades sobre els escenaris i els nous i bons clowns que van sorgint dia a dia, si res no ens va a faltar... això és el riure.

EL CLOWN HOY

por Alex Navarro

Al pensar en un payaso muchas personas lo relacionarán con un circo, pero la carpa fue el espacio natural de los payasos hasta mediados del siglo XX, hoy en día, y desde hace tiempo, el payaso o clown habita también en muchos otros lugares.

El gran cambio que experimentó el payaso durante el siglo XX fue su salida del circo (sin abandonarlo) buscando nuevos espacios donde expresarse. Espacio como los cabarets y el cine (Chaplin, Keaton, Los Marx...), los cabarets y teatros (Grock, Pompoft Thedy Family, Leo Bassi, Jango Edwards...), la televisión (Fofó, Poltrona, Pepe Viyuela...) y finalmente como quien retrocede en el tiempo los payasos asaltaron la calle (Leandre, Pierre Pilatte, Chacovachi, Loco Brusca, Cia. Contre Pour...). Pero no se detuvieron ahí, hoy podemos encontrar payasos en los hospitales (Pallapupas, PupaClown, Payasospital, La Sonrisa Medica...) en misiones humanitarias (Payasos sin Fronteras, Biclown...) y allí donde un payaso sea necesario o encuentre un hueco para expresarse.

En términos generales diria que la diferencia entre los payasos tradicionales y los clowns contemporáneos es que hoy en día apenas usan maquillaje, suelen usar vestuaris mas normales aunque con cierto aire excéntrico, la mayoría ni siquiera usa nariz, y una gran parte orientan sus espectáculos a un público adulto o joven pero no a un público exclusivamente infantil. Aparte de eso, el clown hoy en día suele utilizar situaciones mas cotidianas, mas cercanas y reconocibles para la gran mayoría. En todo caso, lo esencial diria que es que se ha vuelto "más humano" y que su comunicación con el público reside principalmente en la honestidad de mostrarse "desnudo" frente al mundo, asumiendo los errores sin instalarse nunca en ellos y sin perder el entusiasmo. Como dijo W. Churchill "el éxito consiste en ir de fracaso en fracaso sin perder el entusiasmo". Una estupenda fórmula para ser feliz.

En lo que se refiere a tendencias... mas allá de la puntual utilización de proyecciones audiovisuales en algunos espectáculos de clown, una de las cosas que vale la pena destacar es la cada vez mayor importancia que se le da a la dramaturgia en los espectáculos. También se detecta una mayor formación circense en las nuevas generaciones tendencia que nos retrotrae a los orígenes, pues históricamente los payasos han sido multidisciplinarios. Aparte de la formación circense, también hay un cada vez mayor numero de cursos y formaciones exclusivamente clownescas (N.C.I, Bont's School, Escola del Clown, Almazen, Carampa, Escuela Asura, Los Hijos del Augusto, Cursosdeclown.com) que acercan el mundo del clown no solo a los que desean ser, o ya son profesionales, sino a cualquiera que desea conocer el universo clownesco experimentandolo en primera persona.

Por ultimo, aunque algunas de ellas llevan ya unas décadas en la escena, destacaria el crecimiento de las payasas en el mundo clownesco (Gardi Hutter, Laura Herts, Sophie Borthwick, As maria de Graça, Maria Peligro, Pepa Plana, Alba Sarraute, Cristina Soler, Virginia Imaz, Marta Carbayo, Caroline Dream...), crecimiento reafirmado con la creación de Festivales exclusivamente para payasas, ciclos especiales en espacios como el Almazen (Bcn) y por el hecho de que estas empiezan a tratar temas que no pertenecen exclusivamente al universo femenino.

Definitivamente los payasos y payasas han recorrido un largo camino hasta aquí (un clown enano actuaba ya como bufón en la corte del Faraon Dadkeri-Assi durante la Quinta Dinastia Egípcia sobre el año 2500 a.c.), y por la cantidad de clowns que llevan dècades sobre los escenarios y los nuevos y buenos clowns que van surgiendo dia a dia, si algo no nos va a faltar... eso es la risa.

THE CLOWN TODAY

by Alex Navarro

When thinking of a clown, many people think of the circus, but the big tent was the natural home for clowns only until the mid 20th century. Today, and for a long time now, the clown inhabits many other places too.

The biggest change the clown experienced during the 20th century was its exit from the circus (without abandoning it), in search of new spaces for expression. Spaces such as cabarets and cinema (Chaplin, Keaton, The Marx Brothers...), cabarets and theatres (Grock, Pompoft Thedy Family, Leo Bassi, Jango Edwards...), television (Fofó, Poltrona, Pepe Viyuela...) and finally, as if retracing their steps, storming the streets (Leandre, Pierre Pilatte, Chacovachi, Loco Brusca, Cia. Contre Pour...). But they didn't stop there. Today we can find clowns in hospitals (Pallapupas, PupaClown, Payasospital, La Sonrisa Medica...), in humanitarian missions (Payasos sin Fronteras, Biclown...) and wherever a clown is needed or wherever they find an opportunity to express themselves.

In general terms, you could say that the difference between traditional clowns and contemporary clowns is that nowadays few wear make-up, they usually wear more normal clothes, albeit with an eccentric air, the majority don't wear a red nose, and a large number orient their shows toward an adult or young audience not exclusively for children. Apart from this, the clown today generally uses more day-to-day situations, closer and more recognisable to the experience of most people. You could say the essential change has been a return to being "more human" and that their communication with the audience lies principally in the honesty of showing themselves "naked" in front of the world, accepting that they make mistakes without dwelling on them and without losing enthusiasm. As W. Churchill said "success consists of going from failure to failure without losing enthusiasm". An excellent formula for happiness.

In terms of trends... aside from the timely use of audiovisual projections in some clown performances, one of the most worthwhile things to highlight is the increasing importance given to drama in the shows. You can also detect greater circus training in the new generation's tendency to go back to their origins, as historically clowns have been multidisciplinary. Apart from circus training, there are a growing number of courses and training evens exclusively for clowns (N.C.I, Bont's School, Escola del Clown, Almazen, Carampa, Escuela Asura, Los Hijos del Augusto, Cursosdeclown.com) which bring the clowning world not only to those who want to be, or who already are, professionals, but also to those who want to experience the clowning universe first-hand.

Finally, although some of them have been on the scene for decades now, I would like to highlight the growth of female clowns across the clowning world (Gardi Hutter, Laura Herts, Sophie Borthwick, As maria de Graça, Maria Peligro, Pepa Plana, Alba Sarraute, Cristina Soler, Virginia Imaz, Marta Carbayo, Caroline Dream...) a growth reaffirmed by the creation of festivals exclusively for female clowns, special seasons in spaces such as the Almazen (Barcelona) and by the fact that they are starting to address issues not only exclusively related to women.

Without a doubt, clowns, male and female, have come a long way (as early as 2500 AD during the Fifth Egyptian Dynasty, a dwarf clown acted as a jester in the court of Faraon Dadkeri-Assi), and for all the clowns that have spent decades on our stages, and for the new clowns and the good clowns that are coming up every day, if there's one thing we're not going to forget... it's to smile.

ÀLEX NAVARRO. Barcelona, 1965. Clown des de 1986. Ha actuat en Festivals Internacionals de mitjà món, i format part de Cias. com Cirque du Soleil, o Cie. Contre-Pour. Creador de www.clownplanet.com, el web de referència al món del clown d'àmbit hispà. Actualment actua, imparteix cursos de clown a l'àmbit nacional i internacional, i també es dedica a la direcció d'espectacles. S'ha format entre altres amb Michell Dallaire, Eric de Bont, Jango Edwards i Philippe Gaulier.

SE RECOMIENDA EL CONSUMO RESPONSABLE

ANTIC TEATRE

ADRIANTIC /// ESPAI DE CREACIO

TEL. +34 93 315 2354 /// C. VERDAGUER I CALLÍS 12, 08003 BCN /// WWW.ANTICTEATRE.COM

Subvencionat i Patrocinat per:

Consorci del Pla de rehabilitació i equipament de teatres de Barcelona

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya

Co NC A

Consell Nacional de la Cultura i de les Arts

Col.laboradors:

Benzina, BTV, Centre Cívic Guinardó, Stripart Club, TRESA, Eclèctica dv, laboratori de noves visions digitals, G3G Habitual video team/Flux Club, Independent Agrupació Ciclista, In-presentables Festival Madrid, Habitual video team/Flux Club La Central de Circ, La Olla Express, Panorama Festival, Olot, Pilote Urbain / Associació Despertaespurnes, projectes poètics sense titol. proposit.org, Universidub/Caravelle producciones, Universitat Internacional de Catalunya, Usted es un colectivo, Xarxa de Biblioteques.

Centres associats:

Piatto Forte / Duplikat Records, Berlin

En xarxa:

Associació de Professionals de la Gestió Cultural de Catalunya, IETM, Informal European Theatre Meeting, EON, European Off Network, Pla Integral Casc Antic, Pla Comunitari del Casc Antic de Barcelona (St. Pere Sta Caterina I la Ribera).